Cum să devii
ducesă
SABRINA
JEFFRIES

COLECȚIA
Iubiri de poveste

SERIA „DINASTIA DUCILOR“

Copilăria nefericită și petrecută departe de familie i-a împietrit inima ducelui de Greycourt și i-a adus reputația nemeritată de libertin imoral și bogat, preocupat doar să-și extindă ducatul. Convins că nu poate iubi și nici nu poate fi iubit, Grey nu este interesat să-și găsească o soție, indiferent cât de încântătoare ar fi femeia care îi iese în cale. Însă când mama lui rămâne iar văduvă, Grey o cunoaște pe încântătoarea și neconvențională Beatrice Wolfe, cea care se ocupă de funeraliile tatălui său vitreg, și este surprins să descopere câte lucruri au în comun.

Beatrice nu mai crede în sinceritatea și în romantismul bărbaților, iar scandalosul duce de Greycourt nu este cel mai potrivit să-i schimbe această convingere. Totuși, când Grey este de acord să își ajute mama în cel mai recent proiect – pregătirea și instruirea lui Beatrice pentru debutul în societatea londoneză –, ea reușește să vadă dincolo de răceală și de aroganță un bărbat blând, cu inima rănită. Însă când Grey încearcă să afle secretele întunecate ale fratelui ei, Beatrice va fi nevoită să aleagă între loialitatea față de familie și dragostea pe care nu credea că o va mai găsi vreodată.

„Romanul de debut al seriei are puțin din toate: o femeie independentă și directă, un duce chipeș greu de cucerit și o doză de mister... Sabrina Jeffries continuă să ne impresioneze.“
Publishers Weekly

Sabrina Jeffries este autoarea a peste 40 de romane, vândute în aproape 10 milioane de exemplare și traduse în 20 de limbi.

Alma

SABRINA JEFFRIES

Cum să devii ducesă

Project Duchess
Sabrina Jeffries
Copyright © 2019 Sabrina Jeffries, LLC

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Cum să devii ducesă
Sabrina Jeffries

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JEFFRIES, SABRINA
Cum să devii ducesă / Sabrina Jeffries
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4723-8

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111

SABRINA JEFRRIES

Cum să devii ducesă

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

LITERA®
2020

Lui Joyce Ratley, pentru toți anii frumoși în care a predat și a avut grijă de copiii și de adulții cu autism. Vom simți lipsa înțelepciunii și a metodelor tale minunate. Știu că vei continua să faci lucruri și mai mărețe.

Și agentului meu, Pam Ahearn de la The Ahearn Agency, care mi-a fost alături timp de treizeci și unu de ani, în momentele frumoase sau dificile. Sper să fie și mai mulți!

London Society Times
Contesa văduvă își pierde cel de-al treilea soț

După cum am promis, dragi cititori, ne-am grăbit să vă aducem la cunoștință ultimele noutăți, una dintre ele fiind cu adevărat uimitoare. Fosta Lydia Fletcher are acum dubioasa distincție de a fi fost căsătorită și rămasă văduvă cu trei duci: al patrulea duce de Greycourt, al doilea duce de Thornstock și al treilea duce de Armitage – de curând decedat.

A reușit, de asemenea, să-i ofere fiecăruia câte un moștenitor, într-un caz chiar un moștenitor și al doilea copil – băiat și fată, trebuie să adăugăm. În vreme ce fiul ei Fletcher Pryde, al cincilea duce de Greycourt, a înzecit averea tatălui său, se zvonește că acesta conduce o clică secretă de burlaci libertini. Ținând cont de discreția acestui domn, cu greu ne putem imagina pe altcineva mai puțin dispus să adopte un asemenea comportament fără scop, dar, după cum deseori se observă, apele limpezi sunt adânci.

Am putea crede un astfel de zvon despre al doilea ei fiu, Marlowe Drake, al treilea duce de Thornstock, despre care se spune că nu a pierdut nici o ocazie de a dansa cu vreo tânără pe care a plăcut-o. Sora lui geamănă, Lady Gwyn, proaspăt sosită în Londra, promite să-l determine să-și schimbe comportamentul, forțându-l să-i supravegheze peținorii. Primul ei sezon trebuie să se dovedească foarte interesant – subsemnatul va urmări acest lucru cu mare atenție.

Am ajuns, în sfârșit, la Sheridan Wolfe, al patrulea duce de Armitage, care și-a petrecut mare parte a vieții în Prusia, unde regretatul său tată a fost ambasador. Este oaia neagră a familiei, necunoscut multora din societate, deși probabil nu-i va fi dificil să găsească o moștenitoare dispusă să-și dea la schimb zestrea pentru rarisimul titlu de ducesă. Dacă o face, ar fi bine

să-i ofere urgent un moștenitor și al doilea copil, pentru că fratele lui mai tânăr, colonelul Heywood Wolfe își așteaptă propria șansă la titlu!

Într-adevăr, toate progeniturile ducesei văduve Lydia ar face bine să aibă moștenitori cât mai curând posibil, ținând cont – și nu poți să te cutremuri când spui asta – de tendința familiei de a-și pierde ducii înainte de vreme.

Înmormântarea va avea loc la conacul Armitage, în Lincolnshire.

Capitolul 1

Londra, septembrie 1808

Într-o frumoasă după-amiază de toamnă, Fletcher Pryde, al cincilea duce de Greycourt, urca treptele casei sale de la oraș din Mayfair, adâncit în gândurile legate de propriile afaceri. Probabil din acest motiv nu băgă de seamă expresia grăitoare de pe chipul majordomului său când intră pe ușă.

– Excelență, simt că este de datoria mea să vă informez că...

– Nu acum, Johnston. Am o cină la ora opt, iar până atunci sper să-l prind pe bătrânul Brierly la clubul lui. Deține moșia vecină cu proprietatea mea din Devon. Trebuie să devină a mea dacă vreau să-mi cresc veniturile. Și am rapoarte pe care trebuie să le studiez înainte să vorbesc cu el.

– Mai mult pământ, Grey? zise ferm o voce feminină tânără. Uneori, mă gândesc că tu cumperi moșii cu aceeași lăcomie cu care femeile își cumpără rochii. Și, judecând după reputația că știi să te ocupi de asta, probabil plătești puțin pe ele.

Grey se întoarse.

– Vanessa! Se încruntă la Johnston: De ce nu mi-ai spus că era aici?

Majordomul ridică privirea o fracțiune de secundă, fiind cât pe ce să își dea ochii peste cap.

– Am încercat, domnule.

– Ah, bine. Bănuiesc că așa e.

Grey îi zâmbi cu îngăduință Vanessei Pryde. Avea 24 de ani – cu zece ani mai puțin decât el – și îi era mai degrabă o soră mai mică decât verișoară primară.

Își dădu jos pălăria, mănușile de călărie și haina, apoi i le înmână unui lacheu. Grey nu-l recunoscu pe servitorul care se holba la Vanessa ca un sărac la o prințesă. Fascinația lacheului era de înțeles

ținând cont de chipul ei în formă de inimă, proporțiile perfecte, buclele negre bogate, dar era complet necorespunzătoare.

Grey îi aruncă individului o privire tăioasă, dar se stăpâni.

Când lacheul se îmbujoră și plecă în grabă, Johnston interveni murmurând:

– Îmi pare rău, Excelență. Este nou. Voi avea grijă să vorbesc cu el.

– Așa să faci. Apoi își îndreptă atenția spre Vanessa, care nu părea să fi observat schimbul de priviri. Nu te așteptam.

– Ar fi trebuit, vere. Cu o reverență elaborată, Vanessa îi zâmbi poznaș. Sau ar trebui să-ți zic *potențial logodnic?*

– Nici să nu glumești în privința asta, mormăi el.

De fiecare dată când încerca să se gândească la căsătoria cu Vanessa, își amintea cum arăta în scutece, ținută în brațe de tatăl ei, unchiul Eustace Pryde, și știa că nu putea să o facă. O văzuse crescând – nu și-o putea imagina ca soție.

Din fericire, nici ea nu dorea să se mărite cu el. Din acest motiv, de fiecare dată când ambițioasa ei mamă o trimitea la el, dându-i indicații să-l pună într-o situație compromițătoare pentru a-l obliga să o ia de soție, își petrecea mare parte din timp inventând motive plauzibile pentru faptul că Vanessa nu reușise să o facă.

– Nu-ți face griji! Vanessa râse. Camerista mea mă însoțește. Ca de obicei, ea va fi de partea noastră, indiferent ce scuză scornim pentru mama. Așa că hai la un ceai și o prăjitură în salonul de zi!

El o urmă, iar în vreme ce mergeau pe hol, el zise:

– Arăți bine.

Aranjându-și părul, ea se întoarse cu fața spre el, obligându-l să se oprească în vreme ce își foșnea fustele.

– Deci îți place noua mea rochie? Nu-i voi spune mamei. A ales-o chiar ea pentru a te tenta. I-am zis că galbenul este culoarea ta preferată.

– Detest galbenul.

Ochii ei albaștri sclipiră.

– Întocmai.

Îi scăpă un râset slab.

– Draga mea, ești obraznică. Dacă ți-ai folosi a zecea parte din energia pe care o risipești pentru a o provoca pe mama ta să-ți găsească un soț, ai avea douăzeci de bărbați implorând să se căsătorească cu tine.

Ea păru să se întristeze.

– Îi am deja. Dar știi cum este mama. Până ce tu nu ieși din peisaj, nu va permite să mă curteze alt bărbat mai puțin important. Agită un deget spre el. Deci, poți să te însori? Cu *alta?* Altfel, sigur voi muri fată bătrână.

– Asta nu ți se va întâmpla niciodată, și o știm amândoi. Miji ochii spre ea. Stai o clipă... Ai pus ochii pe cineva în mod special

Îmbujorarea ei îl alarmă. Vanessa avea un gust îngrozitor în materie de bărbați.

– Cine este? întrebă el.

Ea își ridică bărbia.

– Nu-ți spun.

– Pentru că știi că nu voi fi de acord, ceea ce înseamnă că este total nepotrivit pentru tine.

– *Nu* este. E un poet.

La naiba! Vanessa avea nevoie să se mărite cu un poet cum avea el nevoie să învețe să gătească. Pe de altă parte...

– Un poet *faimos?* întrebă el cu speranță.

Dacă individul avea bani, ar fi putut să funcționeze. Oricine s-ar fi căsătorit cu Vanessa ar fi avut nevoie de găleți de bani chiar și numai pentru a ține pasul cu ritmul ei de a cumpăra rochii.

Ea se întoarse și se îndreptă spre salonul de zi.

– Va fi. Cu sprijinul și încurajarea mea.

– Dumnezeu să ne ajute pe toți! Aproape că îi părea rău de poet, oricine ar fi fost. Bănuiesc că mama ta nu este de acord.

– De parcă i-aș spune vreodată, se burzului ea când intră în salonul de zi.

Camerista Vanessei stătea în picioare lângă canapea, cu o expresie anostă. Cu siguranță, era obișnuită să servească drept paravan pentru nestatornica ei stăpână.

– Atunci lucrurile nu au evoluat spre ceva serios, zise Grey, ușurat că nu trebuia să se ocupe și de problema asta.

Încă spera să ajungă la clubul lui Brierly înainte ca acesta să plece.

– Cum ar putea progresa lucrurile? Vanessa luă un biscuit și îl devoră cu entuziasmul ei obișnuit. Mama este pornită să mă mărite cu tine, așa că nu o pot convinge să mă ducă la evenimentele la care ar putea participa... prietenul meu. Îi aruncă o privire disperată. Iar din cauza ultimelor știri despre tine, iar este îndurerată. Chiar crede

toate prostiile alea despre tine care spun că ai o clică secretă de burlaci libertini.

El pufni.

– Niciodată n-am condus ceva așa de plictisitor și de predictibil. Nu am nici timpul necesar, nici înclinație pentru asta, iar acest tip de discreție cere prea mult efort, mai ales că oamenii sunt cum sunt. Sper că i-ai zis că mai degrabă îmi concentrez atenția asupra proprietăților mele.

– I-am zis. Nu m-a crezut. Niciodată nu mă crede.

– Cu toate astea, te-a trimis aici, să ai de-a face cu liderul acestui club secret de dezmăț. Nu are sens ce face.

– Bârfele doar au făcut-o mai dornică să mă mărite cu tine.

– Probabil că îi este teamă că îmi voi cheltui toată averea pe o existență *libertină* înainte ca ea să apuce să pună mâna pe ceva și ca ducatul meu să ajungă la progenitura noastră.

– Sau crede că un bărbat cu asemenea dorințe de necontrolat e ușor de manipulat. Ar trebui să te cunoască mai bine de atât. Eu cu siguranță te cunosc. Nu există nimic necontrolat la tine. Vanessa se bătu ușor cu degetul în bărbie. Pe de altă parte, mai există o posibilitate – ca mama să fi răspândit chiar ea zvonul despre grupul secret.

– Cu ce scop?

– Speră că îți alungă rivalii dacă te face să pari respingător.

– Detest să-ți spun, draga mea, dar zvonurile despre libertinajul unui bărbat rareori îndepărtează rivalii. Dacă ăsta a fost planul mamei tale, este unul prost. Și dovedește că am dreptate: bârfele nu sunt altceva decât distracție pentru cei care se plictisesc. Dacă oamenii din societate și-ar folosi o zecime din energia pe care o risipesc la...

– Știu, știu – suntem cu toții frivoli, nu facem nimic util, zise ea cu viclenie. Tu ești singurul cu bun-simț.

Când camerista ei păru că mai avea un pic și exploda, nemaiputând să-și înăbușe râsul, el privi serios spre Vanessa.

– Mă crezi pompos și arogant, draga mea?

– Mai rău. Apoi își îmblânzi acuzația cu un zâmbet. Și cu asta, te las. Când camerista ei tuși, Vanessa continuă: Oh, aproape că uitam! Am ceva pentru tine. Scoase din săculeț o scrisoare sigilată. A sosit la noi în loc să vină la tine. Ceea ce este ciudat. Probabil mama

ta a auzit că nu ai fost aici de săptămâni întregi. Dar nu știu de ce a crezut că *noi* te vedem mai des decât alții.

El ignoră nodul din piept.

– Știi prea bine de ce.

Oftând, Vanessa se apropie pentru a vorbi pe o voce mai joasă, doar pentru urechile lui.

– Chiar trebuie să-ți pedepsești mama?

– Nu vorbi prostii, zise el încet, pentru a-și ascunde vinovăția care îl copleși. Nu o pedepsesc. Și apoi, îi are pe ceilalți copii ai ei care să-i țină companie. Nu are nevoie de mine ca să mă gudur pe lângă ea.

Vanessa pufni.

– De parcă te-ai gudura tu pe lângă cineva! Și da, o pedepsești, chiar dacă nu recunoști.

Mila din ochii Vanessei îl făcu să regrete că spusese ceva despre mama lui.

Întinse mâna după scrisoare, dar Vanessa nu-i dădu drumul.

– Să știi că te iubește.

– Știu.

Ce altceva putea să spună? Și el o iubea în felul lui.

Grey vru să bage scrisoarea în buzunarul hainei, apoi se opri. Scrisoarea părea teribil de subțire față de celelalte primite de la mama lui. Cu un sentiment de teamă, o deschise și găsi cel mai scurt mesaj.

Dragul meu Grey,

Regret să te informez că tatăl tău vitreg a decedat. Înmormântarea va avea loc marți, la conacul Armitage.

Cu multă iubire, mama

P.S. Vino, te rog!
Nu pot să fac asta fără tine.

Grey se holba amorțit la cuvintele acelea. Maurice, singurul tată pe care îl cunoscuse vreodată cu adevărat, murise.

„Vino, te rog! Nu pot să fac asta fără tine."

La dracu', mama lui trebuia să fie devastată!

Se părea că suferința i se vedea pe chip, pentru că Vanessa îi smulse scrisoarea și o citit, apoi ridică o privire îngrozită spre el.

– Oh, Grey, e *groaznic!* Îmi pare așa de rău...

– Mulțumesc, mormăi el, deși se simțea ca un ticălos.

De la întoarcerea familiei lui din Prusia, în urmă cu câteva luni, abia îl văzuse pe Maurice. Lăsase amărăciunea să-l țină departe, și acum era prea târziu.

Ea reciti scrisoarea încruntată.

– Maurice este tatăl lui Sheridan, nu-i așa? Bănuiesc că el va deveni duce.

Tonul ei ciudat îl făcu curios.

– *Sheridan?* De când ești tu așa de apropiată de fratele meu vitreg? V-ați întâlnit o singură dată.

– De fapt, ne-am întâlnit de trei ori, murmură ea. Chiar am dansat de două ori.

Oh, Sheridan trebuia să aibă grijă în preajma Vanessei! Când îi pica un bărbat cu tronc, se înfigea în el, nu glumă!

– Nu-mi spune că el este *poetul* pe care ai pus ochii.

Tonul lui tăios o făcu să ridice privirea.

– Nu fi ridicol! Sheridan nu are nici un gând poetic în capul lui.

Avea dreptate, dar de unde știa ea asta?

– Va trebui să-i spui Armitage acum, pentru că este duce.

– Deci am mai multe motive să nu mă intereseze. Nu mă voi căsători *niciodată* cu un duce, indiferent ce vrea mama. Sunteți cu toții prea...

– Pompoși și aroganți?

Tresări, dându-și seama că nu ar fi trebuit să insulte un bărbat care tocmai pierduse o rudă apropiată.

– Ceva de genul ăsta. Când el nu zise nimic, ea adăugă: Cu siguranță, aveți un număr impresionant de duci în familia *voastră*.

– Asta se întâmplă când mama unuia se mărită bine de trei ori.

– Va lăsa în urma ei o adevărată dinastie. S-ar putea zice că a avut un plan excelent.

– Te asigur că nu a plănuit să rămână văduvă de trei ori, zise el tăios.

Vanessa păru șocată.

– Sigur că nu. Îmi pare rău, Grey, a fost foarte insensibil din partea mea.

El se ciupi de rădăcina nasului.

– Nu, doar că... Sunt tulburat de veste.

– Sunt sigură. Dacă te pot ajuta cu ceva...

Grey nu-i răspunse – mintea lui rămăsese fixată pe ideea că Sheridan devenise duce de Armitage. Maurice fusese duce doar câteva luni, și acum Sheridan era obligat să preia titlul de duce. Simțea că i se învârtea capul. Trebuia să meargă la conacul Armitage, să-i ajute pe Sheridan și pe mama lui cu pregătirile pentru înmormântarea de marți.

Dar deja era duminică. Dar *care* duminică? La dracu', pierduse deja înmormântarea tatălui său vitreg?

– Când a sosit scrisoarea asta? întrebă el.

Camerista fu cea care răspunse.

– Cred că vinerea trecută, Excelență.

– Da, așa este, zise Vanessa. Vineri.

Conacul Armitage era aproape de Sanforth. Dacă îi prindea pe lachei înainte să-i despacheteze cufărul, Grey putea să se schimbe în haine de doliu și să plece la drum într-o oră. Ar fi ajuns cu ușurință în Lincolnshire până a doua zi.

– Trebuie să plec, zise el întorcându-se spre ușă.

– Vin cu tine, rosti Vanessa.

– Nu fi absurdă! izbucni Grey înainte să protesteze camerista ei. Te duci acasă, ca de obicei, și îi spui mamei tale că nu eram aici. De data asta, ai scuza perfectă că m-ai ratat. Spune-i că mă înștiințaseră deja despre moartea tatălui meu vitreg și plecasem spre Lincolnshire. Ai înțeles?

– Da... cum puteai fi înștiințat dacă nu-ți aduceam eu scrisoarea?

– Spune-i că ți-au zis servitorii că primisem deja o scrisoare și aici. Simțul realității i se trezi, în sfârșit. Și probabil chiar am primit, dar încă nu m-am uitat peste corespondență. Mama nu ar fi lăsat nimic la voia întâmplării. Ar fi trimis mai multe înștiințări.

Ar fi făcut-o indiferent cât de distrasă ar fi fost de suferință.

Vanessa îi puse mâna pe braț.

– Grey, ai nevoie de cineva lângă tine. Este limpede că ești afectat.

– Voi fi bine. Avea să fie, la naiba! Acum, du-te. Am de făcut pregătiri înainte să plec.

– Desigur. Încuviință din cap spre camerista ei, care i se alătură. Îi voi spune mamei despre pierderea ta. Poate că asta o va face să-și domolească intrigile.

– Mă îndoiesc. Se aplecă pentru a-i șopti: Ai grijă cu poetul tău, draga mea. Meriți ceva mai bun.

Ea se strâmbă.

– Bănuiesc că oricum nu voi avea nici o șansă cu el acum, când ești în doliu. Mama mă va pune să aștept până când vei fi iarăși disponibil.

– Bun. N-aș vrea să mă gândesc că te poți mărita cu cineva inferior cât timp nu sunt prin preajmă ca să previn asta.

Dând capul pe spate, ea se îndreptă spre ușă.

– Am multe motive să prefer căsătoria din dragoste, să știi. Jur că uneori părerea ta despre căsătorie îmi amintește de mama.

Cu această remarcă, ieși, cu servitoarea pe urmele ei.

Ce ridicol! El nu semăna deloc cu mătușa Cora, acea harpie lacomă. El era doar rațional. Iubirea nu intra în planurile lui pentru că nu avea valoare financiară. Când *el* avea să se căsătorească, voia să ia de soție o femeie rațională, care să fie mulțumită că putea să aibă la dispoziția ei un ducat bogat, care nu visa la castele în nori și nu spera la sentimente, la iubire sau la toate prostiile romantice.

Învățase pe propria piele să-și protejeze inima.

Capitolul 2

Lincolnshire, Anglia

Onorabila domnișoară Beatrice Wolfe stătea în fața conacului Armitage, supraveghind intrarea cu un ochi critic. Blazonul funerar fusese agățat de ușă – nu strâmb, de data asta –, iar arcadele și ferestrele erau drapate în negru. Arăta cum trebuia, așa cum i se cuvenea unui duce.

Nu fusese la fel de grijulie cu unchiul ei Armie, așa cum ea și fratele ei Joshua îi spuseseră mereu fostului duce de Armitage. Doar gândul la ultimii ani ai acestuia, la felul în care încercase să-și pună mâinile pe ea ori să o lovească peste fund de fiecare dată când intra în casă o înghețа.

În contrast, unchiul Maurice, care moștenise ducatul după moartea unchiului Armie, o tratase cu respect și cu bunătate. El și mătușa ei Lydia aduseseră din nou lumina, râsetele și vremurile bune în casă.

Acum moartea se lăsase iarăși peste acest loc. Lacrimile îi umplură ochii. Cu o săptămână în urmă, scoseseră doliul și blazonul funerar ce simbolizau moartea unchiului Armie. Doi duci morți în câteva luni. Mare păcat!

Vărul ei Sheridan apăru în ușă, arătând ca o fantomă după ultimele câteva zile. Fusese apropiat de tatăl său și era afectat de moartea lui mai mult decât oricine, cu excepția mătușii Lydia. Fără îndoială, și fratele lui Sheridan suferea, dar, din moment ce Heywood era în armată și probabil încă nu primise vestea morții tatălui său, ea nu avea de unde să știe dacă era așa.

Sheridan îi zâmbi obosit.

– Bea, iartă-mă că te necăjesc, dar mama mi-a cerut să verific din nou dacă a sosit Grey. Se uită spre drumul de dincolo de ea. Văd că nu. Dacă ar fi ajuns, ar fi fost o trăsură de voiaj monstruos de mare aici.

Beatrice râse. Îi plăcea de vărul ei. La 28 de ani, era doar cu doi ani mai mare decât ea, așa că se simțea în largul ei cu el. Nimeni din familie nu era prea ceremonios, mai ales Sheridan, deși sigur avea să se schimbe.

– Vei avea și tu o trăsură monstruos de mare acum, când ai devenit duce de Armitage.

– Probabil că nu. Pe trăsăturile lui se putea citi o tristețe sumbră. Mă tem că ducatul este într-o situație dificilă. Nu sunt bani pentru trăsuri grandioase. Cu ceva noroc, pot să îmbunătățesc lucrurile, dar va fi nevoie de timp. Și nu mă așteptam să-l moștenesc așa de repede.

– Știu. Îmi pare așa de rău! Cum se simte mătușa Lydia?

El oftă.

– Nu este bine. Ne-a luat pe toți prin surprindere. Îndreptându-și privirea spre pădurea de dincolo de peluzele întinse, el se tensionă. Fratele tău... are de gând să vină la înmormântare?

Ea înghiți în sec. Joshua avea o fire dificilă.

– Sunt sigură că o să vină.

Era o minciună. Când venea vorba de el, nu putea să fie sigură de nimic.

Dar cuvintele ei păreau să-l fi liniștit pe Sheridan.

– Bun. Nu-l vedem așa de des cum ne-ar face plăcere.

– *Eu* nu l-aș vedea nici dacă nu aș locui în aceeași casă cu el. Lui Joshua nu-i plac oamenii.

Se exprimase cu blândețe. Nu că l-ar fi învinovățit, ținând cont de circumstanțe, dar avea să facă tot ce putea pentru a-l convinge că participarea la înmormântare era minimul pe care îl datora noilor locatari din conacul Armitage.

Mai ales față de Sheridan, noul proprietar, care îi putea arunca oricând din casa lor – fosta reședință a văduvei. Mai ales acum, când mama lui Sheridan era ducesa văduvă și poate că prefera să locuiască în casa ce i se cuvenea de drept.

Beatrice nu voia să se gândească la asta.

– Pot să mai fac ceva pentru a o ajuta pe mătușa Lydia?

– Să-l invoci pe fratele meu vitreg Grey, ca să apară din senin? Își trecu mâna prin buclele brunete. Îmi cer scuze.

– Sunt sigură că va apărea în curând.

El râse aspru.

– Eu nu. Nici măcar nu sunt sigur că a primit scrisorile mamei. Uneori, cred că fratele meu a uitat că *are* o familie. Este prea ocupat să fie importantul duce blestemat de Greycourt.

Ea nu știu ce să-i răspundă. Deși nu-l întâlnise niciodată pe „ducele blestemat de Greycourt", citise destule în ziarele de scandal ca să știe că nu l-ar fi plăcut. În primul rând, se spunea despre el că avea relații amoroase interzise cu femei una mai frumoasă ca alta, și doar asta o făcea să fie precaută. Îi amintea prea bine de unchiul Armie.

– Este adevărat ce se spune în ziare? întrebă ea. Că fratele tău conduce o clică secretă de burlaci libertini?

– Sincer, habar nu am. Grey nu ne povestește nimic din ce face. Din câte știu eu, ar putea conduce comitete de caritate în somn.

– Mă îndoiesc de asta, mormăi ea. Apoi dându-și seama că îi insulta fratele, adăugă repede: Dar afacerea cu grupul secret pare exagerată. În primul rând, de ce l-ar ține secret? Un duce poate face tot ce vrea fără să fie pedepsit, deci de ce să nu aibă o clică *normală* de dezmăț? Ce este o clică, oricum? Pare a fi un club. Este un club? Adică...

Își dădu seama că bătea câmpii, ca de obicei. Cu siguranță, Sheridan o privea amuzat. Trebuia să se oprească. Oricum, ducii se pricep la cluburi. Deci probabil este doar un club, continuă ea.

Unul care ținea plebea la distanță. Pentru că ducii se pricepeau și la asta.

Mai ales Greycourt, din câte auzise ea. Era mai bogat decât oricine, deci își permitea ce club voia el. Se presupunea că își câștigase averea fiind nemilos în afaceri, deci putea să și distrugă pe cine voia. Poate tocmai de aceea societatea îi sorbea fiecare cuvânt. Sau poate din cauză că rareori vorbea fără să spună ceva important.

În ciuda îngrijorării în privința mătușii ei, spera că el nu avea să vină. Bărbații ca el o exasperau. Nu că ar fi știut prea mulți, dar puținii pe care îi cunoscuse prin intermediul unchiului Armie nu-i lăsaseră o impresie bună.

Sheridan oftă adânc.

– În orice caz, mă tem că ți-am transmis supărarea pe fratele meu, ceea ce nu voiam. Deja ne-ai ajutat așa de mult! Flutură vag din mână spre ferestre. Toate astea. Te-ai ocupat de aranjamentele pentru înmormântare. Ții la zi registrele gospodăriei. Ce m-aș face fără tine?

Lauda o entuziasmă. Poate că până la urmă Sheridan nu avea să-i dea afară pe ea și pe Joshua.

– Mulțumesc. Îmi place să mă simt utilă.

Mai ales față de mătușa ei. Lydia era diferită de orice femeie pe care o cunoscuse vreodată – plină de energie și de vigoare, cu o inimă bună și o minte ascuțită. Ca Sheridan.

El făcu semn cu capul spre intrare.

– Aș face bine să intru. Mama vrea să aleg hainele de înmormântare. Gâtul i se mișcă convulsiv. Zice că ea nu poate să o facă.

Bietul de el!

– Pot să înțeleg asta. Ești un fiu bun.

– Încerc să fiu. Privi din nou spre alee, și chipul i se aspri. Vorbind de fii, dă-mi de veste când sosește Grey, da?

– Desigur.

Porni spre intrare, apoi se opri.

– Încă ceva. Mama mi-a cerut să-ți spun că are de gând să te ajute în continuare să te pregătești pentru debut. Doar că lucrurile vor merge mai lent.

– Oh! Beatrice uitase de asta. Spune-i să nu se deranjeze cu așa ceva acum, pentru numele lui Dumnezeu! Voi fi bine.

– De fapt, mamei îi este mai bine când are un proiect cu care să fie ocupată. Și este îngrozită că nu ai avut niciodată șansa de a fi introdusă cum se cuvine în societate. Are de gând să remedieze asta.

– Este foarte amabil din partea ei.

Dar era și intimidant. Beatrice se simțea mai bine hoinărind prin păduri cu câinii de vânătoare decât într-un salon de bal. Detesta când bărbații îi măsurau hainele demodate, sânii mici și trăsăturile mai puțin perfecte, apoi îi întorceau spatele pentru că era nedemnă de atenția lor.

– Mama face ceea ce este corect. Sheridan îi privi expresia cu îngrijorare. Toți știm cât de prost și-a făcut unchiul Armie datoria față de tine.

– Mulțumesc.

Dacă doar asta credeau, atunci era bine că nu știau cum fusese realmente viața ei alături de el.

Își ținu respirația, rugându-se ca Sheridan să nu mai spună nimic despre unchiul Armie. Când el își continuă drumul până în casă, ea se relaxă. Se putea dovedi mai complicat decât ar fi crezut să-i vadă

zilnic pe toți în următoarele săptămâni. Spera ca moartea unchiului Maurice să-i țină prea ocupați ca să-și bage nasul în treburile ei. Și ale lui Joshua. Mai ales în ale lui Joshua, în care nici ea nu avea curajul să-și bage nasul îndeaproape.

Alungând acel gând, se mai uită o dată la exteriorul casei, apoi intră. Trimise un lacheu să acopere toate oglinzile. Asta ar fi trebuit să se facă deja, dar conacul Armitage avea teribil de puțin personal zilele acestea și dura ceva timp până ce se făcea totul într-o casă așa de mare.

Apoi își îndreptă atenția spre cutiile cu biscuiți pentru înmormântare, livrați de cofetar în acea dimineață. Trebuiau așezați pe masă în foaier, ca persoanele îndoliate să ia din ei pe măsură ce plecau să se alăture procesiunii funerare. Desfăcu toate cutiile și începu să așeze biscuiții – fiecare era împachetat într-o hârtie albă pe care erau imprimate imagini funerare și sigilați cu ceară neagră.

Imaginea cu atât de multe cranii mici, sicrie, clepsidre și oase încrucișate înșirate pe masă o făcu să se cutremure... și să-și amintească. Prinsă în amintirile de pe vremea când avea zece ani și era devastată la înmormântarea propriului tată, nu auzi sunetul pașilor până când nu ajunseră lângă ea.

– Ce naiba sunt chestiile alea groaznice? tună o voce masculină profundă.

Se întoarse și dădu cu ochii de un străin care încă purta haina și pălăria, cu privirea pătrunzătoare fixată pe masa din spatele ei. Trebuia să fie ducele de Greycourt din moment ce hainele lui de doliu erau foarte elegante. Observă și asemănările între el și Sheridan: nasul acvilin, culoarea ochilor – nuanța sticlelor verzi zdrobite – și fruntea înaltă.

Ca să nu mai menționăm înălțimea lui. Deși Beatrice era considerată o femeie înaltă, Greycourt avea cu cel puțin câțiva centimetri mai mult decât ea. Înălțimea, hainele și trăsăturile severe erau impunătoare și, în mod clar, intimidante pentru majoritatea femeilor.

Nu și pentru ea. Era obișnuită să aibă de-a face cu aroganța lorzilor.

El își îndreptă privirea glacială către ea.

– Ei bine? întrebă el. Ce sunt ăia?

– Sunt biscuiți pentru înmormântare, răspunse ea înțepată, descurajată de manierele lui. Prin partea locului, se obișnuiește să fie

oferiți celor care participă la înmormântare, alături de un pahar de Porto.

– Așa se face? zise el, scoțându-și pălăria scumpă de castor. Sau este ceva ce antreprenorul local de pompe funebre folosește pentru a încărca nota de plată pentru oameni precum mama? N-am auzit niciodată de un astfel de obicei.

– Oh, atunci, dacă *dumneavoastră* n-ați auzit niciodată de un astfel de obicei, înseamnă că nu există, zise ea, neputându-și controla temperamentul. Orice nu se întâmplă în Londra este nesemnificativ pentru cei precum dumneavoastră, nu-i așa?

Remarca păru să-l ia prin surprindere, așa cum era de așteptat, ținând cont de faptul că ea nu ar fi trebuit să-i spună niciodată așa ceva unui bărbat în doliu. Oh, de ce spusese ce gândise? De obicei, încerca să-și controleze acest impuls, dar îi era greu când ducele era un măgar.

„Nu folosi cuvântul «măgar» nici măcar în capul tău!" Mulțumită fratelui ei, aceasta era cealaltă problemă a lui Beatrice: tendința de a înjura ca un birjar. Măcar nu o zisese cu voce tare.

Spre surprinderea ei, în ochii lui sclipi amuzamentul. Ochi care acum, când se uitau fix la ea, își dădu seama că nu erau verzi, ci de un albastru azuriu, de parcă natura amestecase albastrul ochilor mamei lui cu verdele fratelui vitreg pentru a realiza o nuanță ireală.

O neliniștea. La fel cum o tulbura zâmbetul dezarmant al lui Greycourt, care îi făcea trăsăturile ascuțite să pară mai blânde.

– Înțeleg că nu sunteți fiica antreprenorului de pompe funebre, cum am presupus eu.

De data asta, rezistă impulsului de a se certa cu el. Pentru numele lui Dumnezeu, fiica antreprenorului de pompe funebre? Blestemat să fie!

– Nu, nu sunt, rosti ea distantă.

Zâmbetul lui se lărgi, dar nu-i atinse ochii.

– Nu-mi veți spune cine sunteți, nu-i așa?

– Este evident că preferați să faceți presupuneri.

Oh, Dumnezeule, iar o lua de la capăt, spunând ce îi trecea prin cap!

Greycourt chicoti.

– Deci ne jucăm de-a ghicitoarea, nu? Privirea lui alunecă peste ea, măsurându-i hainele fără să o facă să se simtă că se holba la formele ei. Păi, este evident că nu sunteți servitoare. Nici o servitoare nu s-ar îmbrăca așa de bine.

– Sunteți prea amabil, domnule, zise ea pe un ton plin de sarcasm.

Tonul ei îi provocă un hohot de râs.

– Haideți, spuneți-mi cine sunteți, pentru că jur că sunt pierdut! Și încep să cred că aș vrea să știu.

În acel moment, fu salvată tocmai de sosirea lui Sheridan.

– Grey! strigă el. Ai venit. Mama va fi așa de mulțumită!

Greycourt îl bătu pe fratele său vitreg pe umăr cu o afecțiune evidentă.

– Cum se simte?

Sheridan oftă.

– Va fi mai bine acum, că ești aici.

Pe chipul lui Greycourt se vedea vinovăție? Asta îi mai îmbuna atitudinea lui Beatrice față de el. Un pic, oricum.

– Aș fi sosit mai devreme, zise el, dar am fost plecat, iar scrisoarea a ajuns la mine abia ieri.

Sheridan se întoarse pentru a o include pe Beatrice în conversație.

– Vezi, Bea? Ți-am zis că s-ar putea să fie o problemă și să nu fi primit vestea.

– Da, așa este.

Sheridan nu spusese doar atât, dar ei nu i se păru înțelept să spună asta acum, chiar dacă Greycourt o enervase.

– Înțeleg că voi doi v-ați cunoscut? întrebă Sheridan.

– Nu formal, răspunse Greycourt, privind-o ironic, lucru ce o nedumeri.

– Atunci, zise Sheridan, după cum ai dedus, Bea, el este fratele meu Grey.

– Frate vitreg, îl corectă Greycourt.

Sheridan se încruntă.

– Trebuia să precizezi asta, nu-i așa?

– Dacă nu aș fi făcut-o, doamna ar fi fost confuză. Din moment ce tu ești moștenitorul ducatului Armitage, ar fi fost obligată să se întrebe dacă sunt mult mai tânăr ori un copil nelegitim. Nu sunt nici una, nici alta, așa că am crezut de cuviință că e mai bine să clarific.

– Nu vă faceți griji, domnule, zise Beatrice cu o amabilitate falsă. Nu facem toți presupuneri fără să cunoaștem adevărul.

– Serios? zise Greycourt. Ce neobișnuit!

– Dacă mi-ai fi dat timp să fac prezentările, *frate,* rosti ironic Sheridan, aș fi clarificat poziția ta în fața verișoarei mele.

Spre marea satisfacție a lui Beatrice, Greycourt păli.

– Verișoară? Fata unchiului tău Armie?

– Nu, a fratelui său mai mic, Lambert. A murit în urmă cu mulți ani.

– Înțeleg. Greycourt se uită la Beatrice. Iertați-mă pentru bădărănia de mai devreme, domnișoară Wolfe. Habar n-aveam că Sheridan și Heywood au o verișoară.

– Doi, de fapt, interveni Sheridan. Pe fratele lui Bea îl cheamă Joshua. Apoi clipi. Stai, ai fost bădăran cu Bea?

– Nu, a fost ceva lipsit de importanță, zise ea cu un zâmbet forțat. Excelența Sa a obiectat când a văzut biscuiții pentru înmormântare, atâta tot.

Ochii lui Greycourt sclipeau către ea. Nu-i scăpase faptul că ea nu-i acceptase scuzele.

– Ah, zise Sheridan, sunt înspăimântători, nu-i așa? Dar antreprenorul de pompe funebre ne-a asigurat că sunt obligatorii la orice înmormântare în Sanforth.

– Nu-i așa? zise Greycourt, aruncându-i o privire cu subînțeles care îi aprinse iarăși temperamentul.

– Credeți-mă, zise cu răceala Beatrice, dacă nu ar fi biscuiții de înmormântate și vinul de Porto înainte de procesiune, întregul ținut ar bârfi familia.

– Da, tot personalul nostru a zis același lucru, spuse Sheridan. Bucătăreasa a fost îngrozită de posibilitatea de a nu-i oferi. Dar eu tot cred că sunt îngrozitori. Scuze, Bea.

– *Sunt* îngrozitori, fu ea de acord, vrând să fie pe placul vărului ei, dar și să se strâmbe la Greycourt. Ceea ce ar fi fost copilăresc, dar foarte satisfăcător. Ne-au rămas așa de mulți după înmormântarea tatei, încât și noi, și servitorii am mâncat luni întregi din ei. Nici până în ziua de azi nu le suport gustul.

Sclipirea de milă din ochii lui Greycourt o făcu să regrete că spusese așa de multe. Poate că în adâncul lui – *foarte* adânc – se afla un om decent, dar ei tot nu-i plăcea mila lui.

– Apropo de servitori, zise Sheridan, privind spre foaier, unde s-au dus lacheii? Bietul Grey stă aici cu pălăria în mână.

– Oh, vai! zise ea nervoasă că neglijase să cheme unul. Nu-i de mirare că Greycourt o considera o prostuță de la țară. Iau eu haina și pălăria.

Sheridan o prinse de braț înainte ca ea să întindă mâna spre ele.

– Nu este nevoie. O fac eu. Se uită pieziș spre Greycourt. Bea a muncit din zori până seara să ne ajute cu pregătirile de înmormântare. Mă tem că ducem lipsă de personal, iar ea știe de ce avem nevoie mai mult decât oricine altcineva.

– Sunteți foarte amabilă, domnișoară Wolfe.

Vorbele lui Greycourt chiar fuseseră rostite pe un ton serios.

Poate că îl judecase în grabă. Când nu făcea presupuneri, nu era deloc *așa* de rău.

Un lacheu păși iute în holul de la intrare.

– Iertați-mă, Excelență, eram în spate și nu v-am auzit trăsura. Se grăbi să ia haina și pălăria lui Greycourt. Încuviințând din cap spre Sheridan, adăugă: Nu se va mai întâmpla, Excelență.

– Nu-ți face griji, zise scurt Sheridan. Știu că toată lumea este foarte ocupată.

În vreme ce lacheul se îndepărta, Greycourt murmură:

– Ai grijă, Sheridan! Tu ești stăpânul acum. Nu cred că vrei ca servitorii să nu te respecte. Este important să stabilești limite de la bun început.

Atunci Beatrice își aminti ce o deranjase. Da, era *oarecum* atrăgător, cu dinții lui albi și drepți, trăsăturile sculptate, părul negru dat pe spate și ochii superbi, dar și un mare măgar, care credea că era stăpânul lumii. Nu avea să-l placă niciodată.

Niciodată.

Capitolul 3

Sheridan zise că voia să-și vadă mama, iar Grey fu dispus să-l urmeze, mai ales că venea și domnișoara Wolfe.

Cei mai mulți din înalta societate ar fi dezaprobat felul în care arăta, din moment ce nu întâlnise vreo rază de soare care să nu-i placă, lucru dovedit de pielea ei aurie și de pistruii de pe obrajii minunați. Bârfitorii i-ar fi criticat mersul apăsat, murmurul buzelor pline și senzuale și ochii de nuanța cafelei, dar mai ales șuvițele subțiri și drepte de păr castaniu, care tot ieșeau din cocul ei mare. Părul drept și ochii închiși la culoare nu erau la modă.

Dar el nu se lăsase niciodată influențat de modă. Ideea de a încerca să desfacă acel păr ca să vadă cât de lung era îi trezi o căldură imprudentă în sânge. În ciuda propriei rațiuni, energia ei avea același efect, făcându-l să se întrebe cum putea folosi acea energie în pat. Iar când ea le-o luă înainte în timp ce se îndreptau spre scări, nu-l deranjă să se mai uite o dată la fundul ei generos, care ar fi umplut perfect mâinile unui bărbat.

Nasul ei cârn îl făcea să râdă. Era limpede că îl privea dezaprobator. Ceea ce nu era surprinzător, ținând cont de reputația lui, care nu era complet nefondată. În primele zile după ce se eliberase de sub controlul unchiului și al mătușii lui, făcuse destule nebunii.

Dar asta nu durase la fel de mult precum reputația pe care o căpătase, trădată de reacția domnișoarei Wolfe. Cu toate astea, mamele pețitoare îl disperau, nu fetele lor.

Asta îl făcu să se întrebe – unde era mama obrăznicăturii? Și de ce nu cunoștea această ramură a familiei Wolfe? Bănuia că nu era surprinzător, ținând cont de cât de rar își văzuse familia în ultimii douăzeci și ceva de ani. Iar înainte fusese mai puțin atent la rudele unchiului Maurice, preferând să hoinărească pe străzile Berlinului cu frații săi vitregi gemeni, Gwyn și ducele de Thornstock, căruia toți îi spuneau Thorn încă de la naștere.

Ceea ce îi aminti...

– Unde-i Gwyn? A sosit Thorn?

– Azi-noapte, zise Sheridan. Din fericire, Thorn era în casa lui din Londra când s-a petrecut accidentul, așa că a putut ajunge aici repede.

– Accident? Grey se încruntă. Mama mi-a zis doar că Maurice a murit. Am presupus că a fost din cauza unei boli.

Spre surprinderea lui, Sheridan îi aruncă domnișoarei Wolfe o privire voalată.

– De fapt, s-a înecat, ceea ce ne-a obligat să trimitem la Londra după un îmbălsămător. Dar vom discuta pe îndelete mai târziu.

Sheridan porni în sus pe scări după domnișoara Wolfe.

După observația de mai devreme a lui Sheridan despre lipsa de personal, remarca despre îmbălsămător îl făcu pe Grey să tacă. Conștient că domnișoara Wolfe urca scările înaintea lor, coborî vocea.

– Deocamdată duci lipsă de fonduri?

– Deocamdată? Cu un râs amar, fratele lui deschise o ușă și așteptă ca Grey și domnișoara Wolfe să intre înainte lui în salonul de zi. Aceasta e încă un subiect despre care trebuie să discutăm mai târziu.

De data asta, încuviință din cap cu subînțeles spre celălalt capăt al încăperii.

Grey îi urmări privirea și o văzu pe mama lor îmbrăcată în haine de doliu, cu Gwyn stând lângă ea, într-o rochie neagră. Cele două erau preocupate să lege crenguțe de rozmarin cu panglici negre. Într-adevăr, încăperea mirosea puternic a rozmarin și a lavandă, ambele fiind din abundență în vaze.

Apoi Sheridan înaintă, și Grey zări sicriul. Mâinile începură să-i tremure și le băgă în buzunarele hainei. Maurice. Nu reușea să se apropie de corp. Nu încă.

În schimb, își îndreptă atenția spre mama și sora lui vitregă, care erau așa de prinse de ceea ce făceau, încât nu îl văzuseră. Ochii mamei păreau adânciți, obrajii erau scobiți, iar zâmbetul ei, de obicei sclipitor, acum era absent. Își amintea prea bine cum reușise Maurice să o facă să zâmbească până și când o enerva.

Maurice nu o putea face să zâmbească astăzi. Lui Grey i se puse un nod în gât. Niciodată.

Cu toate astea, când domnișoara Wolfe se alătură femeilor și le întrebă dacă aveau nevoie de ajutor, ducesa zâmbi, deși era o palidă imitație a zâmbetului ei obișnuit.

– Aproape că am terminat, zise ea, dar mulțumesc. Nu știu ce ne-am fi făcut fără tine, draga mea.

Atunci îl văzu pe Grey. Cu un țipăt înăbușit, sări în sus și veni în fugă să-l îmbrățișeze. Mirosul ei familiar de scrobeală și de lămâie îl făcu să simtă o emoție pe care nu îndrăznea să o analizeze prea adânc. Pentru că în spatele acelei emoții se afla suferința provocată de pierderea copilăriei, sentiment ce amenința să-l copleșească.

– Mă bucur așa de mult că ai venit, șopti ea. Mi-era teamă că...

– Ah, dar acum sunt aici! Nu trebuia să-ți faci griji.

O sărută pe buclele ei roșcate, apoi îi dădu drumul.

Buclele ei roșcate care *încărunțeau*. Îl tulbură faptul că mama lui îmbătrânea. Da, abia trecuse de 50 de ani, dar cât putea să mai treacă până când aveau să fie acolo, la priveghiul *ei*, înainte de a o pune în mormânt? Acest gând făcu să-i bubuie inima în piept. O mai putea avea alături așa de puțin timp!

Apoi observă lacrimile care îi curgeau pe obrajii obosiți, iar acea imagine fu ca un pumn în stomac. Își văzuse mama plângând de multe ori – era o femeie emotivă, care nu avea nici o reținere în a-și arăta sentimentele, mai ales dacă o impresiona o piesă de teatru sau un roman. Râdea, blestema și se extazia în fața copiilor ei. Era felul ei de a fi.

Dar *aceste* lacrimi nu curgeau pentru că era impresionată de un poem. Și tocmai asta îi făcea stomacul să se strângă. Îi puse batista lui în mână.

– Mamă, îmi pare așa de rău de Maurice...

Ea încuviință din cap, fiind prea copleșită pentru a-i răspunde, în timp ce își ștergea obrajii cu batista lui.

– Dacă pot face ceva...

– Ai putea să-i zici *tată* măcar o dată. Se uită fix la el cu ochii ei de un albastru întunecat. Mereu l-a întristat că nu i-ai mai spus așa când ai revenit în Anglia.

„Când am fost *surghiunit* în Anglia, vrei să zici." Nu, nu era momentul să-i amintească așa ceva. Și ce era rău în a-i oferi ce îi cerea? Era un lucru așa de neînsemnat!

Dar i se părea prea mult.

– Desigur. Cum dorești.

Ea oftă.

– Iartă-mă că ți-am vorbit pe un ton tăios. Doar că sunt...

– Copleșită de durere. Știu. Îi luă mâna. Ai dreptul să fii cât de tăioasă vrei.

Ea ridică o sprânceană la el.

– Într-o săptămână, o să-ți amintesc ce ai zis, când îți vei dori să fii departe din cauză că eu voi fi morocănoasă.

El zâmbi forțat, oftând în sinea lui pentru că ea se aștepta ca el să rămână o săptămână.

– Te-am văzut în multe ipostaze, mamă, dar morocănoasă nu. O zări pe sora lui vitregă apropiindu-se, după ce se consultase cu domnișoara Wolfe în partea cealaltă a încăperii. Dar nu pot spune asta despre Gwyn.

Gwyn îl auzi, așa cum intenționase de altfel.

– Ai face bine să nu zici ceva rău despre mine, îl mustră ea, altfel îți dau eu un motiv de supărare pentru că ți-a luat așa de mult să ajungi. Eram pe punctul de a-l trimite pe Thorn după tine, dar m-am temut că veți dispărea amândoi prin cârciumile Londrei și nu vă vom mai vedea pe nici unul.

Ignorându-i remarca ironică, se aplecă și o sărută pe obraz, apoi studie încăperea.

– Unde *este* Thorn, oricum?

– Nu se știe. Îl cunoști – bun la găsit femei ușoare și vin, indiferent cât călătorește. Sunt sigură că de la tine a deprins abilitatea asta.

Faptul că ea încă nu știa nimic despre adevăratul lui caracter demonstra ce puțin timp petrecuseră împreună.

– Eu nu am făcut așa ceva.

Gwyn se uită la el cu scepticismul ei obișnuit.

– Atunci de ce își făcea tata griji că îl vei duce pe căi greșite pe Thorn aici, în Anglia?

– Habar nu am. Thorn este perfect capabil să se ducă singur pe căi greșite, ceea ce Maurice... *tata* ar fi trebuit să știe. Și, în ciuda tâmpeniilor pe care le-ai putea citi prin ziare, eu nu sunt Thorn. Nu-mi petrec timpul prin cârciumi.

– Hm. Se pare că cineva protestează cam tare.

– Nu-l cita pe Shakespeare, zise mama cu o voce rugătoare. Că va începe să mă ia peste picior, citându-l pe Fletcher.

– Nu te iau peste picior, mamă, replică el, ușurat să schimbe subiectul și să nu mai discute despre așa-zisa lui fire sălbatică. Eu doar

cred că ești nedrept cu strămoșul nostru. Shakespeare a scris mai bine piesele de teatru, și tu știi asta.

– Eu nu cred asta! Fletcher a scris unele dintre cele mai antrenante și spirituale piese în limba engleză. *Vânătoarea gâștii sălbatice* mereu mă face să râd.

– Vezi ce ai stârnit, Grey? Gwyn zâmbi. Următorul lucru e s-o vedem jucând în scenele astea.

– Mă scuzi, surioară, zise Grey, dar *tu* ai început. Eu doar mă apăr.

Sheridan se apropie.

– Acum ce a mai făcut Grey?

Expresia furioasă a mamei se mai domoli.

– Nimic. Astăzi nu poate face nimic greșit.

Lui Grey i se puse un nod în gât.

– Asta-i bine, rosti Sheridan împăciuitor. Pentru că am nevoie să-l fur un pic.

Mama îl strânse puternic de mână pe Grey.

– Trebuie? Tocmai a ajuns.

– Mă tem că trebuie, răspunse Sheridan. Dar vei avea suficient timp să stai cu el mai târziu. Are de gând să rămână la conacul Armitage o vreme. Se uită fix la Grey. Nu-i așa?

La dracu'!

– *Acum* da. Grey miji privirea spre fratele lui. Deci, spune-mi, cât stau mai exact?

– Vom discuta despre asta. Sheridan făcu un gest spre ușă. Mergem?

Strângându-și iute mama de mână, Grey zise:

– Mă întorc repede, mamă. Păstrează-mi un loc, da?

Apoi își urmă fratele, ieșind pe ușă și coborând în hol spre locul unde fusese biroul lui Maurice cât timp trăise.

După ce se așeză Grey, Sheridan turnă coniac pentru amândoi și îi întinse lui Grey un pahar. Cum Sheridan rămase în picioare, uitându-se la lichidul de culoarea chihlimbarului, Grey întrebă:

– Este vorba despre finanțele familiei? Pentru că plătesc bucuros înmormântarea și îți pot da un împrumut în orice termeni...

– Nu este vorba despre bani. Nu încă. Sheridan bău din coniac, apoi se uită la el. Este vorba despre felul în care a murit tata.

– S-a înecat.

Sheridan îi întâlni privirea.

– Da. Dar nu a fost ceva accidental. Eu nu cred asta.

– Ce naiba vrei să spui?

– Cred că tata a fost asasinat.

Grey luă o gură sănătoasă de coniac, apoi încă una.

– Și ce anume te-a făcut să ajungi la *această* concluzie?

– Câteva lucruri. Întâi de toate, sunt detaliile morții lui. S-a înecat când a căzut în râu de pe podul din apropierea casei văduvei...

– Există o casă a văduvei?

– Acolo locuiesc Bea și fratele ei, Joshua, de când a murit bunicul meu.

Grey crezuse că domnișoara Wolfe se afla în reședință doar pentru înmormântare, dar se părea că locuia în zona. Era ciudat că nu o întâlnise în celelalte două vizite ale lui.

– Unde anume se află casa văduvei? întrebă Grey.

– La câțiva kilometri depărtare, la celălalt capăt al moșiei. Bunica și Bea au locuit acolo cât timp Joshua a fost în Marina Regală. Este maior. După ce a fost rănit și apoi lăsat la vatră, unchiul Armie i-a propus lui Joshua să locuiască acolo și să fie paznicul terenului de vânătoare al moșiei. Ceea ce face de câțiva ani, dinainte să moară bunica.

Grey se încruntă.

– Paznicul terenului de vânătoare? Nepotul unui duce? Pentru numele lui Dumnezeu, asta nu-i o ocupație pentru un gentleman!

– Sunt de acord, dar am înțeles că nu prea avea de ales când s-a întors. I-a luat ceva timp să-și revină după rănile care l-au lăsat șchiop. Din cauza asta, merge cu un baston. Are probleme când se află în mulțime, iar unii se tem că mintea lui nu mai este... sănătoasă. Are un temperament josnic. Este predispus la ieșiri violente.

– Războiul poate avea efectul ăsta asupra omului. Apoi înțelese la ce se referise Sheridan. Doar nu vrei să spui că îl bănuiești pe *Joshua Wolfe* că...

– Ba da. Mă tem că vărul meu l-ar fi putut omorî pe tata.

Capitolul 4

Cuvintele grele atârnau în aer, de parcă sufletul lui Maurice zăbovea prin birou. Grey se cutremură, apoi își dădu seama. Nu existau lucruri precum fantomele, la dracu'! Puse jos paharul de coniac.

– Vrei să zici că a făcut-o vărul tău cel *șchiop*.

– Ascultă-mă! Cu o expresie sumbră, Sheridan se așeză pe scaunul de lângă el. Tata se afla pe pod în noaptea în care a murit pentru că Joshua l-a chemat la casa văduvei. Tata nu a căzut pur și simplu de pe pod, ci peste balustradă. Știm asta pentru că o mare parte din ea a fost ruptă. Se aplecă în față. Acum, spune-mi, Grey, ce l-a făcut să cadă? Tata nu a fost niciodată neîndemânatic.

– Nu, dar îmbătrânise, și dacă era întuneric...

– Avea felinarul la el. Și era lună plină. Nu avea motiv să cadă. Mai mult, podul este solid și, chiar dacă s-ar fi împiedicat de margine, ar fi trebuit să reziste la greutatea lui. Cred că, de fapt, cineva a înscenat faptul că s-a înecat – a stricat podul înainte ca el să-l traverseze, apoi l-a împins peste balustradă pentru a părea că a fost un accident. Șchiop sau nu, Joshua are brațele musculoase ale unui lucrător pe câmp, e suficient de puternic să împingă un bărbat în vârstă peste balustradă, crede-mă! Mai ales dacă l-a luat prin surprindere.

Grey oftă. Era evident că suferința îi afectase judecata lui Sheridan.

– Și de ce dracu' l-ai bănui pe Wolfe de așa ceva?

– Nu mă asculți! Ți-am spus, unchiul Armie l-a tratat foarte rău pe Joshua...

– Și atunci de ce Wolfe nu l-a omorât pe unchiul Armie? sublinie Grey.

Cu o grimasă, Sheridan puse paharul jos.

– Tocmai asta este. Cred că și pe el l-a omorât.

– Pentru numele lui Dumnezeu...

– Lasă-mă să termin, la naiba!

Sărind în picioare, Sheridan se duse în spatele biroului, suprafața de mahon zgâriată amintindu-i lui Grey că fratele său vitreg moștenise o moșie imensă, dar cu o datorie cât un munte. Despre *asta* ar fi trebuit să discute, nu despre ideea asta nebunească a lui Sheridan că Maurice fusese omorât.

Dar fratelui său nu părea să-i pese de altceva.

– Unchiul Armie a murit într-un accident care a avut loc tot noaptea târziu. A fost găsit cu gâtul rupt dimineața devreme, în apropiere de prețioasele lui *ruine*. Cei de la cârciuma din sat au zis că băuse acolo în noaptea dinainte și plecase târziu spre casă. Era același drum pe care mergea de obicei, iar calul lui păștea în apropiere. Am crezut că a căzut de pe cal. S-a întâmplat doar cu câteva luni în urmă. Nu crezi că, de fapt, cele două *accidente* s-au petrecut ciudat de aproape unul de celălalt?

Asta *era* un pic ciudat, fu nevoit Grey să recunoască. Cu toate astea...

– Există coincidențe. După ce își bău și restul de coniac, se ridică și se duse să-și mai toarne. Spune-mi dacă greșesc, dar nu mi-ai spus tu cândva că, de fiecare dată când se ducea în oraș, se îmbăta?

Exact cum trebuia să facă și Grey dacă voia să treacă peste acest exercițiu de teorii nebunești. Mai bău niște coniac.

Sheridan se uită ciudat la el.

– Da, unchiul Armie era mai beat decât un student la Eton după înscriere. Dar obișnuia să bea și să facă acel drum – noaptea, singur – de mai bine de douăzeci de ani. Însă niciodată nu a căzut de pe cal. Până și tu trebuie să recunoști că nu-i nevoie de mult efort să dai jos de pe cal un om beat și să-i rupi gâtul.

– Deci ce vrei să spui? Grey se plimba agitat prin birou. După tine, Wolfe l-a omorât pe unchiul tău din cauza felului în care l-a tratat familia. Dar și Maurice l-a tratat urât?

– Nu, sigur că nu.

– Atunci suspiciunile tale nu au sens. De ce acum? Unchiul Armie l-a tratat rău pe Wolfe ani la rând, deci ce a provocat asta?

– Joshua a obosit să fie la cheremul familiei ca un biet servitor. Probabil s-a săturat de excesele unchiului Armie, care au distrus moșia. S-a gândit că poate dobândi el ducatul.

Dumnezeule, dar omul își pierduse mințile!

– Pentru asta, ar trebui să vă omoare și pe tine, și pe Heywood.

– Exact. Sheridan își încrucișă brațele la piept. Asta mă îngrijorează.

Grey făcu un gest către el cu paharul de coniac.

– Ce mă îngrijorează pe *mine* este posibilitatea ca tu să fi înnebunit.

Sheridan ocoli biroul.

– Nu ai văzut cum se poartă Joshua. N-a venit nici măcar o dată să-și prezinte omagiile mamei. Și nu a venit să-i transmită condoleanțe tatei după ce a murit unchiul Armie.

– Poate că nu se bucură în mod deosebit de compania celorlalți, mormăi Grey. Mai ales în astfel de situații, cugetă în sinea lui. Se gândi la moartea unchiului Eustace și la cât de puțin își dorise să se implice în planurile celor din jur. Grey se bucurase teribil de mult că-l văzuse în mormânt, unde nu mai putea să chinuie pe nimeni, nu mai putea să încuie un copil într-o cameră zile întregi fără mâncare pentru a-l forța să semneze... Grey alungă amintirile urâte. Oamenii suferă în mod diferit. Mai ales când îl urăsc și-l detestă pe cel decedat. Ai vorbit cu Wolfe despre asta?

– Nu, zise Sheridan, un pic stânjenit. Am nevoie de dovezi. Nu pot... să-mi demonstrez suspiciunea fără dovezi.

– Exact.

Grey se uită la fratele lui.

– Haide, Grey! Două morți așa de apropiate? Nu ți se pare cam ciudat?

Când Sheridan își îndreptă umerii cum făcea când era un tânăr încăpățânat, Grey își dori să-i bage mințile în cap.

– Și ce crede despre toate astea sora lui Wolfe? Bea este complice la această intrigă?

Sheridan înjură.

– Nu fi absurd! Normal că nu-i complice. Bea nu ar tolera niciodată o crimă. Este cea mai bună și mai înțelegătoare femeie pe care o cunosc.

– Vorbim despre aceeași femeie, da? Pentru că domnișoara Wolfe pe care am cunoscut-o *eu* nu e bună.

Sheridan se încruntă.

– Ce anume s-a întâmplat între tine și Bea cât ați fost singuri?

– M-a pus la punct după ce... m-am purtat ca un măgar arogant.

Sheridan schiță un zâmbet în colțul gurii.

– Ca să vezi... Tu te-ai purtat ca un măgar arogant.

– Eu măcar nu văd peste tot crime. Și dacă ești așa de convins că Maurice a fost omorât, de ce n-ai chemat polițistul să-i investigheze moartea?

– Ți-am zis, nu am dovezi. Sunt doar suspiciunile mele.

Grey ridică ochii spre cer.

– Suspiciuni care, iartă-mă, sunt niște prostii!

– S-ar putea să îți schimbi părerea după ce-l cunoști pe Joshua. Sheridan își băgă mâinile în buzunare. Este dificil. Furios. Schimbat în toate privințele după experiențele trăite în război. Nu poți fi niciodată sigur de nimic când e vorba de el – ar putea omorî patru oameni pentru a obține un ducat.

– Ei bine, trebuie să am încredere în tine, zise el sec, din moment ce nici măcar nu am știut de existența lui – sau a surorii lui – până astăzi.

Sheridan își frecă ceafa.

– Ar fi trebuit să ți-i prezint pe amândoi când ai mai fost în vizită. Dar am petrecut așa de puțin timp cu tine încât am vrut să te avem doar pentru noi. Și, sincer, asta a fost înainte ca mama să se hotărască să o ia pe Bea sub protecția ei.

– Oh, Dumnezeule!

Mama era faimoasă pentru *proiectele* ei. Îi plăcea să-i *ajute* pe cei tineri. Grey își amintea, de pe vremea când era copil, de tinerii care veneau și plecau din casa lor în vreme ce mama lui încerca să-și dea seama cum să le îmbunătățească perspectivele.

De parcă nu-i ajungeau propriii copii. Mă rog, cu excepția celor pe care îi trimitea departe.

– Deci ce încearcă să facă pentru domnișoara Wolfe?

Sheridan ridică din umeri.

– Bea nu și-a făcut niciodată debutul în societate. Bunica era prea bolnavă să facă asta, iar unchiul Armie nu părea interesat. Scopul a fost ca Bea să devină însoțitoarea soției unchiului Armie, dar când Bea a ajuns la vârsta respectivă, soția lui era moartă. Dar ar fi putut să o ajute să debuteze cerând unei rude de sex femeiesc să facă asta.

– Și de ce nu a făcut-o?

– Dumnezeule, cine știe? Nu a fost un om drăguț, din câte am înțeles. Și nu prea erau bani, așa că...

– Deci domnișoara Wolfe și perspectivele ei au fost date uitării.

– Exact. Sheridan se uita la pahar. Un motiv în plus ca Joshua să ne urască.

– De ce pe *noi?* Este evident că *tu* nu vrei să o împiedici.

Pe buzele lui trecu un zâmbet slab.

– Adevărat.

Ceva la zâmbetul acela îl irită.

– Nu ești interesat de ea, nu? Romantic...

– Poftim? Nu! Nu fi măgar, este verișoara mea!

– În cercurile noastre, verii obișnuiesc să se căsătorească între ei.

Fratele lui deveni defensiv.

– De Vanessa ești interesat din punct de vedere *romantic?*

„Vanessa?" Grey se încruntă la fratele său.

– Pentru tine este domnișoara Pryde. Și nu, nu sunt. Este ca o soră pentru mine.

– Eu simt la fel pentru Bea. O vedem ca parte din familie. Tocmai de aceea mama este așa de hotărâtă să o ajute să debuteze. Chiar dacă Bea este un pic... să zicem, cam trecută.

– Câți ani are?

– 26.

– Arată mai tânără.

Cu toate astea, pe Grey nu-l deranja că era mai apropiată de vârsta lui decât crezuse inițial, o reacție la care nu vru să se gândească prea mult.

– Chiar și așa, continuă Sheridan, este trecută.

– Ce idee ridicolă! De parcă o femeie ar fi un bibelou pe care să-l pui deoparte.

Sheridan rămase cu gura căscată.

– Mă surprinde că gândești așa.

– *Tu* nu gândești așa?

– Ba da, dar eu doar credeam...

– Crezi toate prostiile alea despre mine pe care le publică ziarele de scandal. Nu vru să se arate revoltat, dar nu se putu abține. Ar trebui să mă cunoști mai bine. Ești fratele meu, pentru numele lui Dumnezeu!

– Un lucru pe care deseori ți-a convenit să-l uiți.

Grey inspiră adânc.

– Nu-l uit. Eu doar... Nu, nu voia să ducă discuția în direcția aceea. Nu era vina lui Sheridan că unchiul Eustace fusese un nenorocit

lacom. Deci mama vrea ca domnișoara Wolfe să debuteze. Știi că nu o poate face cât sunteți în doliu.

– Sigur că nu. Dar acesta e unul dintre motivele pentru care vrea să lucreze la pregătirea ei. Au timp aici la moșie, în perioada în care nu pot participa la evenimente sociale. Pe chipul lui Sheridan se văzu suferința. Iar mama are nevoie de ceva care să-i țină mintea ocupată după pierderea tatei.

– Are nevoie de timp să fie singură pentru a jeli.

Sheridan făcu o grimasă.

– I-am zis asta, dar o știi pe mama. Se simte mai bine când are ceva să-i ocupe timpul. Și s-ar putea să aibă *nevoie* de un an întreg pentru a o pregăti pe Bea, care habar nu are cum să se poarte în societate. Este cam prost crescută. Umblă pe moșie cu câinii de vânătoare și îl ajută pe Joshua la treburile lui, dar rareori participă la adunările locale. Dar nu e vina ei. Este invitată, însă nu are cine să o ducă și, desigur, nu poate merge singură.

– De ce nu o duce nenorocitul de frate-său?

– Va trebui să o întrebi pe ea. Dar, pe scurt, ideea este că abia știe să danseze, nu cunoaște regulile înaltei societăți și ar fi mai ușor să înveți un retriever să facă aport decât să o înveți pe ea să brodeze un șal. Mama va avea de lucru cu ea.

– Domnișoara Wolfe pare să se fi descurcat bine cu aranjamentele pentru înmormântare.

Sheridan pufni.

– Asta pentru că a mai participat la alte cinci înmormântări în viața ei, la trei dintre ele ocupându-se de organizare. Bea chiar știe prea multe despre înmormântări.

Biata femeie! Părea îngrozitor.

– Nu-i de mirare că se înțelege așa de bine cu mama. Grey se gândi o clipă. Bănuiesc că mama are de gând să o prezinte la curte.

– Probabil. Tu ar trebui să știi mai bine decât mine ce înseamnă debutul unei femei. Am înțeles că Bea trebuie să participe la o serie de evenimente sociale. Din moment ce nici Gwyn nu a avut un debut în Anglia, mama vrea ca debuturile lor să aibă loc în același timp.

– Are sens. Grey își înclină capul. Ce părere are Gwyn despre faptul că trebuie să-și împartă debutul cu cineva cu care nu-i este rudă?

– Este ușurată că are companie, indiferent dacă o crezi sau nu. N-ar recunoaște asta niciodată, dar are emoții legate de debutul în societatea englezească. În Prusia lucrurile nu stăteau la fel.

– Îmi imaginez. Și chiar vorbesc serios, din moment ce în Berlin nu am avut vârsta potrivită ca să ies în societate. Când Sheridan se uită ciudat la el, continuă: Ce părere are Wolfe de faptul că sora lui o va avea însoțitoare pe mama noastră?

– Nu știu. Este alunecos ca un pește. Niciodată nu e prin preajmă când mă duc să-l vizitez. Bea tot zice că va apărea, dar mereu găsește un motiv să nu o facă. Sheridan își goli paharul, apoi îl puse pe birou. De asta am nevoie de ajutorul tău.

Grey se încordă.

– Pentru ce?

– Să afli ce face Joshua, unde umblă tot timpul. Sheridan își încleștă maxilarul. Să obții dovada de care am nevoie – dacă a fost implicat în două morți. Să vezi dacă poți descoperi adevărul.

Dumnezeu să-l ajute!

– Îmi ceri să-l spionez pe maior?

– Da.

– De ce eu?

Sheridan ridică din umeri.

– Pentru început, pe tine nu te cunoaște.

– Dar nu-i va lua mult să afle cine sunt. În clipa în care voi începe să-mi bag nasul, să întreb oamenii, va afla și va face totul ca să-mi afle identitatea. Nu este bine să-i ascundem asta.

– Atunci ce dracu' sugerezi *tu*? Între a o ajuta pe mama cu *proiectul* ei și a încerca să pun ordine în afacerile ducatului, abia am timp să respir, cu atât mai puțin să-l spionez pe Joshua.

– Ah, dar tu te pricepi mai bine ca mine la spionat, replică Grey, pentru că ai putea să pretinzi că vrei să te obișnuiești cu gestionarea moșiei. Iar proprietarul care pune întrebări despre angajații săi nu va părea la fel de ciudat ca vreo rudă care face asta. Își așeză paharul gol pe masă. Te pot ajuta cu moșia. O pot ajuta pe mama să le pregătească pe domnișoara Wolfe și pe Gwyn pentru debut. După cum ai zis și tu, știu ce presupune asta. Deci m-aș descurca mai bine la acest capitol din moment ce am participat la câteva evenimente de debut. De exemplu, am fost prezent la debutul Vanessei.

– Deci tu ești cel responsabil de manierele neobrăzate și de limba ascuțită ale verișoarei tale, nu-i așa? întrebă Sheridan.

– Tu ești responsabil de ale lui Gwyn?

Sheridan îl săgetă cu privirea.

– Așa mă gândeam și eu, rosti Grey calm. Ideea este că nu mă deranjează să mă ocup de finanțele și de administrarea moșiei și nici să le dau tinerelor domnișoare sfaturi în privința așteptărilor sociale. Nu mă deranjează nici să aflu tot ce pot de la domnișoara Wolfe pentru tine, cât timp o ajut să se pregătească pentru debut. Dar nu-l voi spiona pe fratele ei. De asta trebuie să te ocupi tu.

Sheridan își îndreptă umerii.

– Nu cred că este o idee bună să o ajuți pe Bea pentru debut. Ai o anumită reputație legată de tinerele femei, iar ea este într-o situație vulnerabilă.

– Tocmai datorită reputației mele ar trebui să fiu cel care le atenționează pe domnișoare. Știu la ce se așteaptă domnii în societate. Și cum ar trebui zădărniciți. În vreme ce tu...

– ... abia dacă am fost la vreun bal, știu. Sheridan oftă exasperat. Ai dreptate.

– Oricum, nu ai de ales. Dacă vrei să te ajut, o fac la ce mă pricep.

Implicarea într-un asemenea proiect i-ar fi putut face vizita la propria familie mai tolerabilă. Mama lui nu era singura care trebuia să-și distragă atenția de la moartea lui Maurice.

– Deci suntem de acord cu împărțirea sarcinilor? întrebă Grey.

Lui Sheridan îi tresări un mușchi în maxilar. Dar, după un moment de ezitare, încuviință din cap.

Apoi Sheridan se duse să umple din nou paharele.

– Ar trebui să ne pecetluim înțelegerea cu un toast. Se întoarse pentru a-i da paharul lui Grey. Știi, încep să mă bucur că mă vei ajuta cu problemele moșiei. Cu siguranță, ești un negociator nemilos.

– Nu a fost o întâmplare că mi-am triplat venitul ducatului în ultimii treisprezece ani.

– Ei bine, dacă mă poți ajuta să fac și eu asta, ți-aș fi foarte recunoscător. Fratele lui se opri pentru a privi pe fereastră apusul care se lăsa peste pământurile lui. Dar mă tem că moștenirea Armitage e departe de asta.

– Ai să fii surprins să afli ce efect pot avea asupra proprietăților niște investiții înțelepte și o gestionare inteligentă.

– Vom vedea. Cu un zâmbet forțat, Sheridan își ridică paharul. Pentru spionaj!

– Și pentru debuturi, adăugă Grey.

Înainte să apuce să bea, ușa se deschise și Thorn intră.

Cu părul lui castaniu și ochii de un albastru-deschis, Thorn semăna cu mama lor mai mult decât Grey sau Sheridan. Dar asemănarea se oprea acolo. Thorn era mult mai rebel decât fusese ea vreodată.

Thorn îi privi, apoi se duse să-și toarne un pahar.

– Pentru ce bem? întrebă el.

Grey schimbă o privire cu Sheridan și zise:

– Pentru frați!

– Beau pentru asta. Thorn se opri. Am uitat, trebuia să chem pe toată lumea la cină.

– Cu siguranță, asta poate să aștepte cât timp bei un pahar, zise Sheridan.

– Adevărat. Și mi-ar prinde bine ceva de băut după ziua de azi.

Thorn li se alătură când ciocniră. Apoi dădu coniacul pe gât dintr-o înghițitură.

– La dracu', omule, ia-o mai încet! zise Sheridan.

Grey râse.

– Poate că nu-ți dai seama, dar Thorn ne poate îmbăta pe toți. Nu-i așa?

Bărbatul le făcu cu ochiul.

– Fac și eu ce pot. Până la fund, băieți! Dacă întârziem la cină, mama va da vina pe mine, eu refuz să fiu dat la o parte din poziția mea de fiu preferat.

Discuția se transformă în glumele obișnuite despre favoritul mamei, un joc în care Grey intra rareori, din moment ce el sigur *nu* era. Dar le ținu isonul până ce băură coniacul, plecară la masă.

– Stai, îi cerut Grey lui Thorn, cine va sta de veghe cât suntem noi la cină?

– Unul dintre servitori. Expresia lui Thorn deveni sumbră. Dar sunt sigur că nu va sta mult acolo. Mama abia a vrut să plece de lângă tata astăzi. Este hotărâtă să stea în camera aia blestemată până la procesiunea funerară.

Lui Grey nu-i scăpă faptul că Thorn se referise la Maurice cu apelativul *tata*, deși așa îi spunea Thorn în mod obișnuit tatălui lor vitreg. Tatăl lui Thorn și al lui Gwyn murise la scurt timp după

ce se născuseră, așa că Maurice fusese singurul tată pe care gemenii îl cunoscuseră.

– Dar acum, pentru că tu ești aici, Grey, continuă Thorn, o poți convinge pe mama să doarmă un pic în noaptea asta.

– Ținând cont de faptul că tu ești preferatul, glumi Grey, este mult mai probabil să te asculte pe tine.

Thorn râse.

– Cum crezi că *am devenit* preferatul? I-am îndeplinit capriciile. În vreme ce pe *tine* te vede ca personificarea primului ei soț, care, din câte am înțeles, îi dădea tot timpul ordine. Așa că te ascultă când *tu* îi dai ordine.

Îi venea să urle din cauza asta. Pentru că nu voia să fie acel bărbat. Dar era prea târziu să schimbe percepția celorlalți despre el, așa că avea să-și joace rolul ca de obicei.

Până la urmă, *cineva* trebuie să preia frâiele familiei lui nesupuse. Și la fel de bine putea fi el.

Capitolul 5

Cina la conacul Armitage era mult mai informală decât fusese pe vremea unchiului Armie. Asta nu însemna că Beatrice cobora la cină așa de des când el trăia. Chiar și când ea și fratele ei erau invitați, Joshua refuza să participe, iar ea nu avea chef de o discuție între patru ochi cu unchiul Armie.

Dar cina cu familia mătușii Lydia îi amintea de vremea când, cu mulți ani în urmă, bunicii ei erau în viață , iar ea trăia în casa aceasta, după moartea tatălui. La zece ani, era prea mică să locuiască singură, mai ales că Joshua era în Marina Regală, plecat peste graniță. Așa că locuise aici cu bunicii.

Pentru un copil, salonul de luat masa fusese un loc magic, unde scânteiau candelabrele, argintăria sclipea, iar fețele de masă erau de un alb ca zăpada. De fiecare dată când bunica o aducea jos din camera ei, pentru a exersa eticheta la cină, se simțea ca o prințesă stând la această masă.

Din nefericire, singurele lucruri pe care bunica reușise să o învețe fuseseră bazele etichetei la cină, pentru că apoi bunicul murise, iar bunica se îmbolnăvise. Dar Beatrice știa măcar ce furculiță să folosească pentru salata de castraveți și cum să bage lingura în supa de țestoasă. Slavă Cerului! După felul în care Greycourt continua să se holbeze la ea, aștepta ca ea să facă vreun gest greșit. Diavol arogant!

Ridicându-și bărbia, ea îi întâlni privirea și bagă perfect lingura în supă. De parcă ar fi ghicit ce voia Bea să facă, pe chipul lui apăru un zâmbet cunoscător.

La naiba! Era un efect neașteptat al provocării lui. Mai bine nu îl privea deloc, pentru că, de fiecare dată când se uita la el, avea un gol ciudat în stomac. Era senzația care o cuprindea când o lua la goană în jos pe un deal împreună cu câinii, îngrozită și entuziasmată în același timp.

Nu avea nevoie să simtă asta tocmai față de *el*. Cu puțin noroc, el urma să plece a doua zi după înmormântare, iar ea nu avea să-l mai vadă vreodată.

Așa că Bea își îndreptă atenția spre povestea amuzantă pe care o spunea ducele de Thornstock. Părea un pic cam obscenă pentru acea companie, dar din moment ce mătușa Lydia nu părea deranjată, Beatrice consideră că era în regulă.

Deși nu era la fel de înalt ca Greycourt, Thornstock părea cel mai arătos. Trăsăturile lui erau simetrice, zâmbetul mai rafinat și nasul perfect. Părul lui drept era șaten-roșcat, nu cenușiu și ondulat precum părul lui Greycourt, și ochii erau de un albastru cristalin.

Era chiar mai rău – părea de-a dreptul încântător. După unchiul Armie, bărbații de genul acesta mereu o puneau în gardă.

– Deci, domnișoară Wolfe, zise Thornstock amabil, bănuiesc că vă vom vedea mâine la înmormântare.

– Sigur că nu. Nu este permis.

Thornstock și Lady Gwyn fură surprinși.

– La ce te referi? întrebă Lady Gwyn. Este înmormântarea unchiului tău!

Mătușa Lydia puse jos lingura și se uită la fiica ei cu o privire fermă.

– Aici femeile nu participă la înmormântări și nu se alătură procesiunii, draga mea.

– De când? întrebă Thornstock.

Beatrice tuși.

– Dintotdeauna. Așa a fost mereu.

– Ce absurd! Și incorect. Lady Gwyn își îndreptă privirea spre mama ei. Dar tu mergi, nu?

Mătușa Lydia oftă.

– Nu are sens să le dau motiv de bârfă localnicilor. Anglia este noua noastră casă și trebuie să ne adaptăm obiceiurilor.

– Ei bine, *eu* merg, anunță Lady Gwyn. Nu mă pot opri.

– Foarte bine, zise Thornstock. Mi se pare un obicei stupid.

– Ție toate obiceiurile englezești ți se par stupide, Thorn. Greycourt se uită la Gwyn. Promiți să nu plângi la înmormântare?

Ea clipi.

– Ce vrei să spui?

– Din cauza asta nu au voie femeile. Se consideră că arată prea multe emoții în public, când ar trebui să fie stoice.

– Atunci mama sigur nu ar trebui să meargă, mormăi în lingura lui de supă Sheridan, care până atunci fusese precaut și nu se băgase în conversație.

– Sheridan! zise mătușa Lydia.

– Păi, este adevărat. Nu ai fost stoică o zi în viața ta. Ai tendința să fii destul de... dramatică uneori.

Femeia îl săgetă cu privirea.

– Nu mă pot abține. Strămoșul meu a fost dramaturg.

– Și nu ne lași să uităm vreodată asta, comentă Thornstock, dar cu o tandrețe inconfundabilă. Rânji viclean spre Beatrice. Probabil ați observat, domnișoară Wolfe, că toți am primit nume după dramaturgi.

De fapt, Beatrice nu observase. Analiză în minte numele lor mici: al lui Thornstock era Marlowe, al lui Greycourt era Fletcher și mai erau Sheridan și Heywood. Da, toți aveau nume de dramaturgi. Ce ciudat!

Apoi îi trecu ceva prin minte.

– Dar nu și Lady Gwyn, corect?

– Eu am primit numele după o actriță, zise Lady Gwyn pe un ton ridicat. Nu există destule femei dramaturg cunoscute, iar mama nu mi-ar fi spus Inchbald sau Behn, așa că mi-a ales numele după Nell Gwyn. Slavă Cerului că toată lumea crede că Gwyn vine de la vreun strămoș galez!

– Nell Gwyn a fost una dintre cele mai faimoase actrițe ale timpurilor ei, zise mama pufnind. Nu este ceva care să te rușineze.

– Biata Nelly a fost *faimoasă* pentru că era amanta lui Carol al II-lea al Angliei, mamă, zise sec Greycourt. Prințul de Wales are un portret de-al ei nud.

Femeia se uită suspicioasă la el.

– *Tu* de unde știi?

El ridică din umeri.

– L-am văzut. Când ea exclamă uimită, el adăugă: La un bal regal. Și ideea este că nu o găsesc vinovată pe Gwyn a noastră că vrea să ascundă de unde îi provine numele.

Nici Beatrice. Nu-și putea imagina cum ar fi fost să se afle de unde provenea un astfel de nume. Iar ea fusese supărată pe *papa* pentru

că îi dăduse numele după singura mare iubire a lui Dante! Măcar numele ei provenea de la o persoană virtuoasă. Ce glume ar fi făcut unchiul Armie dacă ar fi fost numită după o actriță ușuratică!

Greycourt se întoarse spre sora lui.

– Dacă mama nu merge la înmormântare, Gwyn, înseamnă că nici tu nu mergi. Are nevoie să-i fie cineva alături.

Lady Gwyn se încruntă.

– Bea va fi aici.

– Nu-i același lucru, și tu știi asta.

– Nu o insulta pe Bea! protestă Lady Gwyn.

– Nu insult pe nimeni, replică Greycourt. Dar domnișoara Wolfe nu a fost alături de mama în anii în care i-ai fost tu. Ar fi bine pentru mama să vă aibă pe *amândouă* aici.

– Ascultă-l pe fratele tău! Mătușa Lydia se întinse și prinse mâna fiicei ei. Aș vrea să rămâi lângă mine. Se uită cu afecțiune spre Beatrice. Și Bea, desigur.

Lady Gwyn oftă.

– Dacă trebuie... Dar tot cred că este greșit că nu pot participa la înmormântarea tatei doar pentru că sunt femeie. El *a fost* tatăl meu din toate punctele de vedere. Deci am dreptul să jelesc la fel de mult ca Thorn, Grey sau Sheridan.

– Sunt de acord, zise Greycourt, spre surprinderea lui Beatrice. Sunt multe reguli în societate care mi se par greșite. Dar dacă vrei să ai un debut încununat de succes, trebuie să urmezi niște reguli. Măcar până pui mâna pe un soț. Îi zâmbi lui Beatrice. Și dumneavoastră la fel, domnișoară Wolfe.

În vreme ce ea își punea întrebări legate de remarca lui ciudată, Sheridan spuse:

– Ăsta-i un moment la fel de bun ca oricare să anunț că Grey va rămâne câteva săptămâni ca s-o ajute pe mama să le pregătească pe Gwyn și Bea pentru debutul în societate.

– Pe dracu' rămâne! strigă Lady Gwyn.

Tocmai asta voia să zică Beatrice. Doar gândul că mărețul duce de Greycourt ar fi sfătuit-o într-o asemenea privință îi făcea să-i tresară inima.

– Poftim? Nu mă vrei prin preajmă, Gwyn? întrebă Greycourt cu o notă ciudată în voce.

– De ce te-aș vrea? răspunse Lady Gwyn. Ești tiran. Mama ne poate spune tot ce trebuie să știm.

– Draga mea, zise mătușa Lydia, eu nu am mai frecventat societatea englezească de aproape treizeci de ani. Lucrurile s-au schimbat. Și, de fapt, nu am avut un debut. Chipul ei se îmbujoră. Eu și tatăl lui Grey ne-am cunoscut prin intermediul familiei.

Bea se uită la Greycourt, a cărui expresie deveni dintr-odată serioasă.

– Oricum, continuă ducesa, bărbații cunosc lucruri pe care se cuvine să le cunoască și o femeie. Refuz să-mi văd fiica și nepoata debutând în societate fără să știe cum funcționează lucrurile. Și nu ar strica să avem prin preajmă un bărbat care să poată servi drept partener la dansuri.

Beatrice înghiți în sec când îi trecu prin minte imaginea cu ea împiedicându-se într-un dans cu Greycourt.

– De ce nu o poate face Sheridan? întrebă Lady Gwyn.

După ce se uită la Greycourt, Sheridan zise:

– Întâi de toate, surioară, eu trebui să învăț cum se administrează moșia. În al doilea rând, nu cunosc suficiente lucruri despre debuturi pentru a instrui pe cineva, în vreme ce Grey se învârte prin societate de mulți ani și a fost implicat în debutul verișoarei lui, Vanessa. Cu el și cu mama alături, tu și Bea ar trebui să faceți valuri în societate.

– Eu nu vreau să fac valuri în societate, ripostă Beatrice. Când toată lumea își îndreptă privirea spre ea, roși. Dar continuă: Eu vreau doar să-mi găsesc un soț potrivit.

Ca să-și aranjeze viitorul și, în același timp, pe al lui Joshua. În mod clar, *el* nu avea să facă nici o mișcare în acea direcție.

– Mă tem că aceste două aspecte merg împreună în ziua de astăzi, domnișoară Wolfe, zise Greycourt cu blândețe.

– Chiar și pentru o femeie fără zestre și un tată care a murit într-un duel? izbucni ea. Aș zice că mai bine aș juca după reguli în speranța că mă va remarca vreun vicar sau un medic aflat în căutarea unei soții. Măcar genul *acesta* de soț nu va muri într-un mod scandalos și nu mă va lăsa săracă, așa cum a făcut *papa*.

Toți se uitau la ea cu gura căscată. Apoi își mutară privirea spre Greycourt, să vadă ce avea el de zis. La dracu', de ce scosese ce era mai rău în ea? Petrecuse ani întregi învățând să *nu* spună ce gândea, dar când el era prin preajmă, vorbea gura fără ea.

Își coborî privirea spre masă.

– Iertați-mă, Excelență. Nu am vrut să...

– Prima regulă, zise el, cu un pic de amuzament în ton, nu vă cereți scuze. Pentru *nimic*. Sunteți nepoata unui duce. Trebuie să intrați într-o încăpere ca și cum acel duel a fost singurul pas greșit dintr-o serie de fapte virtuoase. Și de ce a fost scandalos? Dacă era o chestiune de onoare...

– Cred că mai degrabă era o chestiune de *lipsă* de onoare, răspunse ea sec, deși bunica nu a confirmat.

Beatrice auzise că fusese un duel din cauza unei amante, dar nu avea de gând să-i spună *asta* mărețului Greycourt. Nimănui nu-i făcea plăcere să vorbească despre acest lucru.

– Deci s-a întâmplat cu ani în urmă, corect?

– În urmă cu șaisprezece ani, mai precis, zise Beatrice.

– Perfect. Nu-și va aminti nimeni. La dracu', eu habar n-aveam!

– Fletcher Pryde! exclamă mama lui. Nu le vei fi de nici un ajutor lui Gwyn și lui Bea dacă vei înjura la evenimentele sociale.

În loc să murmure niște scuze, așa cum ar fi făcut Bea, Greycourt râse.

– Mamă, n-ai fost prea mult prin societate în ultimii ani, nu-i așa? Suntem în război. Sunt puțini gentlemeni, iar ofițerii nu sunt mereu atenți la limbaj.

Mătușa Lydia se întoarse spre Thornstock.

– Este adevărat?

Thornstock pufni.

– Nu știu. Ca să fiu sincer, evit societatea ca și cum viața mea ar depinde de asta. Ceea ce deseori chiar așa este.

Pe chipul mamei lui se citi alarmarea.

– Ce vrea să însemne *asta?*

– Nu vrei să știi, crede-mă, zise Greycourt, aruncându-i fratelui său o privire cu subînțeles.

Dar Beatrice voia să știe. I se părea fascinant tot ce avea legătură cu mătușa Lydia și cu copiii ei. Erau toți așa de... *direcți* și obraznici! Nu mai văzuse niciodată pe cineva ca ei.

Mă rog, cu excepția lui Joshua. Dar el nu spunea ce gândea în modul amuzant în care o făceau *ei*. De fapt, nici ea nu făcea asta.

– Totul va fi bine, mamă, continuă Greycourt. Vei vedea. Sheridan este foarte ocupat acum. Cât despre Thorn...

– Eu nici de-al naibii nu învăț pe cineva cum merg lucrurile în societate, interveni bărbatul. Și da, mamă, *nici de-al naibii* este un limbaj clar inacceptabil în societate.

– Sau oriunde, își certă Lady Gwyn fratele. Până și *eu* știu asta.

Thornstock ridică din umeri.

– Un motiv în plus ca Grey să se ocupe de prostia asta.

Mătușa Lydia oftă.

– Vă las pe voi, băieți, să stabiliți cine și ce face. Sunt sigură că știți ce faceți. Se uită la Beatrice. Apropo, draga mea, ai vorbit cu Joshua, ca să fie de acord cu planul nostru, nu-i așa?

Luată pe nepregătite, Beatrice zise:

– Desigur.

„Mincinoaso!" Trebuia să vorbească, dar îi era groază, pentru că nu știa cum ar fi putut reacționa Joshua. Cu toate astea, avea să-i spună ce credea dacă el nu era de acord. Poate că se chinuia să nu spună ce gândea în preajma altor oameni, dar cu Joshua nu se lupta niciodată cu acest impuls. Dacă vreun bărbat avea nevoie să i se vorbească direct, acela era fratele ei.

Mătușa Lydia zâmbi.

– Nu aș dori să fac ceva fără aprobarea lui. Încă suntem niște străini pentru el și nu vreau să creadă că depășim limitele.

– Înțeleg, zise Beatrice.

Oh, da, înțelegea prea bine! Femeile nu puteau niciodată să ia astfel de decizii. Erau la mila fraților, taților și soților.

Nu era *drept*. Cu siguranță, ea și Lady Gwyn erau de acord în *această* privință.

Mătușa ei se ridică.

– Acum, dacă nu vă deranjează, trebuie să mă întorc în salonul de zi.

Bărbații se ridicară, iar Sheridan ocoli masa pentru a veni lângă mama lui.

– Vin cu tine.

Înainte să plece, Greycourt i se adresă mamei:

– Promite-mi că vei dormi în noaptea asta. Chiar dacă nu participi la înmormântare, mâine va fi o zi grea și ai nevoie de odihnă.

– Dacă așa vrei tu, Grey. Mătușa Lydia îi oferi un zâmbet care te topea. Mulțumesc că ai venit, fiule!

În ochii lui sclipi o emoție indescifrabilă.

– Desigur. Unde în altă parte să fiu?

Asta o făcu să zâmbească larg.

– Vin și eu în scurt timp, adăugă el. Imediat ce termin desertul.

– Ar fi minunat, mulțumesc, zise ea.

În clipa în care mătușa Lydia și Sheridan plecară, Greycourt se așeză la loc și o privi fix pe Beatrice.

– Vreau să vă cer o favoare. Știu că fratele dumneavoastră nu a participat la înmormântarea celuilalt unchi al vostru. Asigurați-vă că mâine participă la înmormântarea tatălui meu vitreg.

Tonul lui apăsat o sperie. La fel ca lipsa cuvintelor *vă rog.*

– D-desigur că va participa.

– Bun. Pentru că este important să facă asta.

Era ceva ce nu spunea. Își dorea cu disperare să știe ce anume. Dar gemenii schimbau priviri confuze, iar expresia lui misterioasă nu lăsa să se vadă despre ce era vorba.

– Voi face tot ce pot ca să mă asigur că Joshua apare aici pentru procesiunea funerară, zise Beatrice.

– Excelent. Grey își termină vinul. Mulțumesc.

Cumva, asta o făcu să devină și mai suspicioasă.

– Pot să întreb *de ce* este așa de important?

El frecă marginea paharului cu degetul.

– Mama ar fi rănită dacă el nu ar participa. Și nu vreau să sufere și mai mult.

I se strânse inima în piept.

– Desigur, zise ea în grabă. Nici eu.

Dumnezeule, spera ca acesta să fie singurul motiv al lui Grey! Ultimul lucru de care ea și Joshua aveau nevoie era un duce care să le sufle în ceafă și să le afle toate secretele, un duce care se pricepea la a deosebi adevărul de minciună.

Putea doar să spere că se agita prea mult din pricina reacțiilor lui. Altfel, ea și fratele ei erau cel puțin pe cale să fie aruncați în stradă, fără vreun ajutor.

Iar ea ar fi făcut orice ca să preîntâmpine asta.

Capitolul 6

A doua zi după înmormântare, Beatrice se grăbi în sus pe deal spre cuștile câinilor, unde spera să-l găsească pe Joshua. Din nefericire, nu mai putea amâna discuția cu el despre iminentul ei debut.

Din fericire, înmormântarea se desfășurase conform planului. Judecând după complimentele primite de Beatrice de la servitorii care participaseră, totul fusese pe placul familiei, dar și al locuitorilor din zonă. Vinul de Porto care cursese fără măsură pentru cei care participaseră la procesiunea funerară nu trecuse neobservat. Generozitatea familiei Wolfe îi impresionase profund pe localnici, care nu fuseseră atașați de unchiul Armie, considerându-l un zgârie-brânză care nu sprijinise orașul.

Asta putea îmbunătăți imaginea lui Beatrice și a lui Joshua, care erau priviți ca niște ciudați – ea pentru felul băiețesc de a fi, iar Joshua din cauza comportamentului haotic și a piciorului șchiop. Dacă orașul le accepta rudele, iar rudele îi acceptau pe ea și pe Joshua, atunci localnicii își puteau schimba părerea despre ea și despre Joshua.

Putea doar să spere la asta, din moment ce se temea că, în ciuda eforturilor mătușii ei, era pe cale să devină fată bătrână. Mai ales dacă Joshua refuza să-i permită mătușii ei să o ajute cu debutul.

Oh, dar avea să-i arate ea lui dacă se împotrivea!

Încurajată de acel gând, intră în curtea goală de lângă cuștile câinilor, o structură de calcar aflându-se la celălalt capăt. Și curtea era împrejmuită de calcar – ziduri înalte, menite să țină câinii în interior când erau agitați.

Își zări imediat fratele, sprijinit în baston și vorbind cu îngrijitorul animalelor, domnul MacTilly. Închise poarta în urma ei, ca să nu fugă câinii.

Când domnul MacTilly o văzu venind, se opri din conversație pentru a o saluta ducând mâna la pălărie.

– O zi bună, domnișoară! Ați venit să luați bestiile mai mici la o plimbare, nu-i așa?

– Da... și să vorbesc cu fratele meu.

Joshua se întoarse pentru a se uita la ea, cu chipul îmbătrânit încruntat.

– Despre ce?

– Bună dimineața și *ție*, zise ea caustic. Cred că te-ai trezit devreme. Asta *dacă* ai venit acasă azi-noapte.

Când Joshua se încruntă și mai tare, ea îi aruncă domnului MacTilly o privire cu subînțeles, iar el zise:

– Mă duc să adun câinii, care au mare nevoie de mișcare, spuse repede bărbatul și intră grăbit în clădire.

– Ce vrei, Beatrice? întrebă Joshua.

– În afară de a afla unde ai fost noaptea trecută și de ce ai venit atât de târziu încât nu te-am văzut deloc?

Chipul lui se apropie de ea.

– Am avut treburi în Leicester.

Leicester era la trei ore distanță cu poștalionul. În ultimele luni, mersese des acolo, fără vreun motiv pe care ea să-l știe.

– Oh, și care ar putea fi acestea?

– Nu-i treaba ta.

– Joshua...

– Nu am timp de întrebările tale! Când ea se îndreptă de spate, el își frecă fața cu mâna. Spune-mi ce ai nevoie, ca să mă pot apuca de treabă.

Ce avea ea nevoie era să audă de ce dispăruse în Leicester câteva nopți anul trecut – dar îl mai întrebase asta și primise același răspuns: „Nu e treaba ta". Își făcea griji că Joshua își pierduse timpul prin vreo cârciumă, pentru că el nu mirosea niciodată a alcool și, în plus, existau cârciumi în Sanforth la care putea ajunge mai ușor. Deci ce punea la cale cu atâta discreție?

Nu conta. Oricum, nu pentru asta se afla acolo. Nu avea decât să-și păstreze secretele atât timp cât nu o implicau.

– Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva ce îi privește pe mătușa și pe verii noștri.

El înjură.

– Am mers la înmormântare, așa cum mi-ai cerut, deși știi că aș prefera să-mi mușc limba decât să merg la așa ceva. Deci mi-am

îndeplinit obligațiile față de rudele noastre, chiar mai mult decât era nevoie.

Uneori era așa de încăpățânat, încât o înnebunea.

– Ei bine, nici măcar nu ai venit în casă după înmormântare ca să vorbești cu mătușa mea sau cu celelalte doamne. Când el se înfurie, ea adăugă repede: Nu te enerva. Nu-ți cer să mai faci ceva pentru *ei*. Își prinse mâinile la spate pentru a ascunde că degetele deja îi erau strânse în pumni. Trebuie doar să te informez ce plănuiesc să facă pentru *mine*. Doar dacă nu cumva domnii au menționat deja asta ieri.

Încruntătura lui dispăru.

– Nu, nimeni nu a menționat nimic. Din fericire, au vorbit foarte puțin cu mine.

– Nu-mi pot închipui de ce, zise ea sec. Ești mereu o companie așa de plăcută! Spre surprinderea ei, el râse, ceea ce se întâmpla foarte rar. Gestul lui o îmbună. Poate că lucrurile aveau să meargă mai bine decât se temuse ea. Oricum, continuă, forțându-se să vorbească mai blând, mătușa Lydia dorește să mă ajute să debutez. Împreună cu Lady Gwyn.

Amuzamentul lui dispăru în vreme ce un amalgam de emoții se văzură pe chipul lui, dar nici una clară, nici măcar pentru ea.

– Un debut, zise el plictisit. În societatea londoneză.

– Desigur, *în societatea londoneză*. Unde în altă parte ar putea să fie? Nu se poate considera debut dacă apar la vreo adunare în Sanforth – nu că aș putea merge vreodată, din moment ce tu nu mă însoțești.

– Scumpa ta mătușă Lydia te poate însoți, zise el răutăcios. Sau chiar femeia aia, Lady Gwyn, mai ales că acum locuiesc amândouă la conacul Armitage.

Păși mai aproape de el pentru a șuiera:

– În scurt timp, ar putea locui în casa *noastră*, iar noi am putea fi aruncați în stradă. După ce se va căsători Sheridan, s-ar putea să o mute pe mătușa Lydia în casa văduvei. Și atunci noi unde vom merge?

Ferindu-și privirea, el își frecă barba nerasă.

– *Eu* măcar încerc să mă fac plăcută, continuă Beatrice. Nu că ar fi ceva dificil. Sunt oameni drăguți. Mă tratează ca fiind parte din familie. Și nu umblă creanga la orice oră din noapte, făcând Dumnezeu știe ce, fără să lase o vorbă nimănui. Nici nu se așteaptă

ca surorile lor să-și piardă timpul, sperând inutil la ceva, la un viitor dincolo de...

– Destul, Beatrice! Îi tresări un mușchi în maxilar. Dacă vrei să debutezi, atunci fă-o! Voi vedea dacă pot aduna ceva bani.

– Nu trebuie. Mătușa zice că își permite să plătească pentru mine din moment ce Thornstock plătește pentru sora lui geamănă. Și mătușa Lydia, și Lady Gwyn par dornice să mă ajute să-mi găsesc un soț.

– Ceea ce îți dorești, nu-i așa? zise el amar. Să scapi de mine.

Normal că el vedea lucrurile așa.

– Vreau să am o *viață*, la dracu'! Da, vreau un soț și copii pe care să-i iubesc, o viață a mea de care să fiu sigură că nu-mi va fi smulsă de sub picioare. Este ceva așa de absurd?

El rămase cu gura căscată, uluit clar de exprimarea aprigă a dorințelor ei adevărate, pe care încerca să le ascundă în preajma lui, pentru că niciodată nu știa ce îl putea stârni.

– Nu este absurd, zise el în cele din urmă, încordându-și mâna pe capătul bastonului. Dar mi-aș dori să găsești un soț *aici*, în oraș.

– Da, pentru că sunt așa de mulți tineri plecați la război!

În clipa în care el deveni rigid, ea regretă că menționase războiul.

– Corect, izbucni el. Toți acei bărbați care își servesc patria în timp ce eu șchiopătez aici... Se opri. Iartă-mă! Sunt doar nervos pentru că nu pot fi eu cel care te ajută să obții ceea ce vrei. Să mă asigur că ai un debut cum se cuvine.

Asta îi diminuă furia.

– Oh, Joshua, știu ce este în inima ta! Știu. Nu rezistă și ridică o mână, mângâindu-i obrazul. Când el se feri de gestul ei afectuos, ea își reprimă un oftat și lăsă să-i cadă mâna. Și oricum nu ai putea să o faci singur. Trebuie să existe o femeie care să mă prezinte. Este foarte amabil din partea mătușii noastre să se ofere.

– Da, chiar este foarte amabil, zise el. Oamenii ăștia sunt cel puțin *amabili*.

Felul în care o spuse o făcu să se oprească.

– Ce vrea să însemne *asta*? Abia ai petrecut ceva timp cu mătușa noastră, îl ignori pe Sheridan și nici măcar nu ai întâlnit-o pe Lady Gwyn.

– Până acum, nici unuia dintre ei nu i-a păsat ce se întâmplă cu tine, iar dintr-odată se oferă să te ajute să debutezi în înalta societate? Ține minte ce-ți zic, au un motiv ascuns!

– Îmi asum acest risc.

Trebuia să plece cumva din acel loc împreună cu Joshua, să găsească un loc mai sigur, unde el putea înflori – unde *ea* putea înflori. Și asta, pentru că în acel moment mureau lent și jalnic printre rămășițele acțiunilor scandaloase ale lui *papa* și rănile profunde ale lui Joshua.

Era sătulă de tot.

– Vrei să zici că nu vei fi de acord cu planul?

Furia întunecată din ochii lui căprui o făcu să-i dea lacrimile. Spre surprinderea ei, el zise:

– Normal că sunt de acord.

Neputând să se abțină, își aruncă brațele în jurul gâtului lui.

– Oh, mulțumesc, mulțumesc! Ești cel mai bun frate!

Deși el rămase rigid, nu o împinse, cum făcea de obicei. Dar zise pe un ton serios:

– Nu mi-ai dat de ales.

Ea îl îmbrățișă mai puternic.

– Mereu îți dau de ales, frate. Atât timp cât faci alegerea corectă.

Când ea se retrase, el chiar zâmbea.

– Jur că tu crești prea repede, rățușcă!

Nu-i mai spusese rățușcă de mulți ani.

– În caz că n-ai observat, nu doar că m-am maturizat, dar în curând voi deveni fată bătrână.

– Prostii. Orice bărbat poate vedea că ești un diamant de primă clasă.

– Un diamant nesălefuit, poate, replică ea. Și se pare că pe aici trăiesc doar bărbați orbi.

– Cu excepția verilor noștri, nu? Înainte ca ea să apuce să răspundă, el adăugă: Foarte bine, fă-ți debutul în societate! Eu nu te voi opri.

– Ne-ai putea însoți la Londra, zise ea repede. Sunt sigură că mătușa noastră nu s-ar supăra. Și tu meriți să debutezi în societate.

El se încruntă.

– Eu nu mă apropii de cloaca aia pentru nimic în lume. Și, crede-mă, nu mă vrea nimeni acolo. Bagă mâna liberă în buzunarul

hainei. Tu du-te și distrează-te! Te vei simți mai bine fără mine. Doar... sper că vei reveni aici din când în când după ce te măriți cu un individ de treabă.

– Voi fi pe aici așa de des, că o să te saturi de mine, zise ea.

Cu toate astea, spera că *individul de treabă* care urma să-i devină soț avea s-o ajute să găsească o poziție mai bună pentru fratele ei. Una în care să-și folosească educația și experiența și să-i îndepărteze tristețea din ochi.

Pentru că merita mai mult. Și pentru Dumnezeu, și ea merita!

Grey stătea dincolo de poarta unde se aflau cuștile pentru câini, observând sunetele scoase de câini în vreme ce domnișoara Wolfe îi saluta pe fiecare după nume. Nu intenționase să tragă cu urechea la ce vorbeau ea și fratele ei. Venise să o caute din neastâmpăr, dar și din dorința de a începe misiunea primită de la Sheridan.

Dar apoi îi auzise certându-se și se gândise că putea să afle ceva, măcar pentru a-l liniști pe Sheridan. Grey îl cunoscuse pe Wolfe la înmormântare, dar avusese ocazia să observe doar câteva lucruri. Bărbatul arăta mai bine și era mai gentleman decât se așteptase, ținând cont de ocupația lui. Sheridan nu greșise în legătură cu brațele lui Wolfe – maiorul avea constituție de luptător. Poate că mergea folosindu-se de un baston, dar asta nu-l împiedica să muncească. Și era înalt, deși Grey anticipase asta din moment ce Beatrice nu era chiar scundă.

Cu toate astea, în afară de aspectele legate de înfățișarea lui Wolfe, Grey aflase puține lucruri din moment ce el și maiorul abia schimbaseră două vorbe.

Măcar aflase mai multe informații trăgând cu urechea. Grey nu reușise să înțeleagă întreaga conversație, dar auzise suficient ca să-și dea seama că domnișoara Wolfe își făcea griji în legătură cu viitorul ei. Și pe bună dreptate, din moment ce se părea că Wolfe pleca noaptea în locuri despre care nu-i spunea surorii sale.

Dar, în ciuda acestui lucru și a irascibilității, maiorul nu părea genul de bărbat care să lupte pentru un ducat. Nici individul pe jumătate nebun și nesăbuit pe care îl descrisese Sheridan. Cu siguranță, Wolfe nu era interesat să omoare patru oameni pentru a moșteni titlul.

Din curtea care găzduia cuștile câinilor, o auzi vorbind pe domnișoara Wolfe.

– Gata, băieți, e vremea pentru plimbare!

Pe toți dracii, ieșeau! Grey nu voia ca ea să-l vadă pândind la fel ca servitorii care ascultau pe la uși.

Simțindu-se ca un idiot, se retrase în jos pe deal, așteptă până ce se deschiseră porțile cuștilor, apoi urcă înapoi.

Beatrice apăru cu trei pointeri în lesă și închise poarta în urma lor. Apoi se aplecă, zicându-le pe o voce copilărească:

– Să nu-i ziceți domnului MacTilly, dar vom alerga mai bine fără lesele astea, da?

Luat pe nepregătite de tonul ei, Grey se opri pentru a o privi cum le spunea vorbe dulci câinilor în vreme ce desfăcea prima lesă.

O văzuse arțăgoasă și servilă, dar încă nu o văzuse blândă. Ceva în pieptul lui se strânse, făcându-l să se simtă neliniștit.

Când ea trecu la următorul câine, se întoarse cu spatele la el și se aplecă într-o poziție care îi scotea în evidență fundul frumos. La dracu' cu totul! Rochia ei simplă din lână neagră se mula provocator. Ah, cât i-ar fi plăcut să pună mâinile pe acel fund senzual și plin!

Ea zise către ultimul câine:

– Tu să nu te mai porți urât ca data trecută, mă auzi, Hercules? Vei fi băiat cuminte pentru Beatrice, da? Știu că vei fi, pungaș drag.

În vreme ce Grey simți cum i se încordează vintrele, îi trecu un gând rătăcitor prin minte. „Ah, da, domnișoară Wolfe, voi fi un băiat cuminte pentru dumneavoastră. Doar puneți-mă la încercare."

Se întrebă cum ar fi fost în pat, mângâindu-l cu mâinile ei moi și cu gura plină. Sau poate că ar fi fost aprigă, ca în ziua în care se cunoscuseră, și s-ar fi ridicat să-i contreze fiecare mișcare, petrecându-și picioarele lungi în jurul șoldurilor lui...

Sfinte Dumnezeule, la ce se gândea?

Din fericire, chiar în acea clipă pointerii o luară la goană pe deal, iar ea se întoarse și îl văzu apropiindu-se.

Se înroși toată.

– Excelență. Privi nervoasă spre poarta închisă și coborî vocea. Ce faceți aici?

– Vă căutam, răspunse el când ajunse la ea. Sheridan mi-a spus că probabil sunteți la cuștile câinilor, iar cineva mi-a dat indicații cum să ajung aici.

„La tine. Și la fundul tău foarte apetisant."

Sfinte Dumnezeule, trebuia să-și scoată din cap imaginea cu fundul ei! Se simți la fel de agitat precum dulăii, care o luaseră nebunește la goană, coborând dealul, apoi urcându-l, încercând să o facă să-i urmeze.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea. Unul dintre câini veni să-i adulmece mâna, și ea îl scărpină nepăsătoare pe cap. Mătușa Lydia are nevoie de mine?

Când ea o menționă pe mama lui, dorința i se domoli brusc.

– Nu. Astăzi se odihnește, slavă Domnului!

Pe trăsăturile ei se citi grija, pe care boneta ei cu boruri mici nu o ascundea deloc.

– Atunci de ce sunteți aici?

– Înainte să încep să vă sfătuiesc pe dumneavoastră și pe Gwyn în legătură cu regulile din societate, m-am gândit că ar trebui să ne cunoaștem mai bine. Asta ar putea face ca lucrurile să fie mai ușoare.

– Atunci de ce Lady Gwyn nu este cu noi? întrebă ea, acum fiind, evident, în gardă.

– Pentru că îmi cunosc destul de bine sora, domnișoară Wolfe, glumi el.

Ea nici măcar nu încercă să zâmbească.

– Eu... voiam să zic...

– Știu la ce vă refereați, zise el, făcându-i-se milă de ea. Își dorea să o poată face să se simtă în largul ei, așa cum era în preajma lui Sheridan. Și apoi, Gwyn îi ține companie mamei.

– Oh, desigur. Refuzând să îl privească, își netezi fustele șifonate. Trebuie să plimb câinii. Pointerii au nevoie de mult exercițiu, altfel...

– ... devin agitați și greu de controlat. Da, știu. De ce nu-i plimbăm împreună? Promit că nu mușc, domnișoară Wolfe. Fără nici o aluzie.

Buzele ei zvâcniră ca și cum s-ar fi luptat cu un zâmbet.

– Din experiența mea, domnule, orice bărbat poate mușca dacă este provocat.

– Atunci nu mă provocați, iar eu nu-mi voi arăta colții. Când ea se încordă, el îi zâmbi, dorindu-și să o liniștească. Probabil ați observat

că nu sunt ușor de provocat. Sunt precum câinii dumneavoastră – gata să stau la comandă.

Ea pufni.

– Mă cam îndoiesc de asta, Excelență.

Utilizarea apelativului onorific îl enerva.

– Spune-mi Grey dacă dorești, ca toți ceilalți. Sau chiar Greycourt, dacă preferi. Nu ești o servitoare, și eu nu îți sunt stăpân.

– Bine. Dar atunci trebuie să-mi spui Beatrice, ca toți ceilalți din familie.

– Nu Bea? întrebă el.

Ea oftă.

– Nu le spune nimic celorlalți, dar nu suport să mi se zică Bea. Mă duce cu gândul la o doamnă în vârstă.

– Mulțumesc că mi-ai spus. Deși ar trebui să le spui și lor.

– Nu pot. Au fost așa de buni cu mine!

– Ah! Iar despre *mine* nu se poate spune asta.

Obrajii ei se îmbujorară.

– Nu am vrut să...

– Te tachinez, zise el râzând. Ți-am zis, nu sunt ușor de provocat. Deși aparențele sunt contrare.

– Dacă tu zici... Grey.

Tonul ei arăta că încă era îngrijorată.

Fără să aștepte ca el să o ia înainte, ea porni la vale, pe panta dealului, cu câinii alergând în fața ei. Grey o urmă, observând cum părea să controleze câinii cu o lesă invizibilă. Niciodată nu se îndepărtau prea mult de ea și nu o luau la fugă spre pădure. Și când unul dintre ei părea să vrea să facă asta, ea doar murmura un cuvânt, și câinele se oprea imediat.

– Pointerii tăi sunt foarte bine dresați, observă el.

– Dacă îți dai seama de asta, înseamnă că într-adevăr ești vânător.

– De fapt, vânătoarea nu este distracția mea preferată, dar cunosc câinii. Am avut doi setteri pe post de câini de companie. *Nu* erau bine dresați și nu se purtau frumos. Nu exista o pereche de pungași mai agitați decât ei. Nu-i putea controla nimeni, nici măcar eu. O privi pieziș. Deși îndrăznesc să cred că *tu* ai fi putut.

– Așa cred. Setterii nu sunt așa de greu de dresat. Își fixă privirea pe câinii care goneau în fața lor. Ai spus că *ai avut*. Ce s-a întâmplat cu ei?

După o clipă, el zise:

– A trebuit să-i las în Prusia când m-am întors în Anglia ca să merg la Eton.

– Oh, ce *îngrozitor!* Pe chipul ei se citi compasiunea. Cred că ți-a fost teribil de dor de ei.

„Nu la fel de mult ca de familia mea."

– Erau câini, domnișoară Wolfe. Nu copii.

Intenționase să o descurajeze. Ea însă se uită mai atentă la el.

– Asta nu înseamnă că nu ți-a fost dor de ei.

– Nu am avut timp să-mi fie dor de ei, zise, apoi schimbă subiectul. Am înțeles că locuiești cu fratele tău în casa văduvei de pe moșie.

Dintr-un anumit motiv, asta o puse iarăși în gardă.

– Da, așa este. Cel puțin atât timp cât mama ta preferă să locuiască în casa mare.

– Crede-mă, mama va locui mereu cât se poate de aproape de copiii ei, așa că, dacă Sheridan nu o dă afară...

– Sau noua lui soție, zise ea acră. Apoi își dădu seama. Iertați-mă, Excelență. Am fost prea directă.

– Vrei, te rog, să *încetezi* cu asta?

– Îmi cer scuze, mormăi ea. Am vrut să zic Grey.

– Nu la asta mă refer. Încetează să-ți mai ceri scuze că spui ce gândești. Eu asta fac în fiecare zi a vieții mele.

Vorbele lui o tensionară.

– Pentru că *poți*. Ești un duce, și încă unul bogat. Nimeni nu te va contrazice și, dacă aș avea ceva minte, nici eu nu aș face-o.

Replica ei directă îl făcu să chicotească.

– Așa-i mai bine. Când ea păli și deschise gura, el adăugă: Să *nu îndrăznești* să-ți ceri scuze!

Ochii ei sclipiră.

– Nu aveam de gând.

– Ba bine că nu! Când ea privi cu subînțeles în jos, spre mâna lui care încă o ținea de braț, el îi dădu drumul. Se pare că este rândul meu să-mi cer scuze. Iartă-mă că te-am bruscat. Deși am impresia că *tot* ce fac te enervează.

Aruncând o privire în josul dealului pentru a se asigura că încă vedea câinii, ea zise:

– Nu-i adevărat. Ai fost destul de amabil să nu-i spui vărului meu despre... schimbul nostru de replici acid când ne-am cunoscut.

– A fost acid? întrebă el. Eu nu mi-am dat seama.

Asta o făcu să zâmbească.

– Mincinosule!

– Îți propun ceva. Cum ar fi să ne prefacem că eu nu sunt duce și tu nu ești ultimul pro... Se opri înainte să zică *proiect*. Protejata mamei mele. Hai să ne prefacem pentru o clipă că suntem doar doi oameni fără motive ascunse. Eu voi spune ce gândesc, tu vei face la fel, iar nici unul dintre noi nu-și va cere scuze.

– De ce?

– Faptul că îți tot ceri scuze îmi consumă din timpul meu prețios, zise el cu un zâmbet. Vezi? Așa se face. Eu voi fi arogant, cum sunt de obicei, și tu vei fi directă, cum ești de obicei, și trecem peste asta fără prea multă agitație.

Și poate că ea avea să dezvăluie niște secrete utile despre fratele ei. Și astfel o vedea mai des pe ea, cea adevărată.

Îl privi pieziș.

– Credeam că trebuie să mă pregătești pentru a mă descurca în înalta societate. Mă îndoiesc că în asemenea cazuri ar trebui să spun orice îmi trece prin cap.

– Sunt de acord, nu ar trebui. Doar dacă îmi spui numai mie. Atât timp cât nimeni altcineva nu aude și totul rămâne între noi, e perfect. Iar asta te-ar putea împiedica să spui ceva greșit în altă parte.

Îmbujorându-se, ea zise:

– Deci ai observat tendința mea de a...

– De a vorbi fără să gândești? Cum să nu o observ? Este lucrul care mi se pare cel mai revigorant la tine.

– Serios?

– Jur. El întinse mâna. Deci, ce zici? Avem o înțelegere?

Ea ezită înainte să întindă mâna.

– Bănuiesc că da. Atâta vreme cât ceea ce spunem nu merge mai departe.

– Nu pot să promit asta. Cuvintele îi ieșiră din gură înainte să le poată opri, făcând-o să-și retragă mâna dintr-a lui și să se încrunte.

El adăugă iute: Mama va dori să știe tot ce ne spunem unul altuia, iar eu va trebui să-i spun.

Chipul ei se lumină.

– Oh, sunt sigură că e adevărat. Își atinse bărbia cu un deget înmănușat și îi aruncă o privire poznașă. Prea bine. Îi poți spune că lecțiile mele despre debut progresează minunat.

El râse.

– Lecții despre debut?

– Așa mă gândeam să le zic. Ea ridică o sprânceană. Este mai bine decât să mă gândesc că sunt cel mai recent proiect al mamei tale.

El tresări.

– Ai auzit asta.

– Este în regulă, rosti ea încet. Sheridan a fost primul care mi-a zis că sunt *proiectul* ei.

– Mi-aș cere scuze, dar ar fi împotriva noilor noastre reguli.

Ea se strâmbă.

– Da, așa ar fi... Grey.

Acum era mai bine. Când îl tachina cu ochii ei veseli, și-o putea imagina cu ușurință într-o rochie de seară, flirtând cu vreun individ la un bal. De preferat cu el.

La dracu'! *Nu* cu el.

Ea se întoarse pentru a privi în josul dealului, și zâmbetul îi dispăru.

– Oh nu, câinii sunt iarăși în grozamă! Trebuia să fiu mai atentă. Dacă nu-i supraveghez, se plictisesc. Să dea boala peste ei!

Doamna înjura? Sheridan nu mințise când spusese că era prost crescută. Deși, când își ridică fustele și o luă la goană în jos pe deal, Grey văzu strălucind în ghetuțe gambele de femeie în ciorapi albi.

Erau niște gambe frumoase, care îi distrăgeau atenția de la imaginea interesantă al lui Beatrice încercând să oblige câinii să iasă din tufișurile de grozamă. Poate că trebuia să o ajute.

Coborî dealul.

– Îi scot eu.

– Să nu îndrăznești să intri acolo! Cu mâinile în șolduri, se uită urât la el. Vor ieși până la urmă. Ultima dată când au intrat în grozamă, domnul MacTilly a intrat după ei și s-a blocat. Dacă faci la fel, îți distrugi hainele elegante.

– Tocmai de aia nu intru după ei.

Scoase din buzunarul hainei un biscuit de înmormântare, desfăcu ambalajul și rupse o bucată. Aruncând-o celui mai apropiat câine, îl privi înhățând-o și lătrând, semn că mai voia.

Când el mai ridică o bucată, câinele veni în fugă după ea. Doar de asta fu nevoie ca toți ceilalți să iasă în fugă. Apoi îi răsplăti dând fiecăruia câte o bucată.

Lăsându-se pe vine, îl mângâie pe cel al cărui nume și-l aminti.

– Bun băiat, Hercules. Ridică privirea la domnișoara Wolfe, care se uita uimită la el. Ce este?

– De unde... De ce naiba ai biscuiți de înmormântare în buzunar?

„Pentru că nu vreau să mai fiu prins vreodată fără ceva de mâncare."

Nu, asta ar fi însemna să dezvăluie prea multe. Așa că ridică din umeri.

– Mi s-a zis că ești la cuștile câinilor. Din moment ce asta însemna că urma să fiu în preajma câinilor, m-am gândit că ar fi bine să am ceva de mâncare la mine.

Cu alte cuvinte, venise pregătit să o cucerească îmblânzindu-i câinii. Funcționa?

Poate. Pentru că ea nu se putu abține să nu râdă.

– Ești la fel de pungaș ca ei.

– Probabil. El rânji. Cum îi cheamă pe ceilalți doi?

Clătinând din cap, se duse să-l ia pe unul dintre ei de zgardă.

– El e Hero. Și cel cu pete este Hector.

– Este evident că persoana care le-a ales numele îndrăgește mult mitologia greacă.

– N-am fost eu, zise ea. Eu prefer un roman bun.

– Eu prefer ziarul *Times*. Îl scărpină pe Hector între urechi. Dar tu, băiete? Îți place că ți s-a dat un nume așa pompos?

Hector răspunse lingându-l pe față. Deși Grey chicoti, domnișoara Wolfe se încruntă.

– Încetează, Hector! ordonă ea, și câinele i se supuse imediat, dar linse apoi mâna înmănușată a lui Grey. Ea oftă. Va trebui să vă pun în lesă, măcar ca să nu mai lăsați bale pe Excelența Sa.

– Nu o face pentru *mine*, zise Grey ridicându-se și scuturându-și praful de pe pantaloni. Un pic de salivă de câine n-a făcut niciodată rău cuiva.

– Ah, zise ea sceptică. Chiar și așa, nu vreau să risc să o ia din nou la goană spre grozamă. La un moment dat, vei rămâne fără biscuiți.

– Adevărat.

Când ea le puse lesele, Grey observă că de data asta îngenunche ca să facă asta. Păcat! Apoi trase de lesele câinilor.

– Hai, băieți, să mergem în pădure!

Dar ei sperau să mai primească ceva de mâncare, așa că stăteau în jurul lui Grey, adulmecându-i haina. Se părea că prezența lui îi făcuse să uite de bună purtare.

Ea îi certă.

– Haideți, știți că vă place să hoinăriți prin pădure, derbedeilor!

– Sunt flatat că ai observat, Beatrice, glumi Grey.

Încercând să nu zâmbească, ea zise:

– Ai grijă, domnule, sau *te* trimit cu ei să-i plimbi!

– Atât timp cât ne conduci tu, nu m-ar deranja deloc, răspunse el și întinse mâna spre lese. Noi, derbedeii, te vom urma oriunde.

Ea înghiți în sec, gâtul unduindu-i-se într-un mod care îl făcu să-și dorească să pună buzele acolo, pe acel gol. De unde venise gândul ăsta?

Apoi ea păru să-și dea seama, pentru că se încordă când îi întinse lesele.

– Bine. Atunci poți să-i plimbi *tu* dacă într-adevăr crezi că poți să ții pasul.

Când el luă lesele, degetele ei le atinseră accidental pe ale lui, și un fior alarmant se simți între ei.

Dar ea nu arătă asta. În timp ce făcu stânga împrejur și porni pe marginea grozamei spre ceea ce părea a fi o pădure de ulmi, el o urmă grăbit împreună cu câinii.

– Vedeți, băieți, zise el, pentru a îmbuna o doamnă, trebuie să fii de acord cu tot ce vrea ea. Așa obții exact ce vrei.

Ea pufni, arătând că îl auzise. Demonstră asta dându-și capul pe spate printr-un gest foarte feminin și legănându-și subtil șoldurile, de parcă știa că el o privea din spate.

El se simți mulțumit. Cu siguranță, o zi cu Beatrice urma să fie mult mai interesantă decât timpul petrecut în birou cu Sheridan, analizând documentele moșiei, cum făcuseră seara trecută după înmormântare.

Și cine știe? Poate că așa avea ocazia de a vedea faimosul pod unde murise Maurice, ca să-l informeze pe Sheridan. Tot ce trebuia să facă era să o convingă pe Beatrice să-i arate casa văduvei.

Începea să creadă că nu era așa de dificil cum se temuse.

Capitolul 7

Beatrice porni pe drum, conștientă că Excelența Sa venea în urma ei. Probabil că râdea de propriile cuvinte de duh și de modalitatea prin care credea că putea câștiga. Ca să nu mai menționeze abilitatea lui de a se înțelege cu câinii.

Potaie ticăloasă și trădătoare! *Normal* că îl plăceau. Era la fel de rău ca ei. „Să îmbuneze o doamnă, sigur că da." Credea că o putea avea la degetul mic doar fermecându-i pointerii, nu-i așa? Nu avea să funcționeze.

Dar recunoscu fără tragere de inimă că puțini duci ar fi acceptat lipăitul unui câine fără să clipească. În afară de Sheridan, care era nou în poziția de duce și nu cunoștea regulile impuse de acest titlu.

Ea se îndoia că Thornstock ar fi avut mâncare pentru câini în buzunarele hainei. Sau că și-ar fi făcut timp să o ajute pe mama lui cu *ultimul ei proiect,* chiar dacă *era* tentat să o facă, lucru pe care Thornstock îl mărturisise în seara precedentă.

Interesul lui Grey față de ea ca *proiect* nu avea sens, deși începea, în sfârșit, să înțeleagă de ce oamenii îl bârfeau pe Grey în Londra. Doar privirea lui seducătoare erau suficientă pentru a porni bârfele.

Dintr-odată, își dădu seama că în spatele ei era liniște. Se întoarse și îl văzu pe duce rămas în urmă, așteptând răbdător ca Hero să-și facă nevoile în frunze.

În ce privește ademenirea unei femei, își dădu seama că Greycourt putea s-o ademenească. Însăși ideea de a spune mereu ce gândea fără să-și ceară scuze era revigorantă. Fără reguli când se afla în preajma lui. Fără priviri mustrătoare. Un fior îi străbătu șira spinării doar la gândul că putea fi ea însăși cu un astfel de bărbat. Nu era ea însăși nici măcar cu mama lui sau cu Sheridan.

El o surprinse privindu-l și îi zâmbi. Dumnezeule, era chipeș în haina lui cu multe închizători, lăsată lejer deschisă, dezvăluind un costum negru de doliu, cămașa albă și lavaliera neagră. Fără a mai menționa pălăria împodobită cu o panglică de mătase și cizmele lui

lungi negre și strălucitoare, care erau la modă, mai ales în Sanforth. De ce trebuia să fie așa de atrăgător? Pur și simplu nu era corect.

– Unde duce pădurea asta? întrebă el.

– În jos, spre râul care mărginește proprietatea.

– Ah, da! Își îndreptă privirea spre câini. Râul în care s-a înecat Maurice.

Din nou i se păru ciudat modul în care se referea la tatăl lui vitreg, folosind numele de botez.

– De ce nu-i spui unchiului Maurice *tată*, la fel ca toți ceilalți? întrebă ea.

El tresări.

– Pentru că nu este tatăl meu.

– Nu este nici tatăl gemenilor, dar ei îi spun *tată*.

– Pe ei nu i-a izgonit când aveau zece ani. Mormăi o înjurătură. Iartă-mă, nu am vrut să-i pătez memoria...

– Credeam că nu ne cerem scuze pentru că spunem ce gândim.

El schiță un zâmbi.

– Corect. Am uitat.

– Și regula ta a fost că nu vom dezvălui nimănui ce discutăm între noi doi. Așa că ești liber să pătezi memoria unchiului meu dacă asta te face să te simți mai bine.

Mai ales dacă o ajuta să înțeleagă subtilitățile relației dintre el și frații lui vitregi.

– Asta nu m-ar face niciodată să mă simt mai bine. Mi-am admirat tatăl vitreg. Reveni cu privirea spre câini. Dar l-am cunoscut numai câțiva ani. Aveam cinci ani când s-a căsătorit cu mama și zece ani când am plecat de acasă.

– Credeam că băieții nu merg la Eton până când nu împlinesc 13 ani.

– Eu... nu m-am dus la Eton imediat. Am locuit cu mătușa și cu unchiul meu.

– De ce?

El ridică din umeri, de parcă asta n-ar fi contat. Dar mâna cu care strângea lesele spunea altceva.

– Deci ne jucăm de-a ghicitoarea, nu-i așa? îl provocă ea, amintind de prima lor întâlnire.

Privirea lui tristă se îndreptă spre ea.

– Este o poveste plictisitoare.

– De ce nu mă lași pe *mine* să judec asta? Ai zis că vrei să ne cunoaștem mai bine.

În ochii lui străluci precauția.

– Bine. Îți voi povesti *dacă* tu îmi arăți podul unde a murit tatăl meu vitreg.

Ea îi zâmbi blând.

– Înțeleg. Mormintele în sine nu înseamnă nimic nici pentru mine. Și *eu* am vrut să merg în locul în care s-a aflat ultima dată tatăl meu pe pământ. Desigur, nu am putut din moment ce nimeni nu mi-a spus unde s-a petrecut duelul, dar obișnuiam să-mi imaginez că, dacă aș fi mers acolo, i-aș fi simțit spiritul prin preajmă, așteptând să comunice un ultim mesaj profund. Privi spre mâinile ei. Este o prostie, știu.

– Nu este deloc o prostie. Veni spre ea, alături de câinii care, în sfârșit, își făcuseră nevoile. „Nici măcar filosofia ta nu poate cuprinde câte lucruri se află în cer și pe pământ."

Ea i se alătură.

– Ești un iubitor al lui Shakespeare?

– Mai mult un cunoscător. Îmi plac operele majore și, din ele, cele mai bune replici. Schiță un zâmbet. Nu că aș fi avut de ales. Îți amintești scena cu piesele de teatru? Mamei îi place teatrul. În tinerețe, jucam deseori scenete. Își mută privirea. Și apropo de mame, tu nu o menționezi niciodată pe a ta. Pot să întreb de ce?

– Din păcate, mama a murit la nașterea mea.

În ochii lui se citi mila.

– Îmi pare rău.

– Nu ai de ce. N-am cunoscut-o niciodată, așa că nu mi-am dat niciodată seama că îmi lipsea. Și am avut-o pe bunica alături, care a avut grijă de mine până când s-a întors Joshua din război.

– Apoi ai început să ai grijă de *el*.

– Da, eu... Dintr-odată, își dădu seama ce făcea Grey. Îl țintui cu privirea. Ești foarte abil, domnule, în a schimba subiectul conversației. Discutam despre *tine* și de ce te-ai întors în Anglia la vârsta de zece ani.

El o privi trist.

– Ai observat manevra, nu-i așa?

– Fratele meu era maestru. Acum nici nu se mai deranjează să folosească o strategie – doar mormăie și geme și se așteaptă să-l las

în pace. Tu ești mai politicos, dar faci același lucru. Deci, să revenim la subiect – cum ai ajuns înapoi în Anglia așa de tânăr.

Oprindu-l pe Hector înainte să o ia la goană după un iepure, Grey oftă adânc.

– Tatăl meu a murit când eram bebeluș. A lăsat în urma lui un testament în care îl numea tutore pe singurul său frate, Eustace. Din fericire pentru mine, unchiul meu a preferat să mă lase cu mama. O vreme.

– Oh! Și ce a schimbat asta?

Se întristă așa de tare încât până și câinii observară asta și veniră să-i adulmece mâna. Le mângâie absent capetele pentru a-i liniști înainte de a continua.

– După ce s-a născut verișoara mea Vanessa, mătușii mele i s-a zis că nu va mai putea avea alți copii. Ceea ce însemna că unchiul meu nu avea moștenitori pentru proprietatea lui ori pentru a mea dacă eu păteam ceva. Așa că și-a exercitat dreptul de tutore, a venit la Berlin să mă ia și m-a adus înapoi în Anglia pentru a mă educa să-mi conduc ducatul.

Tonul dur din vocea lui ori de câte ori își menționa unchiul o făcu să înțeleagă că era mai mult decât povestea el. Își testă teoria.

– Ce altruist din partea unchiului tău să se ocupe de asta când nu avea nimic de câștigat!

– Altruist, zise el pe un ton acid. Mda.

– Tu nu l-ai văzut ca altruist?

El îi aruncă o privire rece.

– Ți-am răspuns la întrebare, Beatrice. Asta ar trebui să fie de ajuns.

Nicidecum. Dar ea renunță și se concentră pe alt aspect al poveștii lui.

– Te-ai întors la Berlin să-ți vizitezi familia?

– Nu. Ori eram prea tânăr, ori Revoluția m-a împiedicat să călătoresc prin Franța pentru a ajunge acolo, ori eram la școală, ori... Mereu exista un motiv care mă împiedica să mă duc eu acolo sau să vină ei aici.

Oh, bietul băiat!

– În concluzie, ai rămas orfan la zece ani. Este ca și cum ei ar fi murit.

Privirea lui o străpunse.

– Ești prima persoană care vede lucrurile așa. Toată lumea din afara familiei mele mă consideră norocos că mi s-a permis să revin în prea puternica Anglie înainte ca Napoleon să ajungă la putere.

Inima ei suferea pentru el. Nu-și putea imagina cum ar fi fost să fie smulsă din casa ei și obligată să locuiască cu oameni pe care abia îi cunoștea.

– Când ai venit aici, aveai amintiri despre unchiul și mătușa ta ca să te liniștească? Ai mai fost în Anglia înainte?

– Nu chiar. Medită un moment. Abia mi-l amintesc pe cel de-al doilea soț al mamei, care a fost tatăl lui Thorn. Îmi aduc aminte că făceam scandal la ora somnului de după-amiază în ziua în care mama s-a căsătorit cu Maurice. Și mi-o amintesc vag pe bunica, pentru că ea a avut grijă de mine la recepția de la nuntă. Am câteva amintiri vagi de pe vremea când mă jucam în grădina castelului Thornstock. Am căzut și mi-am julit bărbia într-o dală de piatră. Își ridică bărbia pentru a-i arăta. Este o cicatrice care nu prea se mai vede. Dar o poți simți. Aici, uite!

Se opri ca să bage la subraț lesele și îi luă mâna pentru a-i scoate mănușa. Apoi îi apăsă degetele pe bărbia lui într-un gest așa de intim, încât ei i se tăie respirația.

Dar nu era un truc sau o metodă alunecoasă pentru a se uita în jos la rochia ei ori pentru a se lipi de pieptul ei. Grey era un gentleman. Nu era ca unchiul ei viclean.

Își dădea seama de asta pentru că ochii lui, acum verzi în lumina mută a pădurii, îi priveau pe ai ei.

– Simt... o cicatrice mică.

Simțea asprimea firelor din barba rasă și maxilarul încordându-se sub atingerea ei.

Oh, Dumnezeule! Nu era înțelept.

Ea își lăsă în grabă mâna în jos, își recuperă mănușa și și-o puse la loc. Apoi își continuă drumul, cu pulsul bătându-i nebunește.

Când el o urmă și vorbi din nou, vocea lui fu răgușită.

– Oricum, cred că dădaca mea visa cu ochii deschiși în ziua aceea.

– Cred că asta făcea dacă a permis ca micul duce să se rănească.

El merse tăcut alături de ea câteva momente, însoțiți doar de foșnetul frunzelor de sub picioare și de adulmecatul câinilor care examinau fiecare centimetru de drum.

– Este ciudat, dar nu-mi amintesc deloc de dădacă. Apoi tonul lui se îndulci. Dar îmi amintesc de dădaca din Berlin. Era o văduvă nemțoaică solidă, căreia îi plăceau dulciurile... Adora să le împartă cu noi. Noi o adoram.

Ea vorbi cu același ton dulce.

– Cine nu ar adora o persoană care îți dă mereu dulciuri?

El pufni.

– Când a aflat mama, a făcut o criză și l-a pus pe tata să o certe pe dădacă ca să nu ne mai dea așa de multe.

Ea tresări la remarca lui.

– Deci uneori îi spui *tată* unchiului Maurice!

– Cred că da, zise el cu tristețe. Mereu îi spuneam așa când eram băiat. Doar că, după ce m-au trimis...

– Le-ai purtat pică pentru că au făcut asta. Îmi pot închipui. Berlinul era casa ta.

Pe buzele lui trecu un zâmbet blând.

– Exact.

– Înțeleg că nici de unchiul și de mătușa ta de aici nu ți-a plăcut prea mult.

Zâmbetul lui păli.

– Nu.

Cum Grey nu mai adăugă nimic, ei i se făcu milă de el și continuă conversația.

– Te înțeleg. După cum sunt sigură că ți-ai dat seama în noaptea trecută, eram cam de vârsta ta când tatăl meu a murit. Este o vârstă nepotrivită la care să pierzi un părinte. Sau pe amândoi în cazul tău.

El tot nu zise nimic. Se părea că se terminaseră poveștile despre copilăria lui din Berlin.

– Dar i-am avut pe bunici, continuă ea, pe care i-am adorat la fel de mult cum îți adorai tu dădaca. Deși, din păcate, ei nu erau așa de generoși cu dulciurile.

Asta păru să-l facă să vorbească din nou.

– Un defect cumplit al oricui are grijă de copii. Se uită dintr-o parte la ea. Și fratele tău? *El* ce simțea față de bunicii voștri?

Ea ridică din umeri.

– Cred că îi plăcea destul de mult. Dar nu a locuit niciodată cu ei. Joshua este cu cinci ani mai mare decât mine. Bunicul i-a cumpărat

brevetul pentru Marina Regală după ce a împlinit 16 ani, apoi l-a trimis pe continent.

– Tu ți-ai pierdut și fratele, și tatăl în aceeași perioadă? întrebă el cu compasiune în voce.

– Da. Ea îi analiză chipul. Cum ți-ai pierdut și tu familia, doar că a ta a fost înlocuită de străini.

El doar încuviință din cap, apoi iuți pasul.

– Deci, cât de departe *este* podul ăsta?

Cu siguranță, bărbatul acesta reușea să fie în mod vădit necomunicativ. Poate că era o caracteristică a ducilor. Unchiul Armie nu-i vorbise niciodată despre nimic, în afară de faptul că îi plăcea rochia ei, care îi făcea sânii să pară mai mari și fundul mai mic – afirmații intime, care întotdeauna o jenaseră.

Dar nu și-l putea imagina pe Greycourt spunând lucruri așa de grosolane. Totuși, *putea* fi insinuant, dar acesta era altfel de impolitețe. Nu era vulgară.

Mai merseră câțiva pași în tăcere, când ea simți cum îi alunecă ghetuța. Unul dintre șireturi i se rupse.

– La dracu'! țipă ea.

Observase recent că se uzase și intenționase să-l schimbe, dar fusese prea târziu.

Apoi își dădu seama că înjurase cu voce tare. În fața ducelui. El însă, în loc să o dezaprobe, izbucni în râs.

– Ai un vocabular foarte colorat, doamnă!

Ea roși până la rădăcina părului.

– Asta se întâmplă când îți petreci tot timpul în preajma bărbaților care nu-și controlează limbajul.

– Sper că nu și tatăl meu vitreg.

– Nu. Doar Joshua și unchiul Armie. Ea oftă. Când eram copil și spuneam cuvinte urâte, bunica obișnuia să se încrunte și să spună că sunt obraznică precum *papa*. Chiar *încerc* să am grijă ce vorbesc. Doar că nu reușesc mereu.

El chicoti.

– De data asta de ce ai eșuat?

Ea arătă spre ghetuță.

– Mi s-a rupt un șiret.

– Ah! El urmări direcția degetului ei. Așa este.

Îl privi plină de speranță.

– Bănuiesc că nu ai șireturi în plus sau chiar o sfoară în buzunarele alea încăpătoare.

– Din păcate, nu. Dar am lavaliera.

– La ce ar fi bună?

– Îți arăt.

O conduse spre trunchiul unui stejar căzut, trăgând câinii după el. Dându-i lesele, își scoase haina și o întinse peste bușteanul mare cu partea exterioară spre trunchi. Apoi își desfăcu lavaliera.

– Stai aici și scoate-ți ghetuța cu șiretul rupt.

– Pot să merg cu ea așa cum este. Doar că aș merge mai încet.

– Prostii. Ai putea să-ți scrântești cu ușurință glezna dacă ghetuța nu este legată bine, mai ales pe terenul acesta accidentat.

Era obișnuită să se îngrijească singură de propriile nevoi, să se descurce în situații dificile. I se părea ciudat ca un gentleman să fie așa de amabil cu ea.

– Serios, nu este nevoie să-ți murdărești...

– Stai jos! zise el ferm.

Toți cei trei câini șezură. Expresia de uimire de pe chipul ducelui o amuză așa de tare încât izbucni în râs. După o secundă, și Grey se puse pe râs, în vreme ce câinii stăteau răbdători, așteptând următorul ordin.

– După cum ziceam, remarcă Grey când se opri din râs, câinii sunt foarte bine dresați.

– Ar trebui să fie. Eu îi dresez. Când el clipi, ea adăugă: Nu fi așa de uimit! Nu ne permitem luxul să angajăm un bărbat care să facă asta. Și așa domnul MacTilly este foarte ocupat cu hrănirea și înmulțirea lor, iar Joshua este prins cu celelalte îndatoriri ca paznic de vânătoare. Așa că ajut cum pot. Îl scărpină pe Hector pe cap. Chiar eu i-am antrenat pe acești trei băieți.

– Înțeleg. Grey arătă cu mâna spre buștean. Acum, dacă te-ai așeza, te rog...

– Cum, ai renunțat să-mi dai ordine precum câinilor? întrebă ea.

– Beatrice, te rog să stai jos, zise el pe un ton un pic iritat.

Asta o făcu să-și dorească să-l tachineze și mai mult, deși se așeză pe haina lui înainte să vorbească.

– Cum doriți, Excelență.

– Ai grijă, obrăznicătură, că voi ține minte asta! Și ținând cont de firea ta recalcitrantă, nu se va sfârși bine.

– Eu? Eu nu sunt mai recalcitrantă decât tine.

– Adevărat.

Se lăsă pe un genunchi pentru a-i scoate ghetuța, apoi îi luă piciorul îmbrăcat în ciorap și îl sprijini pe celălalt genunchi.

Mâinile îi zăboviră pe glezna ei, căldura degetelor lui arzând-o practic prin ciorap. Cu toate astea, nu dură mai mult de o secundă, și el își luă mâna pentru a desface șiretului ghetuței pe care acum o ținea în ambele mâini.

Proptindu-i piciorul pe genunchiul lui, se purta ca un gentleman care nu voia ca ea să-și murdărească ciorapii pe pământul plin de frunze. Era sigură de *asta*. Însă era ceva foarte intim în felul în care își sprijinea piciorul pe coapsa lui. Pe coapsa lui foarte musculoasă.

Dar el nu părea să observe indecența gestului, nici când câinii începură să schelălăie, de parcă îl certau. Stătea acolo îngenuncheat și desfăcându-i ghetuța, fără să pară vreun pic preocupat că lavaliera lui atârna desfăcută, expunându-i gâtul și ceafa.

Și ambele o fascinau. Își dorea să poată întinde mâna pentru a-i atinge proeminentul măr al lui Adam. Sau poate golul de sub el, ce părea perfect pentru a-ți pune buzele acolo...

Își mută privirea. Dumnezeule! Dintr-odată, era prea cald în pădure. Făcu un efort să-l urmărească din nou cum îi lega ghetuța cu șiretul scurtat.

– Nu va ține, zise ea. Șiretul rupt este prea scurt.

– Știu.

Își trase lavaliera din jurul gâtului, atrăgându-i din nou atenția spre acea minunată piele goală de bărbat. Apoi îi puse ghetuța și începu să o lege cu lavaliera – dar nu prea strâns – în jurul gleznei, pornind de la bază și urcând spre marginea de piele, unde o legă.

Sfinte Dumnezeule! Ridicând privirea spre chipul lui, se îmbujoră când văzu că o privea.

– Vezi ceva ce-ți place? întrebă pe el o voce joasă.

Și, ca de obicei când o lua prin surprindere, ea scoase pe gură primul lucru care îi trecu prin cap.

– De ce? Tu vezi?

Intenția ei fusese să aibă un ton distant și sarcastic, dar sunase ca o invitație guturală chiar și pentru urechile ei.

Își dădu seama că o auzise când ochii lui deveniră misterioși, apoi se opriră fix pe buzele ei.

– Da. În mod clar, da.

La dracu', nu ar fi trebuit niciodată să spună așa ceva! Oare ce credea despre ea? Ce o fi...

Gândurile i se risipiră când el se aplecă și își lipi buzele de ale ei.

Dumnezeu să o aibă în pază, o săruta! Blestematul duce de Greycourt o săruta pe ea! Și nu era cum se așteptase. Sărutul lui era ușor, ezitant, de parcă aștepta ca ea să-l respingă.

Dar nu putu face asta. Oh, Cerule, felul în care gura lui o acoperea pe a ei, gustând și degustând de parcă voia să-și dea seama cât de moi erau buzele ei, îi oferea o senzație amețitoare, diferită de oricare alta!

Și cine ar fi putut să știe că un sărut pe care îl dorea putea fi așa de amețitor? Că mirosind parfumul lui aromat avea să-i tresară inima? Că simțindu-i mâna alunecându-i pe ceafă pentru a o ține nemișcată nu doar că o alarma, ci trezea în ea o nevoie sălbatică de mai mult?

Pe jumătate în transă, lăsă să-i scape printre degete lesele câinilor ca să-și poată pune mâna pe umărul lui Grey, dându-i jos pălăria din greșeală. El nu păru să observe. Cu un geamăt gutural, o trase un pic mai aproape, căzându-i piciorul de pe genunchiul lui. Apoi buzele lui le convinseră pe ale ei să se deschidă, iar limba lui alunecă în gura ei.

Acea uniune de buze, guri și limbi era *uimitoare* – necunoscută și un pic ciudată, dar plăcută. Mâna ei alunecă în jos spre pieptul lui, și felul în care inima lui bătea sub degetele ei, prin material, o incită să fie curajoasă, să-și împletească limba cu a lui și să se arunce în incendiul pe care el îl stârnise în corpul ei.

Deci *așa* era când erai sărutată – sărutată cu adevărat.

Dintr-odată, ceva o trase de braț. La început, crezu că era Grey, dar când simți ceva adulmecându-i mâna, își dădu seama ce era.

Câinii. Erau geloși sau plictisiți ori doreau atenție.

Orice ar fi fost, asta însemna că pauza delicioasă se terminase. Și judecând după felul în care ducele se retrase și blestemă printre dinți, chiar se terminase.

Se ridică și se dădu înapoi, trecându-și degetele prin păr.

– Iartă-mă, domnișoară Wolfe. A fost foarte necuviincios din partea mea. Jur că nu se va mai întâmpla vreodată!

Felul în care el se contura deasupra ei și faptul că îi spunea din nou domnișoara Wolfe și se purta ca și cum sărutul fusese o greșeală o făcură să se simtă jenată. Ea nu îl simțise ca pe o greșeală. Poate că, dacă ar fi perceput sărutul ca pe un preludiu pentru altceva, și-ar fi dat seama ce imprudent fusese, dar se gândise la sărut mai mult ca la o experiență încântătoare. Una pe care i-ar fi plăcut să o repete.

Ceea ce se părea că nu avea să se mai întâmple vreodată.

Cu un cuvânt către câini ca să nu mai schelălăie, apucă lesele și se ridică, netezindu-și fustele de parcă se chinuia să-și țină gândurile doar pentru ea.

– Am crezut că am căzut de acord să nu ne cerem scuze unul altuia, Excelență.

– Pentru ceea ce spunem, nu pentru ceea ce facem, i-o tăie el. Nu sunt genul de bărbat care să sărute o femeie pe care o cunoaște doar de două zile.

– Înțeleg, zise ea, disperată să oprească vorbele lui insultătoare înainte ca rana pe care i-o provoca nonșalant să ajungă la inima ei.

– Nu, nu cred că înțelegi. Nu aș profita *niciodată* cu intenție de...

– A fost așa de îngrozitor? izbucni ea, incapabilă să se mai controleze. Sunt *așa* de incapabilă să mulțumesc un bărbat ca tine?

El clipi, apoi înjură printre dinți.

– Nu a fost deloc îngrozitor. Mi-ai depășit cu mult așteptările în această privință, crede-mă!

Bine. *Asta* mai diminua presiunea din pieptul ei. Puțin.

– Atunci de ce îți ceri scuze? întrebă ea, deși nu era sigură că voia să știe. Eu nu regret. Tu de ce ar trebui s-o faci?

El oftă.

– Pentru că nu aveam nici un drept.

Brusc, îi trecu prin minte un gând care atât de îngrozitor încât îl rosti imediat.

– Ești logodit cu altcineva.

– Nu! Nu, nu sunt logodit cu nimeni.

Ea se holbă la el, încercând să-i înțeleagă atitudinea. Apoi zâmbi senină.

– A fost doar un sărut, nu un jurământ de iubire nemuritoare. Stai liniștit, nu m-am așteptat niciodată ca un bărbat cu averea și rangul tău să ia în considerare o căsătorie cu fiica orfană a unui pungaș scandalos – sora săracă a unui paznic de vânătoare – doar pentru că avem rude comune.

– Nici măcar nu suntem înrudiți, mormăi el.

Sublinia asta doar ca să o chinuie și mai mult.

– Nu prin rude de sânge. Dar avem rude în comun care ar putea dori, care ar prefera... Dumnezeule, se bâlbâia! Ideea este că nu sunt *așa* de proastă. Cum am spus și la cină în urmă cu două seri, nu vreau să fac valuri în societate. Sper doar să găsesc vreun vicar sau un medic în căutarea unei soții discrete.

Trăsăturile lui se întunecară.

– Tu numai precaută nu ești, zise el ironic.

O cuprinse teama. Cum îndrăznea să fie furios pe *ea*? *El* fusese cel care încercase să explice că sărutul lor nu însemnase nimic.

Se pregătea să-i spună ce îi trecea prin minte când, din fericire, câinii începură să tragă de lese.

– N-ai decât să crezi ce vrei, rosti ea, aruncând vorbele cu ceea ce credea ea că era o nonșalanță admirabilă, dar fă-o în timp ce mergem. Câinii devin agitați și bănuiesc că încă vrei să vezi podul. Deci, dacă nu vrei ca domnul MacTilly să se întrebe ce dracu' se întâmplă cu mine, ar trebui să pornim.

O prinse de braț înainte ca ea să poată pleca.

– Beatrice, nu am vrut să te insult.

Oh, Dumnezeule, dacă mai vorbea un minut, începea să plângă – și ea nu plângea *niciodată*.

– Nu a existat nici o insultă, Grey. Serios, acorzi prea multă importanță unui sărut.

El îi privi chipul de parcă încerca să-și dea seama care erau adevăratele ei sentimente. Și nu se cuvenea. Afișând un zâmbet fals, își trase brațul din strânsoarea lui ca să arate spre drum.

– Mergem?

După ce își ridică pălăria și o scutură de praf, el murmură:

– Doamnele – și câinii – mai întâi.

Minunat! *Acum* voia să pară un gentleman.

Cu capul sus, o luă pe drumul din fața lor înaintea lui. Nu avea decât să pară un gentleman dacă asta îi făcea plăcere. Dar data viitoare

când avea să se uite la ea cu privirea aceea care o topea și avea să-și coboare gura peste a ei, ea nu intenționa să mai accepte. Cu siguranță, nu era un gentleman, ci altă versiune a unchiului ei sau chiar a câinilor. Poate că Grey era mai politicos, iar atențiile lui păreau mai subtile și îmbietoare, dar, până la urmă, ea era obiectul dorințelor lui imorale, nimic mai mult.

Iar de *asta* avusese parte cât să-i ajungă o viață întreagă.

Capitolul 8

Grey o urmă pe Beatrice cu sângele fierbându-i în vene. La naiba, stricase totul! La ce se gândise când sărutase o femeie ca ea? Se lăsase condus de cele mai rele impulsuri.

Acum, în loc să o fi făcut să se simtă în largul ei alături de el, ca să poată afla suficient pentru a-i arăta lui Sheridan cât de nebunești erau suspiciunile lui, Grey o pusese în gardă. Dar nu crezuse că avea să o găsească așa de îmbietoare. Amuzantă. Al naibii de atrăgătoare! Bunele lui intenții își luaseră zborul în clipa în care gura lui o întâlnise pe a ei.

„A fost doar un sărut."

Dumnezeu să-l ajute, nu fusese un simplu sărut! Ci un dans și o încântare, artificii și fantezie. Totuși, când îi posedase gura, simțise o durere ce îi întunecase plăcerea.

Știuse că ea nu era pentru el. O auzise spunându-i fratelui ei că voia o căsătorie din dragoste, ceea ce Grey nu-i putea oferi. Nu-și înfruntase unchiul după atâția ani de agresiuni pentru nimic, ci pentru ceea ce era al lui de drept. Anii în care învățase să fie nonșalant îi insuflaseră incapacitatea de a-i păsa.

O femeie ca Beatrice nu i-ar fi permis niciodată să-și țină sentimentele doar pentru el. Ar fi săpat până ce i-ar fi aflat toate secretele și emoțiile, până când nu i-ar fi dat de ales și și-ar fi deschis sufletul pentru a o lăsa să pătrundă.

La naiba, nu avea să pătrundă!

Era mai bine că presupusese că nu s-ar fi căsătorit cu ea pentru că era săracă și inferioară lui. Mai bine așa decât să ghicească adevărul – că inima lui se uscase. Dacă ea continua să-l considere un măgar încrezut și arogant, avea să fie în siguranță.

Din nefericire, blestematul lui mădular îi ignora argumentele. O urma precum câinii aceia fără minte. Chiar și acum imaginea șoldurilor ei unduindu-se pe drumul din fața lui îl făcea să i se întărească bărbăția în pantaloni.

De prea mult timp nu fusese o femeie în patul lui.

Ea se opri pe drum și se uită înapoi spre el.

– Aproape că am ajuns, zise arătând în față, unde pădurea se deschidea spre câmp. Nu mai este mult.

Sunetul apei curgătoare îi ajunse la urechi. Urma să vadă locul în care murise Maurice. Gândul acela îl făcu să se cutremure ca în clipa în care îi văzuse corpul inert.

Dar, când ajunseră pe malul râului și Grey văzu infamul loc, nu simți nimic. Nici o prezență macabră. Nici măcar senzația apropierii lui Maurice. O parte din el aproape că sperase să-l simtă. Însă era un vechi pod de lemn fără o parte din balustradă în locul în care căzuse tatăl lui vitreg.

Da, un *vechi* pod. Asta îl opri. Sheridan exagerase când spusese că podul era solid. De unde stătea Grey pe mal, scândurile păreau grosolane și uzate, iar balustradele șubrede.

Și mai era ceva curios.

– Unde duce aia? întrebă el, arătând spre locul unde drumul lor se intersecta cu o potecă noroioasă venind de dincolo de pădure.

– Este drumul pentru trăsură către conacul Armitage. Este mai ocolitor decât scurtătura prin pădure și se unește cu aleea ce duce spre drumul principal.

– Deci cineva poate veni spre pod fără a fi văzut.

– Da, dar nu l-ar putea traversa.

– Ah! Nu este suficient de solid pentru asta, bănuiesc.

– De fapt, zise Beatrice, podul este destul de solid. Nu este suficient de lat ca să treacă ușor orice fel de trăsură. Dar, dacă vrei să o iei pe el, e posibil. Doar în locul acela a căzut balustrada. Din fericire pentru el, Beatrice interpretase greșit interesul lui legat de stabilitatea podului. Ea continuă: Și eu oricum trebuie să-l traversez ca să merg acasă, să-mi pot schimba șiretul și să-ți returnez lavaliera. Dacă vrei să aștepți aici...

– Da, aș vrea, mulțumesc.

Ea încuviință din cap.

– Iau câinii cu mine.

Fără îndoială, voia să-i ofere liniște și intimitate pentru a fi aproape de defunctul său tată vitreg. Asta era foarte bine. Îi permitea să examineze locul accidentului fără ochii ei curioși.

Însă comportamentul ei trăda un lucru – Sheridan avusese dreptate când spusese că Beatrice nu era complice la nimic. Pentru că, dacă ar fi făcut parte din vreun plan, nu ar fi vrut să-l aducă pe Grey acolo și, cu siguranță, nu i-ar fi sugerat să rămână singur.

Merse împreună cu ea și cu câinii pe pod, apoi așteptă până ce dispărură în sus pe malul de pe cealaltă parte, înainte de a începe să caute. Așa cum spusese ea, podul părea în stare să susțină greutatea unui bărbat, în ciuda aparenței jalnice. Balustradele însă nu erau sigure. Când trase de una, simți cum cedează un pic. Deci Maurice *ar fi putut* să cadă în râu.

Grey ar fi preferat să studieze balustradele rupte, dar se părea că aterizaseră în apă odată cu Maurice. Examină bârnele, dar nu văzu semne de tăieturi. Balustradele erau rupte la ambele capete. Era ciudat că o bucată așa de mare căzuse în râu. Dar Maurice fusese un bărbat masiv.

Apoi Grey coborî lângă apă. Păreau suficient de adâncă să te înec în ea, mai ales noaptea și când curentul era iute. Râurile se umflaseră după ploile recente și, din nefericire, Maurice nu învățase niciodată să înoate.

Grey ridică privirea spre pod, dar nu văzu vreo problemă evidentă – fără găuri, fără scânduri lipsă. Ce l-ar fi făcut pe Maurice să cadă în vreme ce mergea pe un pod drept cu un felinar?

Poate că îl speriase ceva. Prin împrejurimi erau mistreți. Dacă unul ar fi alergat pe pod, Maurice ar fi putut bate în retragere spre balustrade sau chiar să cadă pe ele. Puțin probabil, dar posibil.

Grey fu nevoit să parcurgă malurile râului pentru a vedea dacă și unde ajunseseră balustradele rupte.

– Excelență? strigă o voce deasupra lui.

La naiba, se întorsese!

– Aici! strigă el, dar se îndoia că ea îl putea auzi peste vuietul apei.

Se grăbi să se îndepărteze de malul noroios. După ce ajunse sus, o auzi mormăind către câini.

– Numai un duce nebun poate face tot ce vrea fără să spună nimănui. Când el se apropie de ea prin spate, Beatrice privi în direcția opusă. Sper doar că nu a încercat să urce spre casa mea. S-ar putea să-l fi ratat în drum spre pod. Atunci ce fac cu asta? Scoase din buzunar lavaliera lui și o privi. Nu mă pot întoarce la conac și să i-o

dau fiindcă oamenii își vor face idei despre noi. Afurisitul duce s-ar îngrozi. Dar, dacă voia să fie discret, ar fi trebuit să stea unde l-am lăsat ca să...

– Beatrice, rosti el, deși detesta să oprească debitul ei amuzant de cuvinte.

Ea tresări, apoi se roti și văzu că stătea acolo.

– Excelență! Vreau să zic Grey. Adică... De unde dracului ai venit?

El făcu semn cu capul spre balustrada ruptă.

– M-am dus jos la râu.

– Oh, da. Pentru că acolo unchiul Maurice... Se opri, îmbujorându-se. Tu... nu ai auzit ce ziceam, nu-i așa?

Oricât de mult își dorea să-i spună adevărul, își dădu seama că nu avea sens să o facă să se simtă și mai jenată.

– Mi s-a părut că te-am auzit când m-ai strigat, dar era greu să-ți dai seama de acolo de jos, de lângă apă. Este foarte mult zgomot.

Chipul ei se lumină.

– Desigur. Da, este. Foarte mult zgomot. Se opri, dându-și seama că se bâlbâia. Deci, vrei să mai stai? Sau ești gata de plecare?

– Putem pleca. Știu că este un drum lung, chiar și pentru pointerii tăi.

– Nu chiar. Hoinărim mult. Nu prea ai ce face pe aici. Și îmi place să merg.

– Și mie. Făcu un gest către capătul podului. Mergem?

Încuviințând din cap, ea veni spre el, apoi păru să-și dea seama că încă avea lavaliera în mână.

– Oh! Asta e a ta.

I-o întinse, iar el o luă, având grijă să nu-i atingă mâna.

Merseră o vreme într-o tăcere ce devenea tot mai apăsătoare. Apoi ea își drese vocea.

– Ai fost apropiat de tatăl tău vitreg? Știu că nu apucai să-l vezi, dar cu siguranță trimiteai scrisori acasă.

La naiba, prefera tăcerea în locul interogatoriului ei.

– Da, scriam. Dar scrisorile nu sunt același lucru, după cum sunt sigur că știi.

– Da, știu. Mi-a plăcut tatăl tău vitreg. Mereu era amabil cu mine și nu s-a purtat niciodată ca și cum ar fi fost mai bun ca mine.

– Maurice era genul de om care trata oamenii ca pe egali când alți membri ai înaltei societății nu ar fi făcut-o.

– Exact. Sheridan este la fel ca el.

– Și eu nu.

Ea își coborî privirea spre drum.

– Tu ești... diferit de orice persoană pe care am cunoscut-o.

– Bănuiesc că mă vezi mai mult ca pe unchiul Armie.

Când o privi, o văzu pălind.

– De ce ai crede așa ceva? întrebă ea părând alarmată.

– Nu știu. Înțeleg că unchiul vostru Armitage era autoritar cu tine și cu fratele tău.

– Oh, da. Îi scăpă un oftat lung. Da, era un pic...

– Cam plin de el?

– Ai putea zice asta.

Devenise rigidă și rezervată. Menționarea unchiului ei părea să o fi supărat.

Ce curios! Sheridan era sigur că și unchiul său fusese asasinat. Ceva o determina să fie reticentă și să nu vorbească despre acel bărbat.

– Din fericire, zise Grey, pentru că locuiați în casa văduvei, probabil că nu-l vedeați așa de des.

– Îl vedeam mai mult decât suficient.

– Deci nu-l plăceai.

– După cum ai zis și tu, era autoritar cu noi.

Grey era sigur că mai era ceva.

– Am înțeles că unchiul tău a murit aici, pe moșie.

Dacă nu i-ar fi urmărit reacția, nu ar fi văzut expresia de panică totală de pe chipul ei.

– Da, răspunse fără să se uite la el. A fost tragic.

Reticența ei de a vorbi despre asta îl făcu să-i înghețe sângele în vene. Dacă Sheridan se înșelase în legătură cu moartea tatălui său, dar avea dreptate în privința celei a unchiului Armie? Asta însemna că ea știa ceva? Nu o vedea ieșind noaptea pentru a-și omorî unchiul. Dar fratele ei? Poate.

Ea se opri.

– Iartă-mă, am uitat că trebuie să fac ceva acasă înainte de a mă întoarce la conac. Dar nu trebuie să mă aștepți. Sunt sigură că te descurci să te întorci singur la Armitage.

– Te însoțesc bucuros, Beatrice. Pot să țin câinii pentru tine.

– Nu-i nevoie, serios. Nu știu cât îmi va lua și sunt sigură că mama ta îți duce deja dorul.

Tonul ei nu accepta să fie contrazisă. Plimbarea lui cu domnișoara Wolfe se terminase.

– Prea bine. Atunci ne vedem diseară la cină.

Ea încuviință din cap și plecă în grabă cu câinii.

Așteptă până ce Beatrice dispăru, apoi intră în pădure și căută un loc lângă drum de unde o putea vedea. Nu fu nevoit să aștepte mult pentru că ea trecu de el.

Exact cum bănuia. Nevoia ei de a merge acasă fusese un truc pentru a-i evita întrebările. Dumnezeule, dacă Sheridan avusese dreptate în privința *unora* dintre suspiciunile lui?

Dacă era așa, atunci Beatrice știa ceva. Acum Grey trebuia să afle ce anume ascundea.

Capitolul 9

Beatrice evitase cina din seara precedentă, dar acum nu mai putea evita să meargă la conacul Armitage pentru lecțiile ei de debut. Ceea ce însemna că urma să-l vadă pe Grey.

Își înăbuși un oftat. O parte din ea – una foarte mică – nu ar fi fost deranjată să-l aibă drept amant. Dacă existase vreodată un bărbat pe care să-l fi dorit să o inițieze în plăcerile dormitorului, el era. Pentru că, de fiecare dată când Grey o atinsese sau o sărutase, fusese o plăcere reciprocă, complet diferită de anii pe care îi petrecuse respingând palmele peste fund ale unchiului, îmbrățișările ce îi striveau sânii de el sau balele lui pe buzele ei drept un pretins salut.

Sărutul lui Grey o făcuse să creadă că era posibil să te bucuri de sărutările unui bărbat. Din nefericire, știa ce se întâmpla cu femeile care își luau amanți și refuza să i se întâmple și ei asta. Nici pentru fiorul de a-l avea pe Grey în patul ei.

Obrajii i se încălziră. *În patul ei?* Ce prostie! Cum putea să aibă un asemenea gând? Știa din ziarele de scandal ce fel de femei prefera Grey, iar ea nu era așa – frumoasă, imorală și dornică să riște totul pentru a fi amanta unui duce.

Se încurajă pe măsură ce se apropia de conacul Armitage. Trebuia să stea la distanță de el. Chiar dacă *era* curioasă în legătură cu trecutul lui. Pentru că se întâmplase ceva care îl oprea să vorbească despre trecutul lui și nu îl lăsa să se apropie de nimeni. Asta nu înseamnă că ar fi contat – cel puțin, nu pentru ea. Nu era treaba ei.

Avea să-l lase să-și păstreze secretele. În felul acesta, poate că el o lăsa să-și păstreze secretele ei și înceta să mai pună întrebări despre unchiul Armie. Era limpede că voia să afle cum murise unchiul ei. Iar ea nu putea permite ca asta să continue, nu-l putea lăsa să ghicească de ce anume se temea – moartea unchiului Armie nu fusese un accident.

Trăgând pe umeri șalul care ascundea faptul că rochia ei modificată descoperea prea mult din sâni, și intră în conacul Armitage.

Se opri când o zări pe Lady Gwyn discutând cu majordomul și gesticulând, probabil vorbind despre vreun subiect care o agitase.

Beatrice oftă când văzu rochia de doliu făcută pe comandă a lui Lady Gwyn, cu tivul negru superb și gulerul din dantelă franțuzească. Cum putea deveni Beatrice parte a acelei lumi? Până când avea să fie pregătită de debut, perioada de doliu avea să se termine, dar, chiar dacă ar fi avut o rochie la fel de frumoasă ca a lui Lady Gwyn, nu ar fi putut niciodată să aibă aceeași atitudine elegantă. S-ar fi simțit ca un câine purtând un jupon – complet deplasată.

Îi veniră în minte cuvintele urâte ale unchiului Armie: „Bucură-te că te vreau, fato! Majoritatea bărbaților nu ar acorda deloc atenție unei creaturi așa de bărbătești. Nu ești vreo frumusețe".

Să-l ia naiba pe unchiul ei! Acum avea rude noi, care erau amabile cu ea, și avea să se agațe de asta.

Lady Gwyn, care mereu o considera o egală, se lumină la față când o văzu pe Beatrice.

– Iată-te! Mama a întrebat de tine. Este dornică să începem pregătirea pentru debutul în Londra.

Beatrice înmână boneta și mănușile majordomului, apoi schiță un zâmbet, reluându-și rolul obișnuit.

– Este foarte amabil din partea mătușii mele.

– Destul! Lady Gwyn își puse mâinile în șolduri. Nu face din asta o datorie. Te adorăm. Și este minimul pe care îl putem face pentru a compensa neglijența unchiului Armie.

Cuvintele acelea erau așa de dulci, încât lui Beatrice i se puse un nod în gât.

– Este așa de drăguț din partea dumneavoastră, Lady Gwyn.

– Spune-mi Gwyn, te implor! Amândouă suntem novice în această ciudată lume nouă. Gwyn zâmbi. Și mie mi-ar prinde bine un aliat pentru a o împiedica pe mama să meargă prea departe. Se apropie pentru a o lua pe Beatrice de braț, apoi oftă adânc. Are tendința de a-și depăși atribuțiile, dacă știi la ce mă refer. Și mărturisesc că am obosit să mă mai lupt și sunt dispusă să fac ce vrea ea.

Beatrice chicoti.

– Pot să înțeleg asta. Mătușa Lydia știe să fie foarte convingătoare.

– Da, chiar știe. Gwyn părea tristă. Nu știu cum vom supraviețui între mama și frații mei.

Râzând, Beatrice zise:

– Vom fi bine.

Ideea că Grey urma să ia parte la lecțiile ei de debut încă îi băga simțurile în agonie. Cum putea să se afle în preajma lui fără să-și amintească de sărutul lor mistuitor? Asta pe lângă întrebările alarmante pe care le punea despre unchiul Armie.

– Oricum, continuă Gwyn, astăzi ar trebui să învățăm să dansăm.

Oh, Dumnezeule, să danseze cu Grey! Cum avea să treacă peste *asta*?

– Sunt sigură că știi să dansezi deja.

– Nu dansurile englezești. În Berlin, erau alți pași. Și valsul, care se dansează în doi. Cu asta mă descurc. Orice altceva...

– Eu nici măcar n-am auzit de vals. Dar dă-mi un dans scoțian vioi sau o gigă irlandeză și pot dansa la fel de bine ca orice profesor.

– Atunci te învăț eu valsul, iar tu mă înveți dansul scoțian și vom impresiona pe toată lumea la baluri.

Beatrice râse, incapabilă să reziste abordării prietenești a lui Gwyn. Aproape că se convinsese singură că prezența lui Gwyn putea face tolerabil dansul cu Grey când intrară în salonul de bal și nu-l găsiră. Thornstock era cel care vorbea cu mama lui despre dans.

Dezamăgirea o fulgeră înainte să își dea seama. Refuză să simtă o emoție prostească la gândul că pierduse ocazia să danseze cu Grey. Fără îndoială, ceruse să fie scutit de acele îndatoriri după tot ce se petrecuse cu o zi în urmă. Încă un semn că nu simțise nici pe jumătate din ceea ce simțise ea când se sărutaseră.

– Ah, zise Thornstock. Domnișoarele au sosit, mamă. Deci să terminăm cu asta, da?

Chiar atunci, Sheridan intră în salonul de bal, venind din grădină spre holul din capătul celălalt, care ducea spre biroul unchiului Armie...

Nu biroul unchiului Armie, ci al lui *Sheridan*. Avu un sentiment de satisfacție când se gândi la vărul ei, nu la nenorocitul ei unchi.

– Slavă Cerului că ești aici! îi zise Thornstock lui Sheridan. Avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem căpăta la lecțiile de dans.

– Nu pot, zise Sheridan cu o urmă de iritare în glas. Am destule de făcut acum. Apoi se uită dincolo de Beatrice, spre un loc aflat în spatele ei. Întreabă-l pe Grey, el îți poate spune. De ce nu-i ceri lui să te ajute?

Beatrice se întoarse și îl văzu sprijinit de perete într-o nișă mare și rotundă din spatele ei, construită special ca în ea să aibă loc o mică orchestră. Dar în acel moment acolo se afla doar un pian.

Grey o fixa cu privirea.

– Dansez bucuros cu domnișoara Wolfe, dacă are nevoie.

Era dispus să danseze cu ea din cauza sărutului lor? Sau doar spera să o ia la întrebări în legătură cu moartea unchiului Armie? Ambele posibilități erau îngrijorătoare.

Deși Grey era îmbrăcat într-un alt costum negru de doliu, schimbase cizmele lungi cu pantofi potriviți pentru un salon de bal. Dar, chiar fără cizmele elegante, era incredibil de atrăgător – și înfricoșător –, așa cum și-l amintea ea.

Când se îndepărtă de perete și se îndreptă cât era de înalt, ea fu cât pe ce să leșine, deși nu era sigură dacă simțea asta de uimire sau de teamă. Doar faptul că nu leșinase niciodată în viața ei o împiedică să facă acum.

Între timp, Thornstock încerca să-i paseze partenera de dans lui Sheridan.

– Grey ajută deja. Dacă rămân, nu vor avea nevoie de mine. Speram să călăresc unul dintre caii tăi de vânătoare.

– Îmi pare rău, va trebui să amâni. Sheridan își văzu de drum prin încăpere. Am treburi importante de care să mă ocup.

– Și eu! Cum ar fi călăritul! strigă Thornstock în urma lui.

Dar era prea târziu. Sheridan dispăru pe cealaltă ușă.

Gwyn se uită la geamănul ei cu o falsă expresie de compasiune.

– Ah, bietul Thorn, va trebui să danseze cu domnișoare decente de data asta. E o încercare pentru tine, sunt sigură.

– Nu începe, mormăi Thornstock. Sau te iau la șuturi.

– Asta chiar aș vrea să văd! Gwyn își puse mâinile în șolduri. Pentru că eu tot pot să-ți dau una peste urechi. Doar dă-mi ocazia...

– Gata! Mătușa Lydia se îndreptă spre pianul din nișă cu pași hotărâți. Pielea ei, care de obicei era de un alb-crem, acum avea culoare cenușii. Ducesa părea că avea să se prăbușească în orice moment. Aș fi crezut că, după atâția ani despărțiți, ați fi învățat să vă apreciați unul pe celălalt.

Grey se duse să stea lângă mama lui.

– Sigur glumești. Gwyn are mereu nevoie de cineva pe care să-și încerce limba ascuțită, iar Thorn este favoritul.

Gwyn ridică din sprânceană spre el.

– Ai grijă sau îți dau și ție una peste urechi!

În vreme ce Beatrice își înăbuși râsul, mătușa Lydia strigă:

– Destul, toată lumea! Ocolind pianul, se lăsă pe banchetă și, încruntată, începu să cânte. Jur că uneori mă întreb de ce m-am măritat și am făcut copii.

Această afirmație îi făcu pe toți să tacă.

Thornstock fu primul care protestă.

– Înțeleg de ce nu ai vrea să rămâi cu Grey pe cap, groaznicul tău prim-născut. Dar, cu siguranță, individul devastator de chipeș pe care l-ai născut după el compensează faptul că l-ai făcut.

Grey pufni.

– Nu ai fost tu următorul născut, tontule! Gwyn este cu cincisprezece minute mai mare. *Tu* ai ieșit în plan secund.

– Chiar așa, interveni Gwyn înțepată. Și singurul motiv pentru care Thorn nu vrea să ajute cu dansul este că are două picioare stângi.

– Pardon. Thorn o săgetă cu privirea. Să știi că pot să țopăi pe podea la fel de bine ca orice bărbat.

Gwyn se uită în jos spre picioare, de parcă le studia forma.

– Nu se îndoiește nimeni că poți țopăi, dragă frate. Dar poți dansa? Sincer, eu nu cred. Asta nu înseamnă că te-aș fi văzut vreodată.

Thornstock se duse spre sora lui geamănă.

– Mamă, cântă ceva. Să *vedem* dacă mă pricep, la dracu'!

Beatrice se luptă să nu zâmbească. Era uimitor cum îl manipulase Gwyn pe Thornstock fără ca el să-și fi dat seama.

Gwyn ridică dintr-o sprânceană în vreme ce stătea în fața lui Thornstock.

– Mamă, de ce nu cânți un menuet?

Mătușa Lydia se uită prudentă la gemenii ei.

– Chiar crezi că ar trebui să începem cu ceva așa de complicat?

– Cu atât mai bine, fiindcă așa pot să-mi dovedesc abilitățile, zise Thornstock.

– Eu nu la abilitățile *tale* mă gândesc, fiule. Sau la ale lui Gwyn. Mătușa Lydia se uită la Beatrice. Știi pașii acestui dans, Bea?

Beatrice se încordă la gândul de a se împiedica la un dans nou.

– Mă tem că nu, mătușă.

– Stăm pe margine la acest dans, mamă. Grey ieși din nișă și se îndreptă spre Beatrice. Vom privi și apoi ea își va face o idee și va fi pregătită mai târziu.

– Prea bine atunci. Mătușa Lydia frunzări paginile de muzică, căutând o melodie potrivită dansului de menuet. Dar voi alege ceva mai potrivit. Ceva impunător și sumbru. Tatăl vostru abia *a fost* înmormântat, să știți.

Asta o întristă pe Gwyn.

– Mamă, poate că ar trebui să așteptăm...

– Nu, serios, rosti mama ei aprig, ștergându-și lacrimile de pe obraji. Vreau să cânt. Voi doi dansați.

În vreme ce ea se lansa într-o piesă demnă, gemenii începură să danseze menuetul.

Beatrice se uită spre locul mătușa ei, care cânta hotărâtă, cu ochii încă în lacrimi.

– Este înțelept? murmură Beatrice către Grey, care acum stătea lângă ea.

– Mama face față mai bine dacă se simtă utilă și că vede că este nevoie de ea, zise el blând.

Sperând să recreeze atmosfera plăcută din ziua precedentă, îl întrebă pe Grey:

– Face parte din dans să-și țină brațele așa spre exterior? Parcă ar fi marionete cu ațele încurcate.

– Din păcate, este considerat grațios, răspunse el.

– Cine crede că o marionetă este grațioasă nu a văzut niciodată un spectacol cu Punch și Judy. Se concentră pe celelalte aspecte ale dansului. Este ca o gigă mai lentă, nu-i așa?

– Nu chiar. Are cu totul alți pași. Grey făcu un gest către o canapea lipită de zidul opus de locul în care dansau gemenii. Hai să stăm jos, domnișoară Wolfe. Tonul lui nu permitea să fie contrazis. Așa le poți vedea picioarele mai bine.

Asta-i aminti ei de ziua trecută, când el îi dăduse ordine – ei, dar și câinilor. Îl privi să vadă dacă își amintea, dar el nu lăsă să se vadă asta. Expresia lui nu arăta altceva decât un dezinteres politicos.

Ea îl urmă la canapea, apoi se așeză pe margine. Grey se puse lângă ea, bătând nonșalant cu degetele ritmul pe propria coapsă, la câțiva centimetri de coapsa ei.

„Fii atentă! Toți se așteaptă să știi minte cum să faci asta."

Așa că se concentră, observându-le picioarele. Mătușa ei avea dreptate – pașii *erau* complicați.

– Nu voi reuși *niciodată* să stăpânesc dansul acesta, murmură pentru ea însăși.

– Sigur vei reuși. Grey ridică vocea pentru a fi auzit peste muzică. Este nevoie de exercițiu. Mie, personal, îmi displace menuetul. Tot fâțâitul ăsta mi se pare prostesc, chiar dacă felul în care sunt ținute brațele *marionetelor* este considerat grațios. Dar toate balurile de societate au unul sau două menuete, așa că trebuie să-l înveți.

– Este evident că e nevoie de o oarecare ușurință în a dansa, ceea ce mie îmi lipsește.

El o privi cu scepticism.

– Nu cred asta. Orice femeie care poate coborî în goană un deal fără să cadă, cum ai făcut tu ieri urmărindu-ți câinii, are abilitatea de a dansa cu ușurință un menuet.

Nu voia să-și aducă aminte ce se întâmplase cu o zi în urmă.

– Ei bine, fratele și sora ta chiar posedă această abilitate. Fac pașii fără să se poticnească – și tot reușesc să se certe.

– Trebuie să-i ierți pe gemeni pentru bădărănia lor – de cele mai multe ori, abia se tolerează unul pe celălalt.

– Asta mă surprinde. Mă așteptam ca gemenii să se înțeleagă mai bine. Să simtă că au o legătură.

– Cândva, au avut.

Observând schimbarea din tonul lui, ea își întoarse privirea spre el.

– Ce s-a întâmplat între ei?

El ridică din umeri.

– Din ce mi-a zis mama, am înțeles că lucrurile s-au schimbat odată cu întoarcerea lui Thorn în Anglia când a devenit major. A vrut ca Gwyn să vină cu el, dar ea a refuzat.

– De ce? întrebă Beatrice.

El își mută privirea la ea, cercetându-i chipul de parcă încerca a se hotărî cât să spună.

– Gwyn avea un iubit, un ofițer, cu care era sigură că se va mărita la un moment dat. Apoi s-a întâmplat ceva între ei. Rezultatul final a fost că ea l-a părăsit, se pare din cauza unui lucru pe care l-a zis Thorn. El o observă mai îndeaproape. Știi cum sunt frații.

Oh, vai, aceasta era metoda indirectă a lui Grey de a încerca să o facă să vorbească despre Joshua!

– Da, chiar știu.

Când ea nu mai zise nimic, Grey continuă încruntat:

– După aceea, nu l-a putut ierta pe Thorn că s-a băgat în viața ei. Nu vrea să spună ce s-a petrecut exact, Thorn nici măcar nu recunoaște că a avut vreo vină, iar mama nu știe. Așa că acum sunt mereu în conflict.

– Îi înțeleg, mormăi ea, gândindu-se la Joshua.

– Cum așa? Tu și fratele tău nu vă înțelegeți?

– Nu ne mai înțelegem de când Joshua s-a întors din război, recunoscu ea reticentă. Noi... nu mai știm cum să ne purtăm când suntem în preajma celuilalt.

– Ah. Asta pot să o înțeleg. Privi spre gemeni. Și eu simt cam la fel față de frații *mei*. Când ești departe mult timp... Un zâmbet îi trecu pe buze. Îți dai seama că ai interese diferite și ți-ai format opinii independente, iar acum practic suntem străini.

Ea îi aruncă un zâmbet de ușurare. Grey înțelegea perfect ce simțea ea. Ce minunat era să găsească pe cineva care o înțelegea!

– Nici măcar nu mai este aceeași persoană. Joshua pe care îl cunoșteam înainte de război era tăcut și gânditor. Îi plăcea foarte mult să citească o carte bună și să bea un pahar de vin ori să facă plimbări lungi prin pădure. Apoi bunicul i-a cumpărat brevetul, a fost rănit pe continent și...

– S-a schimbat.

Ea încuviință din cap.

– În mod dramatic. A devenit temperamental – acum e melancolic, apoi furios. Îmi este greu să explic. Îmi doresc așa de mult să fie cum era!

Lui Grey îi scăpă un râset amar.

– Luptele schimbă oamenii, iar o asemenea schimbare de obicei este permanentă.

– *Tu* de unde știi? Beatrice se uită insistent spre el. Tu nu ai fost niciodată la război.

El privi absent în față.

– Există mai multe feluri de lupte, nu doar cele duse în războaie.

Deschise gura să-l întrebe la ce se referea, dar în acel moment se opri muzica.

Mătușa aplaudă, obligându-i pe Beatrice și pe Grey să facă la fel.

– Ei bine, domnișoară Wolfe? zise Thornstock, venind în fața lui Beatrice. Cine dansează mai bine? Eu sau Gwyn?

– Amândoi sunteți cu adevărat desăvârșiți. Eu n-aș putea...

– Ignoră-l pe idiotul meu frate, zise Grey. Se poartă ca un măgar. Lui Thorn nu i-a păsat niciodată de părerea altuia în afară de cea proprie. Mă tem că nici unuia dintre noi nu ne-a păsat. Este o trăsătură de familie. Ridică o sprânceană spre fratele său vitreg. Iar Thorn este cel mai rău.

De parcă voia să dovedească faptul că Grey avea dreptate, Thornstock izbucni în râs.

– Grey are dreptate – n-am nevoie să îmi judece cineva abilitățile ca să știu că i-am dovedit lui Gwyn că greșește. Privind zeflemitor spre Gwyn, care își dădea ochii peste cap, întinse mâna spre Beatrice. Și o voi dovedi din nou. Haideți să dansați cu mine!

– Iertați-mă, Excelență, răspunse Beatrice, nu știu pașii. Până acum, nici măcar n-am văzut dansându-se un menuet.

– Atunci trebuie să învățați, zise Thornstock.

Un mușchi tresări în maxilarul lui Grey.

– O voi învăța eu.

– Ba nu, ripostă Thornstock. Eu am dansat deja o dată cu Gwyn. Acum este problema ta. Apoi își mișcă degetele spre Beatrice. Haideți, domnișoară Wolfe. Vom începem prin a vă arăta pașii și apoi mama va cânta cel mai lent menuet iar și iar, până când îi veți stăpâni.

Grey își încrucișă brațele la piept.

– Credeam că nu vrei să faci asta. Du-te să călărești! Am eu grijă să o învăț pe Beatr... pe domnișoara Wolfe.

În ochii lui Thornstock sclipi viclenia când îl auzi.

– M-am răzgândit. Voi fi încântat să o instruiesc pe domnișoara Wolfe în... orice privință.

Grey se uită la el de parcă era gata să-l sugrume, când Gwyn zbură printre ei și o luă pe Beatrice de braț.

– Sfinte Dumnezeule, o voi învăța *eu* pașii, vă mulțumesc foarte mult. De ce nu vă duceți voi doi să cereți niște ceai? Vom avea nevoie dacă aveți de gând să mârâiți unul la altul.

– Singurul lucru pe care îl voi cere, surioară, mormăi Thornstock, este coniacul.

Gwyn o trase pe Beatrice mai aproape de pian.

– Dacă vrei să fii beat până la prânz, n-ai decât. *Eu* aș vrea niște ceai și sunt sigură că și mama, și Bea ar avea nevoie. Le făcu semn să plece. Duceți-vă amândoi! Lăsați-ne puțin singure. Nici o femeie nu vrea audiență masculină când învață pașii unui dans.

Grey privi spre Beatrice, apoi apucă cu forță brațul fratelui său, conducându-l afară pe ușă. Beatrice oftă lung.

Cu un zâmbet trist, Gwyn o bătu ușor peste mână.

– Cum te simți cu doi duci luptându-se pentru tine, draga mea?

– Dacă nu m-ar folosi doar ca să se provoace, s-ar fi putut să îmi placă.

Gwyn îi aruncă o privire examinatoare.

– Nu sunt complet sigură că asta e motivația *amândurora*. Expresia ei deveni misterioasă. Dar vom vedea. Se întoarse spre mama ei. Mamă, poți să cânți foarte lent primele note ale piesei?

Încuviințând din cap că era de acord, mătușa Lydia începu să cânte. Și astfel Beatrice începu prima ei lecție de menuet.

Capitolul 10

Imediat ce ieși din salonul de bal, Grey îi dădu drumul idiotului său frate și instrui lacheul să le ducă de băut doamnelor. Apoi se îndreptă spre birou ca să vadă ce punea Sheridan la cale.

Thorn îl urmă.

– Sheridan a zis că s-ar putea să fii interesat de domnișoara Wolfe, iar eu nu l-am crezut. Se pare că m-am înșelat.

– V-ați înșelat amândoi. Grey se luptă să-și țină temperamentul sub control. Interesul meu față de domnișoara Wolfe este același pe care l-aș avea față de orice rudă a lui Maurice.

Voia doar să se asigure că ea nu ascundea ceva în legătură cu moarta unchilor ei și astfel să afle dacă fratele ei era un criminal, cum îl credea Sheridan. Era strict ce îi ceruse Sheridan să facă. Nimic mai mult.

– Atunci de ce ești așa de dornic să dansezi cu ea? Și să mă împiedici pe *mine* să o fac?

Grey ridică dintr-o sprânceană.

– Doar vreau să mă asigur că nu te joci cu ea. Nu este șoarecele tău, cu care să te joci cum face o pisică înainte de a-l omorî.

Thorn își înclină capul.

– Ți-a dat prin cap că poate îmi caut o soție?

– Nu, nu mi-a dat. Grey se întoarse spre fratele său. Tu vezi femeile doar ca pe niște cuceriri în plus. Ar trebui să respecți faptul că este verișoara lui Sheridan și să stai departe de ea, măcar de dragul lui.

– De dragul lui *Sheridan*? Thorn râse. Nu de asta vrei să stau departe de ea. De fapt, eu o văd pe *domnișoara Wolfe* ca pe o metodă amuzantă de a te înnebuni. Recunoaște că o placi!

– Nu fi absurd!

Thorn era ultima persoană în fața căreia să recunoască faptul că era fascinat de Beatrice, pentru că ar fi încercat să o seducă doar pentru a-l face să admită că o dorea. Și, deși era evident că femeia ascundea ceva în legătură cu unchiul ei, o făcea destul de prost, asta

convingându-l pe Grey că habar nu ar fi avut cum să se apere de un fustangiu hotărât ca Thorn.

Era mai bine să ignore remarca lui Thorn și să continue discuția cu grijă, apelând la rațiune.

– Trebuie să înțelegi că domnișoara Wolfe nu cunoaște lumea și, pentru că nu are experiență cu bărbații, nu e familiarizată cu tacticile tale. Eu fac doar ce orice gentleman adevărat ar face – protejez o femeie inocentă și respectabilă de un escroc ca tine.

Tot amuzamentul lui Thorn dispăru.

– Un *escroc* ca mine. Veni spre Grey. „Cel care se simte fără de păcat să arunce primul cu piatra." Nu *eu* sunt cel cu reputația că are grupuri secrete desfrânate.

– Doar nu vorbești serios, pufni Grey. Chiar așa, grupuri secrete desfrânate? Știi prea bine că bârfitorii ar spune orice pentru a mă provoca.

– Nu vezi că și cu mine fac la fel? întrebă Thorn. Jur că uneori ești un idiot arogant. Te crezi singurul bărbat din familia asta care se poartă decent.

– Nu-i adevărat – cred că Sheridan este foarte decent, zise Grey, tachinându-l pe Thorn dintr-un impuls pervers de a-l pedepsi pentru că îndrăznise să se joace cu Beatrice.

Thorn strânse pumnii, dar se opri.

– Aproape că m-ai păcălit, frate. Dar nu mă voi angaja în acest război cu tine, mai ales când este doar o încercare din partea ta de a-mi distrage atenția de la problema reală – o dorești pe domnișoara Wolfe și nu vrei să recunoști. Vru să plece, dar se opri. Și, apropo, nu aș ruina *niciodată* o femeie, indiferent cine sunt rudele ei.

Grey înțelese, în cele din urmă, că depășise limita cu Thorn.

– Mă bucur să aud asta.

– Încă ceva. Thorn îl privi ferm. Cred că domnișoara Wolfe cunoaște lumea mai bine decât crezi tu.

Lui Grey i se păru dintr-odată dificil să respire. Petrecuse destul timp cu femei *care cunoșteau lumea* ca să știe că aveau tendința de a complota, cel puțin în preajma unui duce. Și detesta intriganții mai mult decât orice.

Dar nu ar fi recunoscut niciodată asta în fața fratelui său. Forțându-se să pară nonșalant, zise:

– Ai fi bine să nu faci speculații legate de caracterul domnișoarei Wolfe în preajma mamei noastre, din moment ce pare să o creadă în stare să țină luna pe cer.

Thorn oftă exasperat.

– Nu defăimez caracterul domnișoarei Wolfe. Eu spun că nu este visătoarea pe care o crezi tu. Este suficient de inteligentă să facă diferența între un bărbat care doar flirtează cu ea și unul care are planuri cu virtutea ei.

„Ca mine?" Dumnezeule, *nu* avea planuri cu virtutea ei!

– N-am considerat-o niciodată o proastă. Este o inocentă. Atât timp cât continua să-și spună asta, putea să se concentreze asupra sarcinii date de Sheridan, în loc să vrea să o atingă, să-i guste gura, să o... La naiba cu totul! Grey se uită spre fratele său. Un prost și un inocent nu sunt același lucru.

– Abia o cunoști. Este mult prea devreme să-i faci curte.

– Să-i fac curte! Nu fac așa ceva.

– Da, sigur. Thorn își dădu ochii peste cap. Dar, în timp ce tu ești ocupat *nefăcându-i* curte, ai putea să te gândești să afli mai multe despre ea. De la altcineva în afară de mama, sora și probabil fratele nostru.

Grey mijii ochii spre el.

– Cine ar mai fi?

– Păi, servitorii, pentru început. Tonul lui Thorn deveni sarcastic. Ai putea să te cobori să vorbești cu servitorii măcar o dată. Să vezi ce au *ei* de zis despre ea.

Pentru că deseori fusese subiectul zvonurilor de scandal, Grey considera neserioase bârfele servitorilor, la fel ca acelea din societate. Nu-i plăcea să le încurajeze. Și Thorn știa asta.

– De ce mă îndemni să vorbesc cu servitorii despre ea? Ce ai auzit?

– Doar unele dintre servitoare... Thorn își trecu degetele prin păr. Las-o baltă. Probabil că au fost fără temei, oricum. Ideea este că mi se pare că o dorești pe domnișoara Wolfe. Nu este genul meu, nu-ți face griji – eu prefer blondele –, dar clar este genul tău. Ceea ce înseamnă că ar trebui să ai grijă cum te porți în preajma ei.

Grey se încordă.

– Pe *tine* nu te văd purtându-te cu grijă.

– Asta pentru că domnișoara Wolfe știe că nu sunt serios. Dar tu, evident, ești.

– Nu îi fac curte.

– Ești un mincinos. Deși nu-mi dau seama dacă mă minți doar pe mine sau dacă te minți și pe tine. Cu un oftat, Thorn o luă pe hol spre salonul de zi. Acum, mă duc să beau un pahar de coniac înainte să mă apuc din nou de menuet. Îți sugerez să faci la fel.

– Nu așa de devreme.

– Treaba ta.

Grey așteptă ca Thorn să dispară pe ușă, apoi reveni în salonul de bal. Dar nu intră. Rămase acolo în ușă, privind-o pe Gwyn lucrând cu Beatrice la pașii menuetului și fumegând la vorbele lui Thorn. Al naibii măgar, cu insinuările lui viclene despre experiența lui Beatrice cu bărbații! Din câte își putea da seama, avusese puțină experiență. Dar Thorn părea să o privească precum o seducătoare înfloritoare.

Uitându-se la ea, își aminti de cât de nevinovată păruse când fusese cu el.

Oftă. Fără îndoială era o *nevinovată*. Probabil că Thorn îl tachina, ca de obicei. Comportament tipic pentru el. Sau, la fel de posibil, Thorn se exprima cu obișnuitul lui cinism la adresa femeilor. Desigur, își retrăsese rapid remarcile despre experiența lui Beatrice cu bărbații.

Pe hol apăru o servitoare cu o tavă de ceai, care se îndrepta spre salonul de bal. Grey se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre. Poate că *trebuia* să vorbească cu servitorii măcar pentru a confirma că Thorn spusese numai tâmpenii. Până la urmă, ce informații compromițătoare putea avea personalul despre Beatrice? Da, devenise evazivă când Grey deschisese subiectul morții unchiului Armie. Dar puteau exista sute de motive inocente pentru asta.

Când servitoarea aduse ceaiul, Beatrice se duse să toarne și aproape își puse și pe mânecile din dantelă albă adăugate special la hainele de doliu, ca femeile să-și poată șterge lacrimile. Modelul vechi al rochiei și materialul –muselina și pânza albă și subțire pe care o băgase în corsajul strâns – arătau că era o rochie de zi veche pe care o vopsise în negru. Ceea ce demonstra cât de săraci erau ea și fratele ei.

Să-l ia dracu' pe egoistul ei unchi Armie! Și pe fratele ei, la o adică. Nici unul dintre ei nu avusese vreun sentiment de responsabilitate?

Datoria lor față de rude? Beatrice ar fi trebuit să aibă debutul în societate cu mult timp în urmă.

Când servitoarea ieși pe hol, Grey porni alături de ea.

– Mă scuzi, dar aș vrea să-ți pun câteva întrebări, dacă se poate.

Înclinând din cap, ea își încrucișă brațele la piept de parcă se pregătea pentru orice.

„Ai putea să te cobori să vorbești cu servitorii măcar o dată."

Amintirea cuvintelor fratelui său îl făcu să tresară. Grey era conștient de faptul că manierele lui rezervate puteau pune în gardă personalul.

Poate că era necesară o abordare mai indirectă.

– Este vorba despre domnișoara Wolfe. Vreau doar să aflu ce pot face să o ajut, din moment ce mama pare să conteze așa de mult pe această domnișoară.

Atitudinea servitoarei se relaxă.

– Oh, domnule, orice ați putea face pentru ea ar fi foarte amabil. Cu toții am vrea ca domnișoara Wolfe să aibă parte de mai multă atenție. Este o femeie așa de bună, mereu se gândește la nevoile celorlalți fără să vrea ceva în schimb! Chiar și ale servitorilor.

– De asta mi-am dat seama. Domnișoara Wolfe pare să știe tot ce mișcă în casa asta.

– Chiar știe, Excelență. A ajutat la administrarea casei pentru unchiul ei, Armitage, și chiar s-a ocupat de casă după ce a murit ducesa.

– Am înțeles că ducesa urma să o ia pe domnișoara Wolfe ca însoțitoare, dar moartea ei a pus capăt acestui lucru.

– Exact. A murit la mult timp după ce am venit eu aici – sunt deja zece ani. Deși am auzit că el și ducesa se certau mereu din cauza...

Dându-și seama că spunea prea multe, ea își lipi buzele.

– Ce anume?

– Nu vreau să vorbesc de rău despre morți, domnule.

El zâmbi.

– Crede-mă, mi-am dat deja seama că unchiul Armie nu era un bărbat prea amabil.

Femeia oftă.

– Păi, atunci ați auzit și despre flirturile lui.

– Desigur, minți el.

– Nici măcar nu se ascundea. Am auzit că asta o înnebunea pe ducesă.

– Sunt convins.

– Deși se spune că nu ți-ai fi dat seama dacă te uitai la ea. Era tare ca piatra. Sau așa mi s-a zis. Îl lăsa să-și viziteze stricatele fără să zică un cuvânt.

– Îmi imaginez că nu avea de ales. Dar cu siguranță își ascundea distracțiile de domnișoara Wolfe. Până la urmă, era nepoata lui inocentă.

Servitoarea pufni.

– Un bărbat de genul ăsta nu-și ascunde adevăratul caracter de nimeni, domnule. Apoi păru să-și dea seama ce spusese. Nu am insinuat ceva despre *dumneavoastră*. Nu am vrut să... Privi panicată în spate, către bucătărie, și mormăi: Dacă asta e tot, Excelență, bucătăreasa sigur are nevoie de mine.

Grey se uită la ea în gol, de parcă încerca să-și dea seama ce insinuase și de ce își schimbase brusc atitudinea.

Apoi înțelese. Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă ea auzise bârfele despre el și clica lui secretă de desfrânați, atunci în ochii ei era la fel de rău ca fostul angajator. Cu siguranță, avea să-i fie greu să afle altceva de la ea. Dar pentru moment aflase destul.

– Înțeleg. Zâmbi forțat. Nu vreau să te reții de la îndatoririle tale.

Pe chipul ei se citi ușurarea.

– Mulțumesc, Excelență. Și nu am vrut să...

– Nu m-am simțit ofensat, te asigur. Acum, vezi-ți de treabă.

Încuviințând din cap, ea o luă la goană în direcția bucătăriei.

Oftând, Grey se întoarse spre salonul de bal. Era edificator ce îi spusese servitoarea. Asta explica de ce Thorn pretinsese că Beatrice cunoștea lumea mai bine decât credea Grey. Ar fi trebuit să o cunoască pentru a face față păcatelor unchiul ei.

Și explica de ce tăcea când el aducea vorba de unchiului ei.

Oare își proteja fratele? Dacă se gândea bine, devenise nervoasă când deschisese subiectul despre Wolfe. Se putea ca totul să aibă legătură cu fratele ei. Iar ea să știe ceea ce Sheridan bănuia deja – că Wolfe îl omorâse pe unchiul ei. Putea fi și complice.

Posibilitatea aceea îi îngheță sângele în vene. Putea să fie așa de intrigantă? Putea el să se înșele așa de mult asupra caracterului ei?

Reușise să farmece întreaga familie în câteva săptămâni. Iată cât de ușor o acceptase Gwyn! Și mama. Până și Sheridan. Avea oare un motiv pentru care era mieroasă cu familia?

Cu *el*?

Grey se încruntă. Dacă acesta era scopul ei, avea să fie dezamăgită. Nu era potrivită pentru el din foarte multe motive. Avea o inimă deschisă; el nu. Zicea tot ce gândea; el își ținea gândurile mai aproape de pieptul lui decât îi era cămașa. Ea era dornică să fie pe placul tuturor din preajma ei; el era dornic să evite pe toată lumea din preajma lui.

Cu toate astea, nu-și putea lua ochii de la ea în vreme ce dansa – mișcările ei erau grațioase, iar chipul îmbujorat de bucurie în timp ce...

Mijii ochii. Prinsese pașii menuetului cu o ușurință surprinzătoare pentru o femeie care protestase, spunând că nu avea să-i învețe niciodată. Era un mister, de asta era sigur, unul pe care trebuia să-l descâlcească.

Și trebuia să o facă cu grijă. Thorn avea dreptate într-o privință: dacă Grey nu avea de gând să-i facă curte, comportamentul lui față de ea trebuia să fie ireproșabil.

Grey nu intenționa să mai fie vreodată băiatul de zece ani care tânjise după iubire și atenție, doar ca să descopere că oamenii care ar fi trebuit să i le ofere – mătușa și unchiul lui – erau incapabili să o facă, vrând doar să-l folosească în beneficiul lor. Nu avea să mai dea niciodată cuiva puterea să-l rănească.

Dar, când auzi o ușă deschizându-se și închizându-se și își dădu seama că putea fi Thorn, care venea să se alăture doamnelor, intră repede în salonul de bal. Sub nici o formă nu avea să-l lase pe fratele lui să danseze cu ea.

Își spuse că făcea asta pentru că avea nevoie de mai multe ocazii pentru a afla ce o agitase așa de mult când vorbise de moartea unchiului Armie. Trebuia să se asigure că nu ascundea speranțe secrete de a deveni ducesa lui.

Dar adevărul era că Grey pur și simplu voia să danseze cu ea.

Așa că avea să o facă. Trebuia doar să se asigure că își păstra mintea limpede.

*

Beatrice era așa de concentrată să danseze menuetul, încât nu observă că Grey revenise până când el nu i se adresă cu vocea lui seducătoare.

– Dacă sunteți gata să dansați cu un partener, domnișoară Wolfe, vă stau la dispoziție.

Gwyn întâmpină acest anunț bătând din palme.

– Minunat! Beatrice chiar are nevoie să exerseze cu un bărbat pentru că, atunci când preiau eu conducerea, uit și fac pașii femeii. Dacă continui așa, nu va învăța niciodată pașii.

Beatrice își șterse palmele transpirate de fustă. Dacă se făcea de râs în fața lui?

– Eu sunt de vină că nu-i învăț.

– Prostii. Gwyn zâmbi. Te pricepi mai bine decât crezi. Și sunt sigură că Grey ta va ajuta să îmbunătățește dansul. Privi spre ușă. Sau Thorn, dacă el e cel care va dansa cu tine. Unde *este* Thorn, apropo?

Când se uită spre Grey pentru un răspuns, el ridică din umeri.

– Ultima dată când l-am văzut, pleca să bea un coniac.

– Doamne, Dumnezeule! mormăi Gwyn. Începeți voi doi, iar eu mă duc să-l caut. Dar nu-l las să danseze dacă e beat. Nu va fi de ajutor nimănui.

– Cu siguranță, nu o va ajuta pe Bea, remarcă ducesa de la pian, deși Gwyn plecase deja. Mătușa Lydia se uită înfrântă spre Grey. Ai putea să-l faci pe Thorn să nu mai bea așa de mult, dragul meu?

Grey se duse spre nișă și ocoli pianul pentru a-i pune mâna pe umăr.

– Fiecare jelește în felul său. *Tu* încerci să-ți ții mintea ocupată pentru că îți este dor de Maur... de tata. Thorn bea. Trebuie să-i dai timp să jelească.

Mama lui îl bătu peste mână.

– Și *tu* cum jelești, Grey?

El se aplecă pentru a o săruta pe cap.

– Învățând-o pe domnișoara Wolfe cum să danseze menuetul. Cântă-ne pentru a încerca să uităm de pierderea noastră. Apoi, când Gwyn vine cu Thorn, ni se pot alătura.

Privirea mamei lui se întunecă.

– Va fi un menuet lent și sumbru. Nu suport muzica veselă în aceste momente.

– Cu atât mai bine, pentru că o ajută pe domnișoara Wolfe să învețe, zise el cu voce mai blândă. O strânse pe mama lui de umăr, apoi reveni la Beatrice și îi întinse mâna. Începem?

Lăsându-l să o conducă pe ringul de dans, Beatrice simți atingerea ducelui, care o luă de mână. Și nici unul din ei nu purta mănuși, cum ar fi avut în mod normal într-un salon de dans. Nu-i ținea mâna așa de mult, din moment ce dansul nu o permitea, dar fiecare atingere a degetelor lui îi tăia respirația.

După câțiva pași, pe care ea consideră că îi executase destul de bine, el îi prinse mâna pentru o întoarcere, privind-o intens.

– Dansezi mai bine decât m-ai lăsat să cred.

– Sora ta este o profesoară excelentă.

– Și tu înveți repede, zise el anost.

– Ce ușurare! izbucni ea. Voiam să spun... slavă Cerului! Eram sigură că îl voi învăța când voi dansa cu un bărbat adevărat.

În ochii lui sclipi amuzamentul.

– Un bărbat *adevărat?* Față de ce? Unul pictat? O efigie? O statuie, poate.

În ciuda rațiunii, ea râse.

– Față de sora ta. Dar nu am reușit să învăț dansul franțuzesc. Îl pot dansa doar pe cel englezesc.

– Puțini oameni fac pașii dansului franțuzesc în Londra. Dar, dacă vrei să înveți, nu este chiar așa de greu. Lasă-mă doar să te conduc!

– Voi face cum dorești, Excelență.

Ceva periculos de ademenitor scăpără în privirea lui.

– De fiecare dată când te oferi să faci orice doresc eu, mă tentezi, Beatrice, murmură el. Așa că nu te oferi dacă nu vorbești serios.

La naiba, era în necaz! Dacă el continua să-i vorbească astfel, ea avea să se topească precum untul. Ducele ar fi putut seduce și o sfântă, iar ea nu era o sfântă, ci doar o femeie prinsă în niște circumstanțe dincolo de controlul ei, cu un bărbat care o făcea să-i tremure genunchii.

Acum se uita la ea cum o privise cu o zi în urmă în pădure – cu foame în ochi. În vreme ce muzica de pian continua, uită să numere pașii ori să se simtă neîndemânatică. Își potrivi mișcările cu ale lui, savurând modul în care el o conducea, cu mâinile ținându-le pe ale ei în vreme ce se ocoleau unul pe celălalt. Ochii lui sclipeau în nuanțe

de verde sau albastru, în funcție de lumină când se întorceau, iar efectul era hipnotizator.

Dansatul cu el era hipnotizator. Fiecare prindere de mână când se uneau era o agonie plăcută, fiece zâmbet misterios era o invitație la desfrâu. Abia putea respira, iar inima îi bătea puternic. Cu siguranță, el o auzea și o credea o gâsculiță care se fâstâcea la un banal dans.

Dintr-odată, Gwyn dădu buzna în salon.

– Mamă, Thorn pleacă la Londra!

Muzica se opri brusc.

– Poftim? Mătușa Lydia se ridică. Dar de ce?

Grey și Beatrice se îndepărtară unul de altul la o distanță respectabilă când Gwyn veni spre pian.

– Prostul meu frate zice că are lucruri importante de făcut în oraș. Că nu va mai pierde timpul aici. Chiar acum împachetează!

– Pleacă pe dracu'! strigă mătușa Lydia. Băiatul ăsta mă va băga în mormânt. O prinse pe Gwyn de braț. Vino cu mine! Pleacă din cauza *ta*, știi asta. Mi-au ajuns certurile voastre. Vreau să clarificăm asta chiar acum! La jumătatea drumului, mătușa Lydia se opri pentru a le zice lui Beatrice și lui Grey: Continuați să exersați! Noi trei ne întoarcem imediat.

– Mă îndoiesc de asta, mormăi Grey. Nici măcar mama nu poate repara ani de neînțelegeri într-un singur moment. Privi crispat spre Beatrice. Și nu știu cum se așteaptă să dansăm fără muzică. Ochii lui scânteiară. Ar trebui să stăm de vorbă până când se întorc.

Ca să-i pună alte întrebări despre Joshua și unchiul Armie și să o convingă să-și trădeze temerile prostești? În nici un caz!

– Dacă fredonez, am putea continua să exersăm pașii.

– Nu sunt sigur că mai e nevoie să exersezi. O privi nesigur, de parcă încerca să-și dea seama ce urmărea. Pari să fi învățat destul de bine menuetul ca să poți trece examenul.

– Atunci ai putea să mă înveți alt dans.

– La ce te gândești?

– Stai să văd. Parcurse în minte toate dansurile de care auzise până ce alese unul. Ce zici de Jenny's Market?

Pe chipul lui apăru o expresie ciudată.

– Jenny's Market? Ești sigură că pe ăsta vrei să-l înveți?

– Am auzit că dansul este destul de popular în înalta societate. Îl știi?

– Da, îl știu. Prea bine.

Slavă Domnului! Acum nu mai trebuia să vorbească despre unchiul Armie.

Deși modul în care el spusese „Da, îl știu", cu ceva suspect în voce, o făcu să se îndoiască. Pentru că acum o privea cu o căldură în ochi care îi făcea inima să ajungă în stomac.

Poate că sărise din lac în puț. Și nu era sigură cum făcuse asta.

Capitolul 11

Grey crezuse că Beatrice era la fel de inocentă cum părea până când menționase că voia să învețe Jenny's Market.

Doar dacă...

– De unde știi despre Jenny's Market? L-ai mai dansat?

Ea oftă.

– Mă tem că nu.

Asta explica multe. Se duse să închidă ușa care dădea spre hol. Când o văzu că se uita uimită la el, zise:

– Cineva care ne-ar vedea dansând Jenny's Market fără muzică ar putea interpreta greșit ce facem, așa că este mai bine să nu dăm ocazia servitorilor să bârfească. Dacă am fi înțelepți, am exersa lângă pian, din moment ce așa am auzi pe oricine ar intra înainte să se întoarcă și să ne vadă în nișa muzicanților.

– Oh, vai! Chipul ei păli. Înseamnă că este un dans destul de scandalos.

– Fără muzică, da, ar putea fi văzut precum ceva scandalos. Într-un salon de bal, cu alte cupluri, este perfect acceptabil.

– Pot să recunosc ceva? întrebă ea.

„Bineînțeles."

– Avem o înțelegere – spunem ce gândim.

– Faptul că dansul este scandalos – se apropie de el și își coborî vocea la un murmur confidențial – mă face să-mi doresc și mai mult să îl învăț. Deși bănuiesc că este rău să mă gândesc la așa ceva, darămite să vorbesc.

Pulsul lui o luă la goană.

– Rău? Nu. Să zicem că bunica ta avea dreptate – ești o obrăznicătură. Dar întâmplarea face să-mi placă asta la tine.

Privirea ei deveni tăioasă.

– Pentru că vrei să profiți.

– Sunt bărbat. Ridică din umeri. Profităm când avem ocazia. Ține minte asta când vei fi în societate, iar vreun individ mai puțin

gentleman decât mine va încerca să fie singur cu tine. Dar, scandalos sau nu, Jenny's Market este doar un dans. Dacă vrei să-l înveți, te ajut bucur.

Ea păru să se gândească. Apoi își îndreptă umerii și îi întâlni privirea cu o anumită insolență.

– Bine. De ce nu?

Pulsul lui agitat făcu propriul dans.

„Calm, băiete. Vrea doar să-și bage nasul în ce este scandalos. Așa că las-o! Dumnezeu știe că vrei să facă asta."

O conduse în nișa muzicienilor.

– Ca să începem, stăm unul în fața altuia cam la distanță de un braț.

Încuviințând din cap, ea luă poziția. Apoi scoase o înjurătură, care clar nu era demnă de o lady.

– Tocmai mi-am dat seama... nu știu ce melodie să fredonez.

– Știi Lucy May?

Chipul ei se lumină.

– Da!

– Asta va fi de ajuns. Dar fredonează într-un ritm mai lent decât de obicei, ca să te pot instrui și să poți urmări pașii fără prea mare efort.

– Bine.

Ea începu să fredoneze pe o voce joasă, răgușită, atât de captivantă încât el se înfierbântă iarăși.

Se luptă să se tempereze.

– Mai întâi facem o plecăciune. Apoi câte un pas unul către celălalt și un pas înapoi. Bun, așa. Întinse mâinile. Apoi ne prindem mâinile într-un arc larg și ne învârtim până ce ajungem înapoi pe loc.

Ea se opri din fredonat și spuse:.

– Nu știu de ce ți se pare acest dans așa de șocant.

– Ajungem și la asta. O trase mai aproape, luând-o prin surprindere, iar ea se îmbujoră. Ridici mâna stângă peste cap pentru a atinge cu degetele tale mâna *mea* stângă în timp ce aliniezi umărul tău drept cu umărul meu drept. În același timp, pui mâna ta dreaptă pe partea stângă a taliei mele și eu pun mâna mea dreaptă în același loc la tine.

În timp ce poziția îi încolăcea astfel încât antebrațele drepte erau întinse peste stomacul celuilalt, iar mâinile lor stângi se întâlneau

deasupra capetelor, obligându-i să se uite unul în ochii celuilalt, ea se opri din fredonat.

– Oh, vai! zise cu respirația tăiată.

El nu se mișcă, deși savura felul în care abdomenul ei slab era lipit de brațul lui, ochii ei se măriră și buzele trădară surprinderea.

– Acum înțelegi de ce servitorii ar putea interpreta greșit... lecția noastră.

– Într-adevăr.

Înroșindu-se și mai tare, ea își coborî privirea.

Dumnezeu să-l ajute! Acea îmbujorare făcea ca totul să fie mai dificil. Inclusiv anumite părți din corpul lui. Îi trebuia o baie cu gheață după ce termina.

– Ce... ce urmează? întrebă ea.

– Ne învârtim de două ori în poziția asta. Dar el nu se mișcă. Când ea ridică privirea și îl văzu că o privea ferm, el murmură: Fredonezi melodia? Sau ne oprim?

Ea gemu.

– Normal că o fredonez. Iartă-mă că m-am oprit.

El râse gâtuit.

– Nici un bărbat în viață nu s-ar plânge că este prins în poziția asta cu tine.

Ea începu imediat să fredoneze.

Aceasta era cu totul alt fel de tortură, din moment ce acum trebuia să se miște. Conduse o tură, în tot acest timp uitându-se în frumoșii ei ochi calzi, dorindu-și să nu se mai uite la el așa de lacomi – dacă era conștientă că face acesta lucru.

Nu se putea *opri* din a-i simți privirea. Sau senzualitatea dansului. Rotirea ușoară era și mai erotică pentru că degetele ei erau înfipte în talia lui, probabil ca să-și mențină echilibrul. Dar el își îngădui să aibă o fantezie sălbatică cu acele degete curioase alunecând în interiorul hainei lui, al vestei, al *cămășii*, pentru a le simți cum îi explorează fiecare centimetru din piept.

Și mai jos.

La dracu'! Cu greu se abținu să-și păstreze atingerea fermă, când de fapt voia să ridice mâna pe coastele ei și pe corsaj pentru a acoperi un...

– Continuă să te rotești, zise el pe o voce guturală în timp ce terminau prima rotire, deși simțea că respirația îl zgârie pe gât și că abia putea vorbi.

Ea fredonă pe un ton mai jos, de parcă își dăduse seama că era tulburat, ceea ce îl făcu să-și dorească să oprească fredonatul cu gura lui.

– Acum coborâm mâinile stângi, zise el, le prindem în timp ce ne întoarcem amândoi cu fața înainte, iar mâinile drepte alunecă până ce se întâlnesc între noi, unde le putem uni. Cu alte cuvinte, brațele noastre ar trebui să formeze o cruce în față, între noi.

Era amuzant să-i privească expresia în timp ce încerca să înțeleagă instrucțiunile lui. După ce încurcă totul, se opri în mijlocul dansului.

– Îmi pare rău, trebuie să-mi arăți din nou.

– Desigur. Se întoarse spre ea. Să revenim la poziția precedentă. „Cea în care eu îți mângâi talia și mă uit la chipul tău frumos."

– Salvează-mă, Doamne! mormăi ea.

El fu de acord, deși se îndoia că îi putea salva de scânteile pe care acel dans avea să le aprindă între ei.

În timp ce el își puse din nou mâna în fața taliei ei, respirația lui Beatrice se precipită, iar stomacul începu să-i tremure, făcând ca alte părți din el să ia foc – mai ales cele care tânjeau după atingerea mâinii ei. De fapt, cam tot corpul.

Era bine să termine lecția cât mai repede. Așa că, imediat ce ajunseră în poziția corectă, el trecu la pasul următor, împingându-i și spunând:

– Apoi ne întoarcem lent în față, în timp ce mâinile noastre alunecă peste...

– Oh, da! strigă ea cu ușurare în voce. Am înțeles acum.

– Bun. Hai să mai pornim o dată de unde eram, dar cu muzică.

Ea încuviință din cap în timp ce el luă poziția precedentă, extrem de provocatoare. Apoi ea începu să fredoneze.

Cu greu respectă instrucțiunile pentru următorii pași.

– Mergem înainte împreună și facem un pas înainte, unul înapoi, apoi ne despărțim pentru a ocoli cuplurile și a ajunge la capătul rândului.

Deși părea stupid, când se despărțiră, el simți acut îndepărtarea ei, deși se mișcaseră doar câțiva pași din cauză că se aflau în nișă

și nu era nimeni între ei, cum s-ar fi întâmplat dacă ar mai fi dansat și alte perechi.

Parcă tras de un fir invizibil, se apropie din nou de ea.

– După ce ajungem la capătul rândului, stăm față în față și reluăm pașii din noua poziție. Cam acesta e dansul, pe scurt.

Ea se opri din fredonat, părând că îi părea rău că se terminase.

– Înțeleg.

– Hai să o luăm de la capăt. De data asta, putem exersa fără a mai întrerupe muzica, pentru a ne asigura că știi toți pașii. Ce crezi, scumpo?

Când ea îl privi cu căldură, el se blestemă că lăsase să-i scape alintul. Din fericire, Beatrice zise:

– De ce nu?

Sângele îi fierbea în vene. Amândoi știau că nu era vorba despre exersare. Era dorința de a avea mai multe momente singuri furate, nesăbuite. Chiar dacă nu ieșea nimic din asta. Chiar dacă Grey știa că era o nebunie.

Reușise să-și țină rațiunea trează. Dar părea așa de greu când ea era surprinzător de pură! De adevărată.

Amețitoare.

Cu toate astea, ocupă din nou poziția potrivită, hotărât să continue în timp ce soarele strălucea pe chipul ei.

El numără și făcură amândoi o plecăciune înainte de a-și uni mâinile. Următorii câțiva pași curseră bine. Ea se lăsa condusă fără ca el să rostească o singură indicație.

Când ajunseră la acele rotiri care erau de fapt o încolăcire intimă, uită totul, cu excepția sunetului melodios fredonat de ea și a felului în care îi simțea talia încordată sub atingerea lui. În timp ce se roteau lent, cu o mână atingându-se în aer și cu cealaltă mângâind talia celuilalt, el nu văzu decât chipul ei și senzualitatea ce se aduna în ochii ei mari căprui, amenințând să-i înece toate hotărârile.

După o clipă, ea murmură.

– Am pierdut numărul rotirilor făcute.

Cuvintele rupseră doar pe jumătate vraja pe care o aruncase asupra lui.

– Și eu.

Dar continua să se întoarcă.

– Încă dansăm Jenny's Market?

Vorbea sacadat și avea ochii mari, excitați.

La fel ca ai lui.

– Nu chiar. Coborându-și gura spre a ei, zise: Cred că muzicienii ar numi asta o variație a dansului.

Mai rămase așa o clipă pentru a-i da șansa să protesteze la ceea ce amândoi știau că avea să facă. Apoi îi acoperi gura cu a lui, jubilând când o simți ridicându-se spre sărutul lui cu toată ardoarea unei femei care abia descoperă puterea pe care o are asupra unui bărbat. Care era considerabilă, din moment ce el nu se putea opri din a-i gusta buzele, în ciuda avertizărilor propriei conștiințe.

Și când ea deschise gura pentru a-l lăsa să plonjeze cu limba în interior, până și conștiința lui tăcu. Cu valuri de foame asaltându-l, el ridică o mână și o coborî pe cealaltă ca să-i poată cuprinde capul și să o sărute mai profund, mai temeinic. Avea gust de portocale și mirosea a apă de trandafiri – un amestec îmbătător, surprinzător de feminin pentru o femeie despre care se zicea că era băiețoasă. Se prăbuși spre adâncimi periculoase de bunăvoie.

Iar de fiecare dată când se oprea să respire, reveni din nou și din nou, până când crezu că avea să explodeze dacă nu o atingea mai intim. Așa că își potoli foamea sărutându-i pleoapele închise, curbura obrazului, scoica dulce a urechii.

Dar sărutările nu era suficiente. Voia să o dezmierde, să o ademenească așa cum ea îl ademenea pe el. Chiar când își lipi buzele de tâmpla ei, mâinile îi alunecară pe umeri, frământându-i prin rochia subțire, într-o încercare de a rezista și a nu face ce nu trebuia – să coboare spre sânii ei pentru a-i putea mângâia părțile interzise.

– Îmi... place variația dansului, zise ea.

Și lui, Dumnezeu să-l aibă în pază! În loc să se oprească, mormăi:

– Să îmbunătățesc variația?

Pulsul din tâmpla ei se ridică sub buzele lui.

– Nu-mi dau seama cum.

– Pot să fac orice dorești, zise el, repetând cu intenție cuvintele ei de mai devreme.

Spre surprinderea lui, ea se întinse spre urechea lui și îi șopti:

– Atunci chiar te rog, Grey, îmbunătățește variația, dacă poți.

Cedând propriei pofte, el o sărută din nou, iar mâna îi alunecă peste sân.

Capitolul 12

Beatrice înlemni. *Mâna* lui Grey era pe sânul ei. Trebuia să o dea la o parte. Nu, *trebuia* să-și despartă gura de a lui și să-i spună ce gândea. Măcar atâta învățase când avusese de-a face cu unchiul Armie. Asta nu înseamnă că ar fi funcționat vreodată. Singurul lucru care funcționase cu *el* fusese să plece și să amenințe că avea să-i spună fratelui ei.

Dar Grey nu era unchiul Armie. Sărutările lui era o încântare, și mângâierile lui ostentative și păcătoase erau o invitație la o aventură pe care își dorea foarte mult să o accepte.

Întrerupse sărutul cu o șoaptă.

– Este o variație interesantă.

La adăpostul nișei, se uita la ea cu ochii ca două flăcări albastre. Când ea îi susținu curajoasă privirea, el gemu gutural, apoi o lipi cu spatele de peretele de după pian și o sărută.

Spre deosebire de celelalte sărutări, acesta era ca un jaf aprig și fierbinte și sălbatic. Ar fi trebuit să o sperie, să-și dorească să se lupte cu el. Dar nu se întâmplă asta. Cum ar fi putut când fiecare mișcare a limbii lui, a mâinii peste sânul ei o făcea să se trezească la viață?

Ea își ridică mâinile pentru a le petrece în jurul gâtului lui, ceea ce doar îi oferi mai mult loc să-i atingă și celălalt sân. Sfârcurile i se întăriră sub cămășuță, mai ales când el își despărți buzele de ale ei pentru a rosti pe o voce plină de dorință.

– Mă înnebunești! Știi asta, nu-i așa?

– Ar trebui să-mi pară rău? reuși ea să zică, deși părea să-și fi pierdut aerul în cotloanele gâtului.

– Sper că nu. Pentru că mie sigur nu-mi pare, scumpo!

„Scumpo." Din nou cuvântul acela minunat, străpungând-o ca și cum el ar fi trecut un țăruș prin ea. Îl rostea serios? Chiar conta pentru el?

Nu avu timp să se gândească la asta pentru că gura lui o acoperi din nou pe a ei, iar el îi masă sânii așa de delicat și de dulce încât voia să stea lipită de perete pentru totdeauna.

Sfinte Dumnezeule! Era în... *rai*. O făcea să se topească pe interior, precum carnea în sânge a bucătăresei. Nu s-ar fi așteptat niciodată ca un bărbat să-i poată trezi sentimente așa de tumultuoase. Când își îndoi degetele în părul lui, ciufulindu-l și mai mult, el se așeză pe bancheta pianului, trăgând-o în poala lui.

– Grey! țipă ea. Ne poate vedea cineva!

– Nu ne vede nimeni. Îi cuprinse spatele cu o mână ca să o așeze mai bine în poala lui. Ar trebui să intre în încăpere și să dea colțul. I-am auzi înainte să facă asta.

– Ar putea veni cineva dinspre grădină.

– Nu-i nimeni în grădină. O sărută de la tâmplă până la ureche. Să mă opresc? Eu aș prefera să nu o fac. Preferi să fac *asta?* Îi scoase partea vaporoasă a rochiei, apoi își strecură mâna printre straturile corsajului și ale cămășuței pentru a-i cuprinde un sân și a atinge sfârcul cu degetul mare în mod repetat, părând să savureze punctul întărit. Dar mă pot opri. Dacă asta vrei.

Îi mângâia sânul așa de delicios încât abia putea gândi.

– Vreau... vreau...

„Să mai faci asta."

Cu ochii sclipind, el o lăsă pe spate pentru a putea trage de rochie suficient cât să-i dezgolească un sân.

– Ce faci? întrebă ea.

– Mă delectez cu o altă variație. Ca să te pot gusta.

Focul de pe chipul lui o pârjoli.

Să o guste? O gustase deja. Râse tremurând.

– Câte variații ale acestui dans există, oricum?

– Habar nu ai, bolborosi el și își coborî capul spre sânii ei.

Îndrăzneț, îi linse sfârcul gol în timp ce privirea lui ardea într-a ei. O făcu să-și piardă mințile. Iar când ea gemu și își împinse sânul spre gura lui, el începu să-l devoreze, folosindu-și dinții și limba pentru a suge și a tachina așa de minunat, încât ea nu se putea gândi la altceva decât că mai voia.

Acea pasiune opulentă nu semăna cu nimic din ce simțise vreodată. Voia să o savureze. Să se bucure că putea tenta un bărbat ca el.

După reacția lui la sărutul lor anterior, nu fusese așa de sigură că ar fi reușit.

Dar când el închise ochii, și mâinile lui se aventurară în jos spre fustele ei, era sigură de un lucru. O dorea. Și ea, Dumnezeu să o aibă în pază, îl dorea!

Oh, vai! De obicei, aici începea necazul. Trebuia să-i pună capăt înainte să se lase luați prea mult de val. Indiferent cât de minunat se simțea.

– Și tu? Îi prinse capul între mâini, nefiind încă sigură dacă trebuia să-l respingă ori să-l tragă mai aproape. Și plăcerea *ta?*

– Vreau doar să continui să te gust. Îi supse sfârcul ca să o chinuiască. Asta e suficientă plăcere pentru mine.

– Mincinosule! Cu inima bătându-i puternic în piept, ea îi înălță capul pentru a se uita în ochii lui. După cum ai zis, ești bărbat. Profiți când ai ocazia.

El tresări.

– Orice ai fi auzit despre mine, nu sunt Thorn. Eu nu mă port așa cu fiecare femeie pe care o cunosc.

– Doar cu femeile cu care vrei să te culci, zise ea, luptându-se să ascundă faptul că se simțea rănită.

Ochii lui sclipiră.

– Nu încerc să mă *culc* cu fiecare femeie pe care o cunosc.

– Atunci, ce facem noi aici? Amintește-ți că am jurat să fim onești!

Întrebarea păru să-l deruteze. Apoi veni răspunsul ei – se ridică din poala lui și începu să-și aranjeze cu fervoare rochia înainte să o vadă cineva.

El rămase pe bancheta pianului, cu degetele înfipte în genunchi și respirând sacadat.

– Beatrice, zise într-un final, eu chiar nu știu ce facem. Dar jur că de obicei nu mă port așa de... nesăbuit. Și cu siguranță nu am de gând să profit de tine.

Nefiind sigură dacă se simțea mulțumită sau alarmată de faptul că el pretindea că se purta diferit cu ea față de alte femei, se întoarse spre el.

– Deci vrei să te însori cu mine.

El deschise și închise buzele în mod repetat, de parcă își căuta cuvintele pentru a o liniști. Dar nu le găsi.

– Așa mă gândeam și eu. Își ascunse dezamăgirea. El nu trebuia să o vadă niciodată. Un duce poate *să facă* prostii cu o femeie ca mine, dar nu se poate căsători cu ea.

El se ridică. Pe chipul lui se citea furia.

– *Nu* mă țineam de prostii cu tine, la dracu'! Amândoi ne-am lăsat duși de val și ne-au scăpat lucrurile de sub control.

– Cu siguranță, zise ea, încercând în zadar să-și aranjeze șalul.

– Aș vrea să încetezi să te referi la tine ca la un paria. Ești nepoata unui duce, pentru numele lui Dumnezeu, și cu siguranță ești demnă de atenția unui duce.

– Dar nu a ta.

Dumnezeu să o apere, fusese mult prea disperată! Trebuia să fie atentă. Nu accepta ca el să o compătimească.

Grey păli.

– Nu am zis asta.

– Asta ai intenționat.

Se lupta din greu să nu-l lase să vadă cât de mult o rănea.

– Reticența mea față de căsătorie nu are nimic de-a face cu tine personal. Ești o femeie minunată și dacă nu...

Când el păru să se oprească, ea zise:

– Nu-ți ceream să te însori cu mine. Încercă să pară indiferentă în timp ce se chinuia cu șalul. Sfinte Dumnezeule, pentru un bărbat cu reputația ta, cu siguranță iei prea în serios lucrurile astea!

– Este clar că și tu o faci. Altfel, nu am avea discuția asta. Nu te-am forțat să faci nimic, și știi asta.

Ea trase de șal pentru a o lua de la capăt, apoi îl puse în jurul gâtului.

– Ai dreptate. Își domoli temperamentul. A fost un interludiu intim încântător, unul pe care l-am acceptat de bunăvoie. Dar, dacă nu te deranjează, Excelență, aș prefera să renunțăm la asemenea interludii intime pe viitor.

„Sunt prea dure pentru inima mea."

Nu, ar fi fost imprudent să zică asta. Trebuia să pară nonșalantă.

Grey îi atinse brațul.

– Nu așa îmi doresc să stea lucrurile între noi. Prefer să fim măcar prieteni.

„Nu pot!" voia ea să strige. Dar nu îndrăznea nici asta. Ca dușman, ar fi fost mult mai periculos, din moment ce sigur îl bănuia pe fratele ei de *ceva*.

Zâmbi forțat.

– Desigur. Nu îți port pică, domnule. Cred doar că este mai înțelept să nu mai dansăm singuri, dacă înțelegi la ce mă refer.

Pentru o clipă, crezu că el avea să protesteze. Privirea lui căzu pe buzele ei, iar ea se temu – sau speră? – că era pe cale să o sărute din nou.

Apoi păru să se oprească, pentru că se îndreptă de spate și deveni ducele important pe care îl văzuse prima dată în foaier.

– Probabil că așa este cel mai bine, zise el tăios.

Privirile lor se întâlniră și se susținură. Neputând să suporte răceala subită din ochii lui, era pe care să o ia la fugă când o voce masculină interveni în colțul lor intim.

– Ce dracu' se întâmplă aici?

Lui Beatrice aproape că îi sări inima din piept. Era Sheridan. Dintre toți oamenii, de ce trebuia ca tocmai vărul ei să-i găsească acolo?

Probabil că Grey simțea la fel, pentru că înjură printre dinți când îi dădu drumul la braț.

– Eu și domnișoara Wolfe exersam niște dansuri.

Luptându-se să afișeze o expresie asemănătoare calmului, ea se întoarse spre Sheridan.

– Eu și fratele tău... Îmi arăta câteva... feluri de pași de dans, din moment ce nu sunt pregătită pentru baluri și dansuri. *Dansul* de la baluri.

Dumnezeule, părea o idioată!

Sheridan își strânse buzele într-o linie subțire în timp ce părea să-i analizeze starea de agitație.

– Și de asta dansați aici în spate, unde nu vă vede nimeni?

Grey ridică din umeri.

– Am cântat câteva note la pian ca să știm pe ce melodie dansăm.

– Apoi eu am fredonat muzica, zise Beatrice în grabă. Ca să putem dansa. De asta trebuia ca Grey să o înceapă la pian.

Sheridan se încruntă.

– De asta îți atârnă șalul?

Mâinile lui Beatrice transpirară. Dumnezeu să o apere, uitase să aranjeze șalul!

– M-am încălzit.

Ce altă scuză putea să ofere?

– Sunt convins că fratele meu a avut de-a face cu asta, zise Sheridan.

– Ia ascultă... începu Grey.

– L-am dat jos când dansam. Beatrice se chinuia să-și recapete sângele-rece. Mă pregăteam să-l așez la loc când ai intrat. Inspiră adânc de câteva ori pentru a se liniști. Apoi, lăsându-și în mod intenționat șalul atârnând, se apropie de Sheridan. Dacă vrei să mă acuzi de ceva, vere, îți sugerezi să vorbești.

Sheridan o privi cu remușcări.

– Nu pe *tine* vreau să te acuz.

Îl săgetă cu privirea pe Grey.

– Nu fi prostuț! interveni ea. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Sheridan să-l forțeze pe Grey să se însoare cu ea, când bărbatul clar nu suporta ideea. Grey făcea doar ce i s-a cerut și s-a descurcat chiar bine. Îl văzu cu coada ochiului pe Grey cum îi aruncă o privire batjocoritoare, care îi dădea de înțeles că mai rău făcea, dar ea continuă: Așa că nu știu de ce trebuie să ne iei la întrebări. Își încrucișă brațele peste sâni... și peste sfârcurile încă tari sub corsaj. De ce e treaba ta cum învăț eu să dansez? Sunt o femeie matură și destul de în vârstă. Pot să am grijă de mine. Ridică bărbia. Și acum, domnilor, dacă mă scuzați, mă voi retrage în salonul de relaxare pentru a-mi aranja șalul.

– S-ar putea să vrei să te duci în grădină, zise Sheridan direct. Mama și Gwyn se întorc, iar eu voi dansa cu una dintre voi din moment ce Thorn se întoarce în oraș. Dar nu trebuie să le lași să te vadă cum arăți acum fiindcă vor face aceleași presupuneri ca mine.

Ea îți înghiți rușinea.

– Sigur. Mulțumesc pentru avertisment.

În vreme ce se îndrepta spre o ușă ce dădea în grădină, se ruga să nu fi arătat la fel de vinovată cum se simțea.

Capitolul 13

Încă plin de dorință, Grey o privi pe Beatrice plecând.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sheridan.

– Al naibii să fiu dacă știu. Sângele îi pulsa în vene – și în mădular. Încă nu am descifrat-o pe verișoara ta. Când e caldă, când e rece.

Și asta era vina lui. Corpul o voia în patul lui, mintea îl avertiza să fie un gentleman. Nu o putea învinovăți că nu știa ce îi guverna adevăratele intenții. Jumătate din timp, nici *el* nu știa.

– Nu ar fi trebuit să aranjezi să rămâi singur cu ea, zise Sheridan. Nu este corect.

Citându-l pe Thorn, Grey zise:

– Te-ai gândit că poate îmi caut o soție?

Sheridan îl enervă când izbucni în râs.

– Asta-i bună! Râdea așa de tare, încât abia reușea să vorbească. *Tu* să cauți soție prin sălbăticia din Lincolnshire? Nici măcar nu încerca să mă convingi de așa o nebunie!

– Să știi că am de gând să mă însor într-o zi, mormăi Grey.

Fratele lui deveni serios.

– Când o vei face, va fi cu o lady elegantă, la fel de arogantă și de sigură pe poziția ei cum ești tu. Nu cu stângacea și ciudata mea verișoară.

Grey își reprimă impulsul de a-i spune lui Sheridan că Beatrice nu era ciudată și nici stângace când era în largul ei... sau în brațele lui. Dar, dacă i-ar fi spus fratelui său asta, doar ar fi complicat lucrurile.

Lucru dovedit când Sheridan se încruntă.

– Tocmai de aceea nu-mi place să fii singur cu ea.

Grey își aminti cum ajunsese acolo. La naiba, avea să șteargă încruntătura de pe fața lui Sheridan chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea.

– Cum naiba te aștepți să aflu ceva despre implicarea lui Wolfe în morțile respective dacă nu pot vorbi singur cu Beatrice? Doar nu o să-mi facă mărturisiri de față cu toată familia.

Fratele lui își băgă mâinile în buzunarul pantalonilor.

– Ți-am zis, nu știe nimic.

– Știe mai mult decât crezi, cel puțin despre moartea unchiului Armie. Grey bătu cu degetele în pian. De fiecare dată când deschid subiectul, devine nervoasă. Nici măcar nu a vrut să-mi arate locul accidentului când am întrebat-o. Și *tu* ce ai făcut ca să-l investighezi pe Wolfe?

Exact cum sperase, Sheridan intră în defensivă.

– Abia am avut timp să respir, cu atât mai puțin să-mi investighez vărul. Habar nu ai cât de complicate au rămas lucrurile în urma unchiului Armie. Era îngropat în datorii când a murit.

– Îngropat? Deci știi despre aventurile lui.

– Toată lumea știe, cel puțin pe aici. *Tu* de unde știi?

– După cum ai zis, toată lumea de aici știe.

Din fericire, în acel moment sosiră mama și sora lui. Dar nu putea să fie atent la discuțiile lor despre Thorn. Încă era tulburat de ceea ce el și Beatrice tocmai făcuseră.

De ce se comporta diferit, chiar nesăbuit, când era singur cu ea? Îi topea reticența și se purta mult mai natural, nu ca individul arogant pe care îl afișa în societate pentru a ține lumea la distanță.

Mai mult, îi plăcea. Faptul că își permitea să spună ce gândea cu adevărat îl făcea să simtă o euforie amețitoare după care tânjea la fel de disperat ca orice bețivan.

Era limpede că ea nu urmărea cu orice preț să se mărite cu un duce, cum insinuase Thorn. Altfel, când Sheridan intrase și îi surprinsese, nu s-ar fi luptat așa de tare să ascundă ce făceau.

Să o ia naiba pentru asta! Îl făcea să se simtă ca un desfrânat lipsit de valoare, așa cum îl credea toată lumea. Aproape că își dorea să fie așa. Pentru că astfel nu ar mai fi avut nici o remușcare și ar fi sedus-o. Și în sfârșit și-ar fi satisfăcut nevoia imensă ce apărea când era în preajma ei.

Dar el era un gentleman și nu credea în coruperea inocentelor cu care nu avea de gând să se însoare, nici măcar a celor care îl atrăgeau. Așa că trebuia să îndure în următoarele zile, poate chiar săptămâni, în încercarea de a afla adevărul despre fratele ei fără a ceda în fața propriilor impulsuri.

Fără să-i arate toate căile prin care puteau ajunge împreună la extaz.

Gândul acela făcu să-i fiarbă din nou sângele așa de puternic încât scrâșni din dinți. Trebuia să-și recapete controlul asupra impulsurilor, la naiba! Altfel, avea să fie legat de mâini și de picioare, aflat la mila unei femei care nici măcar nu se abținea din a-și exprima propriile opinii.

Și asta nu se cădea niciodată.

Beatrice se rezemă de perete, cu inima bătându-i puternic. Voia să intre, dar mai întâi trebuia să se adune. Și asta nu era o sarcină ușoară, ținând cont de discuția pe care o auzise dintre Sheridan și Grey.

Nu doar că amândoi credeau că Joshua îl omorâse pe unchiul Armie, dar Sheridan îl pusese pe Grey să încerce să afle adevărul despre acțiunile lui Joshua! Își reprimă un val de greață. În tot acest timp, Grey se dăduse pe lângă ea doar ca să afle dacă Joshua era implicat moartea unchiului Armie. Ce fel de individ folosea astfel o femeie?

Un ticălos fără inimă. Asta făcea ca privirile lui mocnite, sărutările interzise și mângâierile nesăbuite să fie o trădare și mai mare decât cea a unchiului Armie. Fusese o proastă când crezuse că Grey o dorea. Prea prinsă de fiorul momentului, își imaginase până și excitarea lui.

Ce fusese în capul ei? Un bărbat chipeș cu experiența lui la femei – un duce la fel de bogat precum Cresus – nu poftea să fie cu o fătucă de la țară nesociabilă și care nu știa cum să tenteze un individ ca el. Dar Grey probabil că avea o clică secretă de diavoli mincinoși ca și el undeva prin Londra. Fără îndoială, acolo învățase cum să înfierbânte sângele unei femei.

Ei bine, nu avea să mai înfierbânte sângele *acestei* femei dacă ea putea să împiedice asta.

Cuvintele urâte ale unchiului Armie îi reveniră din nou în minte: „Majoritatea bărbaților nu ar acorda deloc atenție unei creaturi așa de bărbătești. Nu ești vreo frumusețe".

Lacrimile i se adunară în gât. Crezuse că insultele unchiului Armie fuseseră reacția la refuzul ei. Dar dacă avea dreptate?

Vocile din salonul de bal deveniră sonore. Ar fi făcut bine să intre, chiar și pentru a-i împiedica pe Sheridan și Grey să își dea seama că îi auzise vorbind mai devreme. După ce se asigură că șalul era legat

corect, afișă un zâmbet pe chip și intră. Din fericire, Gwyn nu întrerupse conversația.

Din nefericire, Sheridan o observă pe Beatrice și veni direct la ea.

– Te simți bine? șopti el. Ești palidă.

– Sunt bine, minți ea. Un pic obosită, atâta tot.

El făcu o grimasă.

– Îmi pare așa de rău! Vrei să amânăm lecțiile pentru mâine? Nu mă deranjează să te însoțesc la casa văduvei.

Gândul de a se preface față de Sheridan o făcu să se simtă rău.

– N-am nevoie să mă însoțești. Umblu singură pe moșia asta de ani întregi.

Regretă cuvintele tăioase în clipa în care vărul ei se încruntă.

– Desigur, zise el înțepat. Iartă-mă că am mers prea departe.

Acum se simțea îngrozitor. Adevărul era că Sheridan nu spusese nimic care să o alarmeze. *Grey* era cel care bănuia că ea știa mai mult decât lăsa să se creadă.

Nu știa, dar nu pentru că nu încercase să afle. Cercetase locul în care murise unchiul Armie și nu găsise nimic care să-l implice pe Joshua. Analizase fiecare cuvânt rostit de fratele ei, dar nu-și dăduse seama dacă el știa de avansurile respingătoare pe care i le făcuse unchiul Armie.

Se gândise chiar să-l întrebe direct pe Joshua dacă avea de-a face cu moartea unchiului. Dar, chiar dacă ar fi fost implicat, nu i-ar fi spus niciodată. Nu ar fi vrut ca ea să ducă această povară. Deci ori mințise, ori nu răspunsese. Iar dacă nu-l omorâse, Joshua ar fi fost rănit să audă că ea credea așa ceva despre el.

Asta o făcuse să tacă. Suferise așa de mult, încât se detesta doar pentru că gândise că el putea fi vinovat.

Oricum, nimic din toate astea nu se întâmplase din vina lui Sheridan.

– Îmi pare rău, Sheridan. Sunt un pic supărată, atâta tot. Căutând după un motiv plauzibil, adăugă: Mă tem că nu voi fi niciodată o debutantă așa cum doresc mama și sora ta.

– Prostii. Este nevoie doar de practică. Oricum, nu poți ieși în societate luni bune. Așa că ai destul timp.

– Eu îi tot zic asta. Grey se apropie, venind din cealaltă parte. Dar tot își face griji.

Beatrice se simți captivă între cei doi frați, pentru că în nici unul nu mai putea avea încredere.

– Eu vreau doar să nu-mi dezamăgesc binefăcătorii, Excelență, zise ea pe un ton rece, încercând să ascundă cât de mult o agita prezența lui Grey.

El îi aruncă o privire exasperată, pe care ea o ignoră.

În următoarele ore învăță cotilionul și cadrilul – și își înăbuși furia față de Grey. Din fericire, lecțiile de dans se terminară când fu anunțată cina. Deși mătușa Lydia îi ceru să li se alăture, Beatrice se scuză, spunând că nu voia să-și lase fratele să cineze singur. Asta îi permise să fugă înainte să se lase întunericul, ca nici unul dintre bărbați să se simtă obligat să o însoțească.

Măcar o dată, când ajunse acasă și nu-l găsi pe Joshua, se simți ușurată, pentru că asta însemna că nu mai trebuia să se prefacă nici un minut în plus. Trebuia să treacă peste următoarele săptămâni – sau cât stătea Grey acolo – fără să se dea de gol cu ceva. Totul avea să fie bine dacă reușea să nu-i trezească bănuielile.

Apoi trebuia doar să se roage să nu-i mai vadă vreodată chipul.

Capitolul 14

Spre marea ușurare a lui Beatrice, următoarele două zile se scurseră confortabil, dansând în salon în timpul zilei și cinând în casa văduvei cu fratele ei seara. Din moment ce Sheridan era prea ocupat să ajute cu instruirea lor, nu mai puteau dansa cotilion sau cadril. Grey era partener, pe rând, pentru ea și Gwyn, în timp ce mama lui cânta o serie de melodii pentru gigă, dans scoțian și alte dansuri populare. Din moment ce Beatrice știa aceste dansuri, ea fu cea care o învăță pe Gwyn.

Era limpede că lui Grey, deși era în stare să danseze orice dans, nu-i plăcea distracția. Însemna să iasă în societate și, după cum declarase în mod repetat, prefera „să-și trăiască zilele ca un pustnic decât să îndure o oră cu tâmpiții ăia aroganți". Uneori, parcă era fratele ei. Cât de ciudat!

Măcar scăpa de întrebările lui. Se asigura să nu fie niciodată singură cu el, chiar când el încerca să facă întocmai. După ce avusese de-a face cu unchiul Armie, se pricepea la asta. Iar când dansau, îi punea tot felul de întrebări despre societatea londoneză și despre comportamentul pe care îl așteptau din partea ei.

Așa află cât de mult disprețuia Grey aristocrația. Sentimentele lui erau exprimate prin păreri acide despre reguli și prin remarci tăioase despre oameni. Poate că Beatrice nu putea să-i încredințeze propriile secrete, dar el mereu părea să spună adevărul despre societate. Așa că, la sfârșitul celei de-a treia zi de lecții, începuse să se întrebe dacă masa sclipitoare de lorzi și doamne pe care se temea să-i întâlnească în Londra nu se putea dovedi doar un grup mai mare de oameni, precum cei cu care avusese de-a face în Sanforth, cu aceleași vanități meschine, prejudecăți și înclinați spre bârfă. Dacă era așa, ar fi putut să se descurce de minune cu stupidul debut, până la urmă.

Duminică, în cea de-a patra zi, nu avură loc lecții din moment ce merseră la slujbă. După aceea, în vreme ce toată stătea de vorbă, rămase cu privirea pe Grey.

De ce trebuia să arate așa de *delicios?* În casă să îmbrăca mereu lejer, dar la biserică purta un costum negru de lână fină, care îi scotea în evidență părul negru, făcându-l și mai atrăgător, și o vestă albă din mătase, care o făcea să se gândească la spuma apelor râului ce curgea pe lângă casa văduvei. Până și cutele eșarfei de la gâtul lui evocau norii care se rostogoleau într-o zi cu vânt.

Din păcate, o surprinse când se holba la el și se desprinse de ceilalți ca să vină spre ea. Ar fi trebuit să o ia în altă direcție, dar lăsase garda jos. Altfel, de ce stătea acolo ca o nătăfleață, privindu-l cum se apropia?

– Fratele tău de ce nu este aici? întrebă el.

Inima ei se prăbuși.

– De ce nu-l întrebi tu? Nu sunt paznicul fratelui meu.

Regretă cuvintele dure când el îi cercetă chipul, apoi zise tărăgănat:

– L-aș întreba dacă aș putea. Dar mă evită aproape la fel de mult ca tine.

– Eu nu te evit. Am dansat cu tine aproape în fiecare zi.

Privirea lui se aprinse pe măsură ce o studia.

– Știi că nu m-am referit la asta.

Ea aproape că își mușcă limba pentru a nu-i reproșa perfidia. Dar se concentră asupra întrebării lui, acum părând mai sigură pe ea.

– Joshua nu vine niciodată la slujbă. Zice că nu mai suportă să participe. Bănuiesc că are legătură cu războiul și cu oamenii pe care i-a văzut murind când lupta pentru Dumnezeu și pentru țară.

– Poate. El o țintui cu privirea. Sau poate există alt motiv. Biserica oferă deseori o oglindă a acțiunilor unui om.

Dumnezeu să o aibă în pază, Grey rostea ceea ce ea nu îndrăznea să spună – că poate Joshua se simțea prea vinovat pentru a participa. Fu cât pe ce să protesteze spunând că Joshua nu mai participa la slujbă dinainte de moartea unchiului Armie, dar se opri înainte să dezvăluie că știa ce urmărea Grey.

Când pieptul i se strânse și mâinile începură să-i tremure, se luptă să pară nonșalantă.

– Sau poate că lui Joshua nu-i place muzica.

Apoi se forță să plece.

Grey nu avea decât să rămână cu bănuielile lui. Nu avea să fie ea cea care își trăda fratele – mai ales că nu-i cunoștea secretele.

*

A doua zi când ajunse la conac, fu surprinsă să afle că în acea zi urmau să ia o pauză de la lecțiile de dans. Aveau să primească indicații despre regulile etichetei în salonul de dans, oferite de Grey și de mătușa Lydia.

Acest lucru dură *ore întregi*. Sheridan, care li se alăturase la insistențele mamei sale, și Gwyn interveneau din când în când pentru a-și exprima opiniile – sau pentru a lua peste picior ce ziceau Grey și mătușa Lydia.

Beatrice îi înțelegea. Erau așa de *multe* reguli – de exemplu, cum făcea o doamnă o reverență când întâlnea un domn, cum trebuia să-ți ții capul pe aceeași linie cu partea superioară a corpului și să nu-ți flexezi prea mult picioarele. Chiar le puseră pe ea și pe Gwyn se exerseze!

Ea și Gwyn mai primiră indicații despre cine putea dansa cu cine, deși asta părea să depindă de faptul că balul putea fi privat, public sau spontan. Se părea că o regulă era sfântă – frații și surorile nu aveau voie să danseze împreună. Ceea ce însemna că biata Gwyn nu se putea bizui pe frații ei ca parteneri la un bal.

– Dar, mamă, zise Gwyn, dacă nici unul dintre domnii ăștia măreți nu îmi cere să dansăm? Cum pot eu să-mi arăt abilitățile pe ringul de dans dacă sunt obligată să stau pe margine din cauza unei reguli stupide, care spune că nu am voie să dansez cu frații mei?

– Ești sora a trei duci, zise Sheridan sec. Crede-mă, vei avea destui parteneri. Când mătușa Lydia tuși, el clipi, apoi se uită umil spre Beatrice. Și tu la fel, verișoară – o grămadă de parteneri, fără îndoială.

Ea își înăbuși oftatul la încercarea lui eșuată de a o liniști.

– Chiar sper, zise ea cu o veselie forțată. Eu pot dansa cu voi toți, din moment ce nici unul dintre voi nu îmi este frate – și fratele meu nu va face niciodată umbră ușii vreunul salon de bal din Londra, doar dacă vreunul din voi îi pune un pistol la cap.

Regretă brusc referirea nefericită la violență, dar, înainte să apuce să-și îndulcească afirmația, Grey zise:

– Nu va fi nevoie. Poate avea încredere în noi că vom avea grijă de tine într-un salon de bal.

Privirea lui îi învolbură sângele în vene.

Să-l ia naiba! Tacticile lui erau așa de nedrepte!

Mătușa Lydia se ridică, privind sever în direcția lui.

– Ar trebui să știți cum trebuie să vă purtați când acceptați invitația la dans a unui bărbat. De exemplu, domnul oferă mâna dreaptă, și voi o acceptați cu stânga.

– Ce se întâmplă dacă este stângaci? întrebă Beatrice.

I se întâmplase la un bal al recoltei, ceea ce dusese la o stângăcie jenantă.

– Atunci nu i se va permite să danseze, zise Grey aparent serios.

– Grey, nu o tachina, îl certă mătușa Lydia.

El izbucni în râs.

– Fiecare bărbat care vrea să se însoare știe aceste reguli, domnișoară Wolfe. Indiferent ce mână folosește domnul, trebuie să o ofere întotdeauna pe dreapta. Și trebuie să accepți mereu cu stânga.

– Pentru că ar fi un dezastru dacă ai încerca să-i accepți mâna dreaptă cu dreapta ta, zise Sheridan de pe canapea.

Și uite așa își aminti poziția în care ea și Grey dansaseră, cu mâinile stângi unite și cele drepte la fel, astfel încât timp de câțiva pași fură scandalos de apropiați. Privirea îi zbură spre Grey, iar pentru o secundă, ceva întunecat, cunoscător și intim trecu peste ochii lui, transmițându-i un fior pe șira spinării, în vreme ce privirea *lui* alunecă spre gura ei.

Își îndepărtă privirea, înainte să înceapă să spună iar prostii sub privirea lui experimentată.

– Cum ne purtăm dacă *dorim* să refuzăm cererea unui domn la dans?

– Nu poți, mormăi Gwyn. Aveau regula asta și în Berlin. Spune-i ce se întâmplă dacă-l refuzi pe individ, mamă.

– Va trebui să stai deoparte la toate celelalte dansuri ale serii, zise mătușa Lydia. Poți spune că nu mai intenționezi să dansezi, dar asta e singura ta scăpare.

Beatrice clipi.

– Chiar dacă nu-mi place de el? Chiar dacă, să zicem, mi-a insultat fratele sau... nu știu, a încercat să mă sărute când nu ar fi trebuit? Chiar dacă este un derbedeu?

Grey se uită intens la ea.

– *Thorn* este un derbedeu. Dar, crede-mă, dacă o tânără domnișoară l-ar refuza direct pe ringul de dans, nu reputația *lui* ar avea de suferit. El este duce. Lumea se așteaptă să-i accepți invitația... Doar dacă

nu cumva încalcă alte reguli ale salonului de dans, cum ar fi să încerce să danseze cu tine a treia oară, după ce ați dansat deja de două ori.

Enervată, Beatrice pufăi.

– Ce regulă blestemată mai este și *asta?*

În vreme ce Grey, Sheridan și Gwyn izbucniră în râs, mătușa Lydia se abținu să nu zâmbească.

– Nu poți spune *blestemată,* dragă. Nicăieri.

– Indiferent cât de mult îți dorești, rosti Gwyn printre dinți.

– Ce spui? întrebă mama, ridicând din sprânceană.

Gwyn oftă adânc.

– Nimic, mamă.

– Așa mă gândeam și eu. Dar ochii mătușii Lydia sclipiră când se întoarse spre Beatrice. Nu poți dansa a treia oară cu același domn pentru că a arăta o asemenea preferință unui bărbat le dă impresia oamenilor că sunteți logodiți. Apoi *toată* lumea din salonul de bal vă va bârfi.

Beatrice se foi când auzi nebunia celor spuse.

– Deci, deși trebuie să accept invitația oricărui bărbat la dans, dacă domnul dorește să danseze *a treia oară* cu mine, sunt nevoită să-l refuz.

– Nu îți va cere pentru că știe ce este mai bine pentru el, zise Grey. Dar, dacă te invită, atunci îl refuzi. Doar dacă nu vrei cumva ca bârfitorii din jur să vă declare logodiți.

– Adevărul este, zise Gwyn, că este mai bine să eviți o astfel de situație. Nu-i nimic mai rău decât să dansezi cu un individ care nu este de încredere și are mâini hoinare.

Sheridan se încruntă.

– Cine *este* acest individ de neîncredere și cu mâini hoinare?

– Ipotetic, zise Gwyn. Nu fi măgar!

– Gwyn, nu poți să te exprimi așa, zise mama ei.

Gwyn ridică bărbia.

– Iartă-mi limbajul grosolan, Sheridan. *Am vrut* să zic *nu fi un mare măgar.*

În vreme ce frații ei râdeau, mătușa Lydia ridică ochii spre cer.

– Văd că vom *avea* nevoie de trei luni pentru a vă pregăti de debut. Se încruntă la fiii ei. Mai ales cu derbedeii ăștia doi care vă încurajează.

– Este greu să nu le încurajezi când doamnele au puncte de vedere solide, zise Grey. Unele reguli sunt demodate și idioate.

– Exact. Gwyn se întoarse spre Beatrice. De asta trebuie să dezvoltăm tactici pentru a le desființa. Crede-mă, există o cale să refuzi un domn care nu este de încredere și are mâini hoinare înainte ca el să aibă ocazia să te invite la dans!

Grey își înclină capul.

– Nu fi absurdă!

– Nu sunt, zise Gwyn. Singura metodă prin care o femeie inteligentă poate scăpa de absurditatea unui bal – în orice țară – este să se asigure că dansează cu acei domni care i se potrivesc cel mai bine.

– Cu cei bogați și chipeși, o tachină Sheridan.

– Pe mine mă preocupă mai mult să-i evit pe idioții aroganți ca frații mei, replică ea.

– Hei! protestă Sheridan. Eu de când sunt arogant?

– Putem trece mai departe? zise Grey nerăbdător. Vreau să aud ce prostii mai propune Gwyn.

– Vezi? întrebă Gwyn. Arogant.

– Mai degrabă plictisit. Grey scoase ceasul de buzunar. Nu avem toată ziua la dispoziție, să știți.

Gwyn scoase limba la el.

– Poți să pleci oricând. Nu avem nevoie de nici unul dintre voi pentru partea asta. De ce tu și Sheridan nu plecați să vă puneți la punct manierele de lorzi și să striviți vreun bădăran?

– Îmi pare rău, surioară, nu cunosc bădărani. Făcându-i cu ochiul mamei lor, Grey adăugă: Și nu avem de gând să pierdem asta.

Sheridan își puse brațele peste spătarul canapelei.

– Nu când suntem pe cale să aflăm secretele străvechi ale femeilor.

Gwyn îl săgetă cu privirea.

– Acum te porți ca un măgar *nenorocit*.

– Gwyn! strigă mama ei, cu adevărat șocată de data asta.

– Scuze, mamă, mormăi Gwyn. Sincer, Bea, trebui să-i ignori pe frații mei.

– Eu mereu ignor insolența, zise acru Beatrice, afișând un zâmbet pentru Gwyn. Ce spuneai?

– Cheia este să aranjezi lucrurile astfel încât domnul să nu ghicească niciodată că ai făcut manevre ca să nu danseze cu tine. Acum,

să ne prefacem că eu sunt un domn care se apropie de tine pe ringul de dans. Coborându-și vocea, Gwyn veni la Beatrice și spuse: Sper că aveți o seară minunată, doamnă.

Înainte ca Beatrice să apuce să răspundă, Grey interveni:

– Sfinte Dumnezeule, dacă tu așa crezi că *vorbesc* bărbații, mi-e teamă să aud ce crezi că ar spune. Veni între sora lui și Beatrice. Așa faci! Se aplecă politicos. Domnișoară Wolfe, mi-ați face onoarea să dansați cu mine acest dans?

– Nu, nu, pierzi ideea! strigă Gwyn. Dacă îi ceri să danseze, nu te mai poate refuza. Trebuie să facă în așa fel încât să nu apuci să întrebi.

– Oh, corect. Grey clătină din cap. Ce exercițiu stupid!

– Zise ducele care nu poate fi refuzat, interveni Beatrice.

Când el ridică din sprânceană, Gwyn rosti:

– Dacă tu crezi că e stupid, Grey, pleacă și lasă-mă să mă ocup eu de asta. Îi făcu semn să plece, apoi reveni la Beatrice. Poți face o mulțime de lucruri pentru a evita un bărbat. Când vine spre tine, poți să ai un acces de tuse care cu siguranță îl va face să schimbe direcția. Nici un bărbat nu vrea să riște să ia o răceală de la tine.

– Corect, zise Sheridan, deci un acces de tuse îi va face și pe ceilalți domni să te ocolească.

– Dacă sunt așa de ușor de întors, zise Gwyn, atunci *nu-i* vrem.

– Sunt de acord, zise Beatrice, hotărâtă să fie solidară cu Gwyn.

Gwyn continuă:

– Îi mai poți cere să-ți aducă un pahar de punci, în speranța că altcineva te va invita la dans cât este plecat.

– Asta mi se pare răutăcios, zise Beatrice.

– Oh, crede-mă, interveni Grey, când își va da seama că dansezi cu altul, va abandona băutura pentru tine și va pleca să-și caute o pradă mai bună. Am văzut-o pe Vanessa făcând manevra asta cu destui domni.

– Vanessa este o moștenitoare, Grey, strigă Sheridan de pe canapea. Poate să scape cu mai multe trucuri decât îi e permis lui Bea.

Gwyn îl ignoră.

– Îl poți trimite pe individ cu alte treburi: să-ți caute însoțitoarea dacă nu o mai vezi sau să-ți aducă un șal pe care l-ai lăsat mai devreme în partea cealaltă a încăperii chiar în acest scop. Dacă îl trimiți cu vreun comision, se va simți ca un cavaler care ajută o lady. Dar,

dacă se întâmplă să fii invitată la dans cât este plecat, nu e vina *ta*, nu-i așa?

– Dacă aș fi eu acel individ, spuse Grey, uitându-se spre Beatrice, nu aș fi dat la o parte așa de ușor.

Beatrice își temperă fiorul provocat de cuvintele lui. Oricum nu se putea imagina încercând tacticile lui Gwyn.

– Poate că pur și simplu ar trebui să mă ascund sub mobilă dacă văd vreun individ nepotrivit apropiindu-se, zise ea tristă.

O altă voce se auzi din ușă:

– Tactica aia nu merge nici cu câinii, rățușcă.

Beatrice se întoarse și îl văzu pe fratele ei stând acolo.

– Joshua! Ce faci aici?

Cu un zâmbet mâhnit, îi ignoră pe ceilalți și veni șchiopătând către ea, sprijinindu-se în baston.

– M-am gândit că ar trebui să văd ce presupun aceste lecții care te pregătesc pentru societate. Și dacă te gândești să te ascunzi sub mobilă ca să eviți bărbații, am ajuns la țanc.

Sheridan se ridică de pe canapea.

– Bună ziua, vere. Mă bucur să te văd.

Chipul lui aspru nu arăta că era așa de încântat. Veselia lor dispăru dintr-odată, amintindu-i lui Beatrice că Sheridan și Grey îl bănuiau pe fratele ei că l-ar fi omorât pe unchiul Armie.

Mătușa Lydia se duse să-l sărute pe Joshua pe obraz, fără să dea de înțeles că simțise tensiunea dintre bărbați.

– Ne bucurăm tare mult că ai venit, nepoate. Sper că stai la cină.

– Mă tem că nu pot, spuse Joshua, zâmbindu-i sincer. Am venit să o iau pe Beatrice și să stabilim ce este nevoie pentru cuștile câinilor înainte să plec mâine spre Leicester, ca să văd câțiva câini de vânătoare.

– Oh, vai! zise mătușa Lydia. Mi-aș dori să puteți rămâne.

Gwyn tuși.

Mătușa Lydia privi spre ea și se îmbujoră.

– Mi-am uitat manierele. Joshua, dă-mi voie te rog să te prezint unuia dintre ceilalți fii ai mei și fiicei mele.

– Pe Greycourt l-am cunoscut la înmormântare. Joshua se uită pe furiș spre Gwyn. Dar nu am avut încă privilegiul de a o cunoaște pe Lady Gwyn, deși am auzit multe despre ea.

– Asta chiar sună interesant. Gwyn zâmbi, păşind în faţă. Îl studie iute. Dumneavoastră sunteţi maiorul Wolfe, bănuiesc?

El îşi înclină capul.

– La dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

Spre deosebire de majoritatea femeilor pe care Beatrice şi Joshua le cunoscuseră, Gwyn nu arătă nici o urmă de dezgust sau răceală faţă de el din cauza piciorului rănit. Nici milă, ceea ce era la fel de neobişnuit.

Spre surprinderea – şi încântarea – lui Beatrice, Gwyn îl privi pe Joshua mai mult cu o mare curiozitate. Şi poate un pic de atracţie? Beatrice mereu îşi considerase fratele destul de chipeş, în ciuda şchiopătatului şi a părului negru drept, pe care îl ţinea nepermis de lung. Reacţia lui Gwyn îi dovedea că avea dreptate.

Şi nici nu se putea confunda privirea lui ostentativă rămasă asupra siluetei lui Gwyn. Fratele ei nu se uita niciodată la o femeie aşa – sau nu o făcuse dinainte de război.

Foarte interesant.

– I-am povestit fratelui meu totul despre tine, interveni Beatrice, nedorindu-şi ca Gwyn să se întrebe de unde auzise Joshua despre ea.

– Da, sora mea le ridică în slăvi pe noile noastre rude şi pe rudele *lor*, zise caustic Joshua, deşi rămase cu privirea la Gwyn.

Departe de a fi descurajată de tonul lui – sau de privirea lui îndrăzneaţă –, Gwyn afişă un zâmbet care putea fi numit doar cochet.

– Ei bine, sora dumneavoastră abia a zis un cuvânt despre *dumneavoastră*, domnule. Începusem să cred că sunteţi un pustnic în vreo peşteră pe undeva. Ce încântător să aflu că mă înşel!

Evident neobişnuit cu o femeie care să flirteze cu el, Joshua rămase cu gura căscată la Gwyn, de parcă era vreun animal nou şi ciudat într-o menajerie.

Beatrice schiţă un zâmbet şi merse să stea lângă el.

– Mă tem că fratele meu nu este prea sociabil. S-a îngropat în muncă.

Atunci vorbi Grey.

– Maior Wolfe, am înţeles că eşti şeful paznicilor de vânătoare al moşiei.

– Da, aşa este, confirmă Joshua.

– Sunt sigur că fratele meu este încântat că te descurci așa de bine în poziția aceasta, continuă Grey, din moment ce a trebuit să petreacă așa de mult timp descâlcind treburile financiare ale unchiului vostru, Armitage.

La naiba, îl menționase cu intenție pe unchiul Armie!

– Mult succes! îi zise amabil Joshua lui Sheridan. După cum probabil ai observat, unchiul nostru nu știa să-și administreze banii. Tatăl tău era disperat că trebuia să-și dea seama pe ce cheltuise banii fratele său.

– Și acum cel disperat sunt *eu*, deși se pare că unchiul Armie a risipit mulți bani pe peisagistică, zise Sheridan, mai călduros decât înainte.

– Ah, da, rosti Joshua. S-a construit pe câteva hectare – unchiul Armie devenise obsedat să creeze o zonă *sălbatică*, la care toată lumea din oraș se referă ca la *Nebunia lui Armie*. Ca să nu mai zic de averea cheltuită pe diferite clădiri prin grădină.

– Am dreptate că sunt până și ruine pe proprietate? insistă Grey, făcând-o să se înfioreze.

La naiba, știa că unchiul Armie murise în apropierea ruinelor? Dacă știa, trebuia să schimbe subiectul.

– Există ruine, un foișor chinezesc și cel mai drăguț schit...

– Ruine! exclamă Gwyn, fără să-și dea seama că zădărnicise efortul lui Beatrice vorbind exact despre acele construcții. De ce aud asta abia acum?

– Pentru că toți am fost destul de ocupați, îi zise Sheridan, aruncându-i lui Grey o privire voalată, pe care ea nu prea putea să o interpreteze.

– Și pentru că nu sunt ruine adevărate. Vocea lui Joshua era surprinzător de curtenitoare. Unchiul Armie a cerut să fie construite. Ați fi șocați să aflați de câți bani este nevoie să creezi o abație în ruine cu o clopotniță funcțională.

Beatrice se relaxă. Ori Joshua disimula foarte bine, ori habar n-avea că Grey încerca să-i întindă o cursă.

– Nu aș fi deloc șocată, zise Gwyn. O structură de o asemenea amploare? Destul de scump de construit.

Expresia fratelui ei se schimbă, iar pentru o clipă în ochii lui sclipi interesul.

– Într-adevăr. De asta a rămas neterminată.

– O ruină ruinată, zise ironic Grey. Am și eu câteva pe moșiile mele, dar le zicem case de închiriat. Când Beatrice îi aruncă o privire rapidă, el adăugă: Tatăl meu era destul de permisiv cu administrarea proprietăților, lucru pe care eu sunt hotărât să-l schimb.

– Da, da, rosti Gwyn, fluturând disprețuitor din mână, știm cu toții despre marile tale planuri de a face îmbunătățiri, Grey. Dar astea sunt ruine făcute cu intenția de a fi ruine, create pentru a fi arătate. Am auzit de englezi care le fac, dar nu credeam că voi fi lângă una dintre ele. Îi zâmbi lui Joshua. Mi-ar plăcea tare mult să văd aceste ruine.

– Mă îndoiesc că o doamnă elegantă ca dumneavoastră le-ar găsi interesante, zise Joshua.

Gwyn ridică dintr-o sprânceană.

– Chiar și doamnele elegante pot avea interese neobișnuite, domnule. Dar ați fi aflat asta dacă ați fi venit să ne vizitați.

Joshua miji ochii spre ea.

– Ați saluta o vizită din partea paznicului de vânătoare al fratelui dumneavoastră vitreg, doamnă?

– Din partea *vărului* fratelui meu vitreg, domnule. În ochii ei, sclipea provocarea. Suntem rude.

– Eu și dumneavoastră nu suntem rude, Lady Gwyn, zise Joshua pe o voce dură. Slavă Cerului!

– Credeți-mă, maior Wolfe, zise ea cu o înclinare timidă a capului, sunt la fel de încântată ca dumneavoastră să aud că nu suntem înrudiți.

Pentru o clipă, Joshua păru să fi fost redus la tăcere.

Beatrice aproape că își exprimă plăcerea cu voce tare. Tare mult i-ar fi plăcut să învețe *acest* truc. La naiba cu lecțiile pentru debut! Gwyn îi putea da o lecție despre cum să faci față fraților înțepați, din moment ce reușise să-l pună la punct pe al ei.

– Oricum ar fi, continuă Gwyn, fluturând din gene, aș fi în extaz dacă mi-ați arăta ruinele de pe moșie, domnule.

– Ați putea să mergeți acolo singură, zise Joshua. Vă voi spune unde le găsiți.

– Așa aș pierde comentariile informative pe care mi le-ați oferi, insistă Gwyn. Nici nu vreau să aud!

Când Joshua se ridică, parcă pregătindu-se de luptă, Sheridan interveni.

– Te rog să o ierți pe sora mea nerăbdătoare. Are o pasiune pentru clădirile vechi. Umple caiete întregi cu descrieri entuziasmate despre caracteristicile lor artistice și rolul jucat în istorie. Când eram copii, ne căra pe mine, pe Thorn și pe Heywood pe străzile izolate ale Berlinului pentru a vedea o casă care i se părea ei splendidă.

Gwyn pufni.

– V-a prins bine. Nici unul din voi nu are dezvoltat simțul frumuseților din arhitectură.

Când Grey își dădu ochii peste cap, Beatrice se gândi că asta putea să fie o ocazie bună să le arate lui și lui Sheridan că nu o deranja ideea de a fi prezentă în locul unde murise unchiul Armie, din moment ce se petrecuse în apropierea ruinelor. Dar ar fi funcționat doar dacă se putea asigura că Joshua nu venea.

– Vă pot duce *eu* să le vedeți. Beatrice își plimbă privirea pentru a-i include pe Sheridan și pe Grey. Se află la câțiva kilometri de aici – am putea merge pe jos sau călare.

– Doar dacă ni se alătură maiorul Wolfe. Ce spuneți, domnule? îl întrebă Gwyn pe Joshua. Mergem acum?

Cererea subită de a satisface această curiozitate o făcu pe Beatrice să se îngrozească. Se gândea că își putea controla propria reacție la vederea locului unde murise unchiul Armie, dar cum ar fi putut controla reacția lui Joshua?

Un mușchi tresări în maxilarul lui Joshua.

– Se pare că ați uitat, doamnă, că eu am venit aici doar ca să-mi iau sora acasă.

Beatrice îi privi chipul. Coborâse o mască peste el, iar expresia lui devenise indescifrabilă. Dar, dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi zis că el nu era deloc încântat de ideea de a însoți invitații la ruine.

Își mută privirea și-l descoperi pe Grey la fel de interesat de reacția fratelui ei. La naiba cu el!

– Oricum se face târziu, zise Beatrice. Ar fi prea întuneric să mai vedeți ceva până când am ajunge acolo.

– Atunci hai să vizităm ruinele mâine, zise Grey.

– O idee superbă! strigă Gwyn. Putem să facem o excursie, să luăm prânzul acolo la un picnic.

– Dar Gwyn, interveni mătușa Lydia, cum rămâne cu lecțiile?

– Dacă nu ies măcar o zi, mamă, înnebunesc, zise Gwyn. Avem multe luni pentru lecțiile noastre. Și știi cât de mult îmi place.

– Atunci rămâne stabilit, zise Beatrice. Mâine la ora zece vin după voi și mergem să vizităm ruinele.

– Venim *amândoi* să vă luăm, zise ferm Joshua. Pot să-mi amân treburile din Leicester pentru o zi.

Beatrice rămase cu gura căscată, surprinsă de faptul că lui părea să-i placă ideea.

Apoi Joshua făcu o plecăciune.

– Dar acum eu și Beatrice vă lăsăm ca să putem face planuri pentru această *excursie*.

Tonul lui nu accepta un refuz, așa că, încuviințând din cap, Beatrice își luă rămas-bun de la ceilalți și plecă împreună cu fratele ei.

Așteptă până când erau destul de departe de casă înainte să vorbească.

– Ești sigur că vrei să-ți petreci ziua de mâine la ruine?

– De ce nu aș vrea? întrebă el, deși rămase cu privirea îndreptată spre drum. De săptămâni întregi mă bați la cap să petrec mai mult timp cu rudele noastre.

– Da, dar... este așa de aproape de locul unde a murit unchiul Armie.

El ridică din umeri.

– De ce ar conta asta? Să nu-mi spui că îți este dor de nenorocitul ăla bătrân?

– Nu, desigur că nu. Încercă să-i descifreze expresia, dar nu văzu nimic. Faptul că el nu se uita la ea ar fi putut la fel de bine să nu însemne nimic. Știa mai bine decât oricine cât de greu îi era să meargă pe un drum cu pietriș. Unchiul Maurice era mult mai plăcut decât unchiul Armie. Iar Sheridan este și mai amabil, adăugă ea.

Fratele ei mormăi, posac ca de obicei.

– Într-adevăr, continuă ea, toți sunt foarte drăguți. Dar știu cât îți displace să fii obligat să stai în compania lor. Dacă preferi să nu vii...

– Știu ce încerci să faci, mormăi el. Abia aștepți să mai petreci o zi cu prețiosul tău Greycourt și vrei să nu fiu prezent când faci asta.

– Poftim? Nu! Nu se așteptase la această turnură a conversației. Și cum naiba ghicise Joshua că ea și Grey... E ridicol!

– Este? Vorbești despre opiniile și declarațiile lui mai mult decât îți dai seama. În primul rând, de asta am venit astăzi – să văd cu ochii mei cum sunteți împreună. O străpunse cu privirea. Apoi l-am auzit când a zis că el nu s-ar lăsa dat la o parte așa de ușor dacă și-ar dori

un dans cu tine și am văzut cum ai roșit. Ideea că voi doi sunteți împreună... Trăsăturile lui se înăspriră. Mă îngrijorează.

– De ce? Căldura perversă îi încălzi obrajii. Chiar trebuia să roșească de fiecare dată când se gândea la Grey? O luă în fața lui Joshua ca el să nu observe. Mă crezi incapabilă să atrag un asemenea bărbat?

El oftă zgomotos.

– La dracu', Beatrice, nu este vorba despre atracție! Bărbații ca el și ca unchiul Armie înghit dintr-o mușcătură femeile și apoi le aruncă, doar ca să se distreze. Abia apoi se *căsătoresc* cu femei potrivite.

Fiecare cuvânt îi frângea inima.

– Crezi că nu știu asta? strigă ea, cu gâtul aspru din pricina lacrimilor nevărsate. Se întoarse pentru a-l înfrunta, oprindu-l din drum. Crezi că n-am minte deloc?

Probabil că el observă suferința din spatele cuvintelor ei deoarece clipi.

– Nu vreau să... nu spuneam... Înjură vulgar. Eu vreau doar să te protejez. Tata nu ți-a lăsat nici măcar un șiling drept zestre și, după cum ai subliniat și tu zilele trecute, rudele noastre ne pot da afară din casa văduvei cu prima ocazie.

Ea tresări. În ultima săptămână, acele temeri fuseseră oarecum îndepărtate când devenise clar că mătușa ei și Gwyn țineau prea mult la ea ca să facă un lucru așa de oribil. Nici măcar Sheridan nu părea a fi în stare de așa ceva.

Joshua continuă:

– Ca să nu-l mai menționez pe unchiul Armie, care...

Când el se opri, o străbătu un fior rece.

– Ce-i cu unchiul Armie?

– Nimic. Își frecă maxilarul încordat. Ideea este că nimeni, nici măcar eu, nu ți-a dat ceva cu care să trăiești așa cum meriți. Ceilalți nu ți-au dat, iar eu nu pot s-o fac. Dar singurul lucru pe care îl *pot* face este să te protejez. Și am de gând să o fac, orice ar fi.

Joshua nu fusese niciodată mai aproape de a mărturisi ce făcuse. Beatrice își înghiți frica.

– Nu este nevoie să mă protejezi. Mă pot proteja singură.

El pufni.

– Sigur. Ultima dată când ți-am verificat abilitățile de a trage cu pușca, lăsau de dorit.

Asta o luă pe nepregătite. Unchiul Armie nu fusese împușcat. De ce vorbea despre arme? Vorbea la modul general? Încercă să descifreze ceva din expresia lui, dar nu reuși să vadă nimic.

– Oricum ar fi, adăugă el, mâine vin cu tine, indiferent că îți place sau nu.

– Cum rămâne cu treburile tale din Leicester?

– Pot aștepta. Îi întâlni privirea, apoi se înmuie. Știu că uneori nu mă crezi, rățușcă, dar nimic nu este mai important pentru mine decât viitorul tău.

Cuvintele lui erau dulci-amărui. Se gândi din nou să-l confrunte cu temerile ei. Dar nu putea de vreme ce tocmai vorbise cu ea și cu rudele lor mai mult decât o făcuse în ultimele săptămâni.

Prea bine. Poate că trebuia să-i confrunte pe Grey și pe Sheridan și să le ceară să spună ce știau. Și dacă aveau dovezi care să le susțină bănuielile, ea ar fi zis de ce ar fi făcut-o Joshua. Dacă, după ce ar fi aflat cât de depravat fusese unchiul Armie, ei tot l-ar mai fi urmărit pe Joshua, atunci l-ar fi îndemnat pe fratele ei să fugă.

Pentru că, dacă ar fi ajuns să aleagă între rudele ei – sau Grey – și fratele ei, l-ar fi ales de fiecare dată pe Joshua.

Capitolul 15

După ce plecară Beatrice și fratele ei, Grey îi sugeră lui Sheridan să i se alăture în bibliotecă la un coniac, ca să poată discuta în privat. Ușa abia se închise când Sheridan întrebă:

– Ce părere ai despre vărul meu, acum că ai avut mai mult timp să-l analizezi?

Grey își băgă mâinile în buzunare.

– Nu mi-a plăcut cum se uita la Gwyn.

– Despre ce vorbești?

– Nu i-ai văzut? Flirta cu Wolfe, și el clar se uita la ea cu dorință.

– *Dorință?* Eu sigur nu am observat *asta*, rosti Sheridan.

Grey observase – recunoscuse privirea lacomă din ochii lui Wolfe de fiecare dată când bărbatul se uitase la Gwyn. Reflectase aceeași poftă pe care Grey o simțea de fiecare dată când o vedea pe Beatrice. Ceea ce însemna că Gwyn voia să se joace cu focul.

Cum o făcea și el, dacă se gândea mai bine. Frații Wolfe erau o pereche redutabilă.

– Eu spun doar că, dacă ai dreptate, iar maiorul a pus ochii pe ducat, s-ar putea să caute o soție ca să aibă pachetul complet. Cineva ca sora noastră.

Sheridan pufni în râs.

– Atunci vărul meu a ales prost. Gwyn este prea inteligentă ca să se mărite cu un paznic de vânătoare sărac, indiferent de rangul lui în Marina Regală.

– Dacă ai dreptate în ce-l privește și încearcă să obțină un ducat, atunci nu va mai *fi* un paznic de vânătoare sărac când va pune ochii pe ea, nu-i așa?

– Singura cale prin care Joshua ar pune mâna pe ducat ar fi dacă ne-ar omorî și pe mine, și pe Heywood fără ca nimeni să observe. Și asta nu se va întâmpla din moment ce tu și eu îl vom opri. Deci nu contează *cum* se uită la Gwyn. Nu se va mărita niciodată cu el după cum stau lucrurile acum. Nu este suficient de bogat pentru ea.

Grey nu era așa de sigur. Dar nu era nici așa de sigur că își cunoștea sora. Nu fusese lângă ea când crescuse. Abia dacă fusese în preajma familiei lui de când sosiseră în Anglia! Iar scrisorile din partea părinților lui nu vorbiseră prea bine despre ea. Cum puteau să-i facă asta? Gwyn era la un alt nivel. Sigur că Wolfe era atras de ea! Cine nu ar fi fost?

– Las-o baltă atunci, îi zise el lui Sheridan. Poate că mi-am închipuit eu atracția lor reciprocă, spuse, deși știa că nu își imaginase. Schimbând subiectul, în locul ăsta unde mergem mâine, sunt aceleași ruine lângă care ai zis că a murit unchiul tău?

Sheridan încuviință din cap.

– Ai văzut expresia lui Joshua când Gwyn i-a zis să o ducă acolo? Dacă aia nu era vinovăție...

– El a fost cel care a deschis subiectul despre ruine, sublinie Grey. Slabe șanse să facă asta dacă ar fi fost vinovat.

Sau din alt motiv decât dorința față de sora lor.

– Oricum ar fi, zise Sheridan, mâine ar trebui să inventăm un motiv să-l ducem chiar la locul cu pricina și să-i vedem reacția.

– Nu *noi*, zise Grey. *Eu.* Când Sheridan vru să protesteze, adăugă: Cât timp Wolfe este ocupat cu excursia asta, tu te duci la pod să vezi dacă găsești bucăți din balustrada care a căzut în râu cu tata. Dacă le găsim, ne va ajuta foarte mult să verificăm dacă podul era deteriorat. Este momentul perfect, când Wolfe se află altundeva – nu va fi nevoie să răspundem la nici o întrebare.

Expresia lui Sheridan se lumină.

– Corect.

– Tu ai cercetat locul unde a murit unchiul tău?

– Da. Nu am văzut nimic. Dar, dacă au fost dovezi de crimă, Joshua a avut suficient timp să scape de ele. Noi am ajuns în Anglia la câteva săptămâni după înmormântarea unchiului Armie.

– Dacă există ceva de descoperit, cu siguranță unul dintre noi va descoperi.

– Și dacă nu?

– Atunci nu este nimic de făcut.

Sheridan își încrucișă brațele la piept.

– Ești sigură că îmbujorările drăguțe și zâmbetele dulci ale lui Bea nu te influențează să vezi ceea ce este evident?

Grey se încordă.

– Dacă îți amintești, eu am fost sceptic față de bănuielile tale de la bun început, când abia o cunoșteam pe domnișoara Wolfe.

Peste chipul lui Sheridan trecu o umbră.

– Îmi pare rău, bătrâne. Eu doar sunt... frustrat că nu am descoperit nimic concret.

Și Grey era. Dar nu voia să-i spună lui Sheridan ce observase la reacția lui *Beatrice* până când nu avea mai multe confirmări.

În dimineața următoare, Grey fu surprins când Beatrice intră singură în foaier.

– Unde este fratele tău?

– Același lucru aș putea să întreb și eu despre ai tăi, zise ea tăios. Și, apropo, pentru cineva care ar fi trebuit să mă ajute să-mi îmbunătățesc manierele în ultimele zile, cu siguranță ai nevoie să le îmbunătățești pe ale tale. Mi s-a zis că „bună dimineața" este un salut obișnuit. Nu „unde este fratele tău?", aruncat primei persoane care îți intră în casă.

Reușise să-i vorbească pe același ton pe care îl folosea el când îi cerea ceva. Era cel puțin derutant.

– Vă rog să mă iertați, domnișoară Wolfe, zise el, cu buzele tresărind. Bună dimineață. Cum vă simțiți astăzi? Unde este fratele dumneavoastră, vă rog? Ridică dintr-o sprânceană. Este un salut suficient pentru tine?

Mușcându-și buza, de parcă încerca să nu zâmbească, ea zise:

– Bănuiesc că da. Și ca să-ți răspund la întrebare, Joshua este afară cu ogarii.

– Ah, din nou câinii. Dacă sperai că mă vor ține la distanță, nu a mers prea bine nici data trecută cu pointerii.

Obrajii ei se îmbujorară.

– Ce prostie! Eu doar am crezut că le-ar prinde bine mișcarea. Când el chicoti, ea își ridică bărbia: Unde este restul familiei *dumneavoastră*, Excelență?

– Deci ne-am întors la Excelență, văd. Cum ea nu răspunse, el își înăbuși un blestem. Sheridan nu vine cu noi. Are prea multă treabă de terminat înainte de a se întâlni cu avocatul. Gwyn încă se pregătește și mi-a zis să-ți transmit că va coborî în scurt timp. Mama a vrut să vină cu noi, dar a uitat că a programat o probă pentru noua ei rochie de doliu.

În acea zi, Beatrice purta aceeași bonetă practică pe care o avusese în ziua în care se plimbaseră împreună, dar de data asta o asortase cu o haină care ar fi fost perfectă pentru o femeie în doliu, cu excepția unui lucru – un șal verde împletit înfășurat în jurul gâtului.

– Arăți ca un trandafir care înflorește. Habar n-avea de unde îi ieșiseră idioatele cuvinte, însă ea chiar arăta așa, cu obrajii îmbujorați și ochii aprinși. Ca să nu mai menționeze șalul. Este din cauza culorii, zise el, arătând spre șal. Îmi amintește de... o tulpină.

Cum ea se îmbujoră și mai tare, semăna *și mai mult* cu un trandafir ce înflorea.

– Nu l-am găsit pe cel negru, nu am unul alb, iar azi este răcoare.

Cuvintele îi ieșiră în grabă, cum i se întâmpla deseori când era nervoasă. Nu-l deranja la fel de mult cum ar fi trebuit. Era așa de obișnuit cu femeile care își controlau fiecare silabă, încât savura să fie cu cineva care nu o făcea niciodată.

– Crede-mă, mă bucur să îl văd. Am început să obosesc să văd pe toată lumea purtând doar negru, cu câteva pete de alb pe ici, pe colo. Zâmbi. Și mă îndoiesc că ogarilor le va păsa dacă respecți strict sau nu doliul.

Sperase să o facă să râdă, dar cuvintele ei tăioase din ziua precedentă dădeau de înțeles că încă era supărată după întâlnirea lor intimă. Așa că nu fu surprins când ea nu-i zise nimic.

O înțelegea. Aproape că îi spusese că nu se putea căsători niciodată cu ea, fără să-i dea un motiv. Dar cum putea să-i spună despre anii pe care îi petrecuse întărindu-se pentru a rezista chinurilor și manipulărilor unchiului său? Că era prea mult pentru el să lase pe cineva să aibă putere asupra lui – chiar și pe propria soție? Că a lăsa pe cineva să pătrundă, să se joace cu emoțiile lui, oricât de bine intenționat era...

Nu, nu putea.

Cu toate astea, detesta felul ei nonșalant de a privi întâlnirea lor de săptămâna trecută: „Nu îți port pică, domnule. Cred doar că este mai înțelept să nu mai dansăm singuri, dacă înțelegi la ce mă refer".

Înțelegea. Nu voia să se poarte astfel cu un bărbat care nu voia să se însoare cu ea. Și, deși el nu se aștepta la mai mult și îi plăcea să creadă că nu avea să se folosească niciodată de ea așa, tot îl irita.

Pentru că asta însemna că ea putea să alunge dorința de a fi cu el mai repede decât putea el să scape de dorința de a fi cu ea.

Tăcerea ei îl enerva, îndemnându-l să spună ce nu ar fi trebuit, pentru a o face să reacționeze.

– Bănuiesc că adevăratul motiv al absenței mamei de astăzi este să facă pe petitoarea și să-i permită la Gwyn să rămână singură cu fratele tău. Și mie să-mi permită să *te am* doar pentru mine.

Măcar obținu o reacție. Privirea pe care i-o aruncă ar fi înghețat și vaporii.

– Ar fi trebuit să-i spui că nu va funcționa. După cum ai spus clar, nu cauți o soție. Sau cel puțin nu una ca mine.

Nu asta voia să creadă Beatrice, iar ea știa acest lucru.

– La dracu', Beatrice...

Gwyn alese chiar acel moment să coboare în grabă scările.

– Vin, vin! Veni și o sărută pe Beatrice pe ambii obraji. Iartă-mă că am întârziat. Cameristei mele i-a fost *atât* de greu să-mi aranjeze părul! Fiecare șuviță stătea în ce direcție voia, indiferent cât de tare a muncit. Și, de obicei, este o magiciană. Dar chiar este nevoie de un magician ca să-mi domolești buclele rebele.

– Tu măcar ai bucle. Beatrice zâmbi. Părul meu este drept și fără volum, orice i-aș face.

Gwyn clătină din cap când lacheul o ajută să-și ia pelerina neagră îmblănită.

– Părul tău este minunat oricând. Apoi privi în jur. Unde este fratele tău?

– Este afară cu câinii. Am hotărât...

– Ascultă, domnișoară Wolfe, interveni Grey, al cărui temperament dăduse în sfârșit în clocot, de ce nu i-ai ținut morală și lui *Gwyn* când a întrebat unde este fratele tău?

Beatrice ridică dintr-o sprânceană.

– Pentru că m-a salutat cum se cuvine *înainte* să mă întrebe.

Sora lui chicoti.

– Lasă-mă să ghicesc: ai sosit, iar Grey a început să dea ordine deghizate în întrebări. Nu-i așa?

– Îți știi așa de bine fratele, zise Beatrice, strâmbându-se la Grey.

Gwyn pufni.

– Sper că i-ai dat peste nas.

– Desigur.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Grey, enervat de jocul lor. Sunt chiar aici, să știți!

Gwyn veni spre el.

– Of, bietul Grey, e obligat să petreacă timp cu femei care nu-i fac reverențe disperate de fiecare dată când intră într-o încăpere.

– Ai grijă, rebelă imprudentă, o avertiză el, sau voi scandaliza societatea cerându-ți să dansezi cu mine la un bal.

– Ca să vezi, nu-mi pasă, zise Gwyn. Voi dansa cu fratele meu dacă vreau. Un mic scandal n-a făcut rău nimănui.

Beatrice rămase fără cuvinte.

– Sper că ai dreptate. În cazul meu, va fi mai mult decât un *mic* scandal.

– Normal că am dreptate, Bea. Gwyn o luă de braț pe Beatrice pentru a o conduce spre ușă. Vom înfrunta societatea ca vestalele aristocrației. Poate că bârfitorii vor șopti despre noi pe la spate, dar nu mult. Avem trei duci de partea noastră – nimeni nu va îndrăzni să ne implice într-un scandal ori să ne ignore.

– Gwyn are dreptate, domnișoară Wolfe. Veți fi înconjurate de duci.

– Doi dintre ei sunt chiar infami, Bea, zise Gwyn acidă, așa că nimeni nu va vorbi despre *tine*, îți promit. Vor fi prea ocupați să bârfească despre Thorn și Grey chiar și când își vor arunca fiicele în calea fraților mei cu fiecare ocazie.

– Nu-i vor face la fel și lui Sheridan? întrebă Grey.

Gwyn râse.

– Desigur. Dar orice bârfă despre *el* va fi despre caracterul lui de sfânt.

– Corect, rosti Grey cu un pic de sarcasm.

Sfântul Sheridan. Fratele lui mai mic ar fi detestat această poreclă, deși i se potrivea.

– Acum, zise Gwyn, bătând-o pe Beatrice peste mână în timp ce se îndreptau spre ușă braț la braț, ce-i cu câinii?

Grey le urmă pe doamne, dar nu auzi nimic din ce sporovăiau. Se îndoia că bârfele aveau să se concentreze pe sfințenia caracterului lui Sheridan dacă omul descoperea un complot pus la cale de rudele lui pentru a-i asasina tatăl și unchiul. Asta ar fi trezit cu totul alt soi de zvonuri.

Și Beatrice ar fi plătit prețul.

Acel gând îl tulbură pe Grey. Nu se gândise la ce se putea întâmpla cu ea dacă fratele ei era acuzat de crimă. Chiar dacă nu ar fi fost implicată în complot, nu ar mai fi fost niciodată în stare să mai apară în societate. Bârfitorii ar fi scos la iveală vechiul scandal legat de moartea tatălui ei în duel, apoi ar fi zis că fiul lui îl urmase pe drumul violenței. Ar fi adăugat remarci răutăcioase despre șchiopătatul maiorului. După ce aveau să termine cu el, urmau să o sfâșie pe *ea* pentru că era rudă cu individul odios.

Și dacă Wolfe ajungea la închisoare? Devenea o rudă și mai săracă decât era acum. Mama lui putea să o ia sub tutela ei, dar în cele din urmă Beatrice avea să se afunde în uitare în sălbăticia din Lincolnshire, obligată să rămână fată bătrână pentru că fratele ei era un criminal cunoscut.

Grey își dori să nu fi fost implicat niciodată în această investigație. Era destul de sigur că Wolfe nu-l omorâse pe Maurice – nu avea nici un motiv să o facă. Și dacă maiorul îl omorâse pe Armitage, un diavol care profita de femeile din preajmă, ei bine, era cu totul altceva. Grey nu întâlnise nici măcar un singur om să-l jelească pe acel individ.

Singurul lucru pe care Grey putea să-l facă pentru Beatrice pentru a recompensa faptul că îi întorsese viața pe dos era să-l convingă pe Sheridan să renunțe la urmărirea lui nebunească.

Beatrice coborî treptele cu Gwyn, ignorând faptul că Grey se afla în spatele lor. Cum îndrăznea să spună că mama lui le înlesnea relația? Pe el nu-l interesa să-și ia o soție, dar insista să o curteze, dorindu-și-o drept amantă, nemernicul!

Lătratul câinilor la baza scărilor îi atrase atenția la timp pentru a surprinde modul în care Joshua se uita în sus la Gwyn, care cobora treptele alături de ea.

Beatrice își ascunse bucuria la această priveliște. Nu-și imaginase interesul lui Joshua față de Gwyn. Acum, dacă ieșea ceva din asta, Beatrice nu ar mai fi trebuit să-și facă așa de multe griji pentru fratele ei. Până la urmă, Gwyn era o domnișoară foarte drăguță. Dacă cineva îl putea scoate pe Joshua din melancolia lui, aceea era vesela Lady Gwyn.

Și chiar Gwyn fu cea care țipă de plăcere și îngenunche la picioarele lui Joshua pentru a-i mângâia unul dintre câinii de vânătoare.

– Oh, uită-te la frumoșii ăștia mici! Cățeii tăi sunt adorabili.

Gwyn zâmbi în sus spre Joshua.

– Nu prea sunt căței, rosti Grey printre dinți. Sunt câini de vânătoare.

Beatrice nu știa ce îl irita pe Grey, dar păruse enervat de când coborâse sora lui.

– *Știu* asta, replică Gwyn. Voiam doar să spun că sunt încântători. Flutură genele către Joshua. Iubesc câinii.

– Din câte îmi amintesc eu, zise Grey, îi detestai.

Gwyn se ridică să-și săgeteze fratele cu privirea.

– Asta a fost cu mult timp în urmă. Înainte să pleci tu de acasă, chiar îi detestam, dar numai pentru că mă îngrozeau. La ce te așteptai? Aveam *șase* ani. Dar apoi am crescut, mama l-a luat pe Snuggles, iar părerea mea despre câini s-a schimbat complet.

– Ce fel de câine era Snuggles? întrebă Beatrice, hotărâtă să îndepărteze conversația de atitudinea protectoare exagerată a lui Grey.

Gwyn se întoarse spre ea cu un zâmbet cald, care îi transformase chipul.

– Era cel mai dulce buldog pe care l-ai văzut-o vreodată, Bea! L-ai fi iubit. Aproape că mi s-a frânt inima când l-am lăsat în Berlin, dar era prea bătrân ca să supraviețuiască acelei călătorii. Din fericire, mama zice că putem găsi alt buldog data viitoare când mergem în Londra.

– Să sperăm că nu-l numiți și pe ăsta tot Snuggles[1], mormăi Joshua.

– Așa zic și eu, spuse Grey.

Gwyn râse.

– Bărbații! Mama i-a dat nume buldogului. Eu voiam să-i zic Pugsy[2].

Cei doi bărbați suspinară.

– Bietul câine cred că de rușine voia să se târască sub un scaun de fiecare dată când era în preajma alor lui, îi zise Grey lui Joshua. Ca un ghemotoc.

– Și Pugsy? pufni Joshua. La fel de bine puteați să-i puneți o lesă din dantelă de gât. Un câine mascul ar trebui să aibă un nume bărbătesc, ca băieții ăștia doi – Mercur și Zeus.

---

[1] În engleză, *Snuggles* înseamnă ghemotoc. (n.red.)

[2] În engleză, *Pugsy* este diminutivul pentru buldog. (n.red.)

– Ah, zise Grey. Înțeleg că tu ești cel cu înclinația pentru clasici?

– Am dat nume fiecărui câine din cuștile alea. Dacă aș fi lăsat-o pe Beatrice, le-ar fi spus tuturor Sunny, Brilliant și Elegant.

– Eu n-am ales niciodată asemenea nume! protestă Beatrice.

– Și ce-i rău la numele astea? întrebă Gwyn, lui Beatrice crescându-i inima pentru că era de partea ei. Sunt niște nume foarte drăguțe.

– Sunt câini de vânătoare, zise Joshua. Scopul lor este să vâneze. Nu ar trebui să aibă nume drăguțe.

Beatrice privi cu răceală spre fratele ei.

– Bine, cine numește un câine Mercur sau Zeus? Câinii nu sunt personaje în *Odiseea* lui Homer, pentru numele lui Dumnezeu!

Bărbatul clipi.

– Și ce știi tu despre *Odiseea* lui Homer?

Beatrice deveni rigidă.

– *Știu* să citesc. Doar că aleg să citesc cărți diferite. Pentru asta, poți să plimbi ambii câini. Poate vei fi norocos și își vor face nevoile lor *bărbătești* pe cizmele tale! Eu, Grey și Gwyn te așteptăm la ruine. Își ridică fustele. Voi doi, haideți! Să-l lăsăm pe fratele meu cu câinii lui de vânătoare.

– Du-te tu cu Grey. Gwyn privi pe furiș spre Joshua. Eu îi voi ține companie fratelui tău.

– Cum vrei, zise Beatrice. Deși sper să nu ajungi să-l strângi de gât înainte să ajungeți acolo pentru că este un *măgar nemernic.*

Și cu acea afirmație total nedemnă de o doamnă, porni pe aleea din grădină ce ducea spre ruine.

Grey plecă după ea. Imediat ce o prinse din urmă și erau suficient de departe ca să nu mai fie auziți, el întrebă:

– Ce a fost asta?

Nu avea sens să ascundă adevărul.

– Fratele meu mă scoate din sărite. Gwyn era amabilă, iar el nu s-a putut abține să nu-i taie entuziasmul. Și mie îmi face la fel. El și numele lui *bărbătești!* Sunt *câini.* Nu le pasă ce nume primesc.

– Cu siguranță iei în serios chestia asta cu numele câinilor.

– Câinii sunt doar o parte din ce m-a scos din sărite.

Era mai furioasă pe toate sacrificiile pe care le făcuse pentru Joshua, pe toate secretele pe care i le păstra. Și pentru ce? Nu părea

să-i pese dacă era spânzurat pentru crimă. Și începea să se întrebe de ce *ei* îi păsa.

Dar nu putea să nu își facă griji. De când se întorsese din război, fuseseră doar ei doi, având grijă unul de celălalt. O enerva faptul că nu vedea cât de mult conta asta pentru ea.

„Știu că uneori nu mă crezi, rățușcă, dar nimic nu este mai important pentru mine decât viitorul tău."

Ea oftă. Era evident că și pentru el conta. Ceea ce o determina și mai mult să-l apere, chiar dacă el nu se proteja.

– Mergi mai repede, mormăi ea către Grey.

– Cum dorești, obrăznicătură. Dar de ce te grăbești așa?

– Am nevoie să vorbesc cu tine. Și trebuie să mă asigur că fratele meu nu se bagă.

Pe trăsăturile lui coborî o umbră întunecată.

– Înțeleg.

Apoi nu mai scoase nici un cuvânt, în vreme ce ea mergea spre locul unde era hotărâtă să fie singură cu el.

Imediat ce ajunseră, îl trase pe Grey prin ceea ce părea a fi un crâng, dar care proteja, de fapt, un drum spre un luminiș mare, cu o bancă de piatră.

El privi în jur, observând cu atenție pergola construită într-un capăt, peste care crescuseră trandafiri roz de Ayrshire.

– Ce-i locul ăsta?

– A fost unul dintre primele proiecte mai mici ale unchiului Armie.

Se cutremură gândindu-se la ce îl folosise probabil unchiul ei, dar nu știa alt loc în care să nu fie văzuți de pe drum, unde să poată vorbi în privat.

– Fratele tău știe despre acest loc?

– Nu. *Eu* nu aș fi știut de acest loc dacă nu l-aș fi ajutat pe unchiul meu să sorteze facturile pentru peisagist. Începu să-și dea seama de unde răsărise întrebarea. De ce mă întrebi?

– Fără motiv.

Precauția din ochii lui îi dezmința cuvintele.

– Spune adevărul! Întrebi deoarece crezi că Joshua venea aici, șuieră ea. Că a stat și a așteptat în noaptea în care a murit unchiul Armie.

Grey își încrucișă brațele la piept.

– De ce aș crede *asta*?

Ea se uită la el.

– Măcar ai bunul-simț să nu faci pe neștiutorul în fața mea. V-am auzit pe tine și pe Sheridan discutând despre fratele meu în ziua în care am dansat singuri.

În vreme ce Grey înjură printre dinți, Beatrice inspiră adânc.

– Crezi că fratele meu l-a omorât pe unchiul nostru.

Capitolul 16

La dracu' cu totul! Ea știa de atâta vreme?

Spre ușurarea lui Grey, în acel moment îi auziră pe Wolfe și pe Gwyn vorbind în timp ce coborau lent pe drum și treceau de intrarea în luminiș. Așa că el și Beatrice fură obligați să tacă, ceea ce-i oferea timp pentru a-și aduna gândurile.

Ar fi trebuit să-și dea seama. Inițial, îi fusese teamă că Beatrice i-ar fi putut auzi pe el și pe Sheridan discutând despre fratele ei. Dar, după ce trecuseră zilele, și ea nu spusese sau nu insinuase nimic, el se liniștise, crezând că avea temeri nefondate. Presupusese doar că felul ei mai rece de a se purta era efectul refuzului de a o lua în considerare pentru o eventuală căsătorie. Era evident că se înșelase.

Imediat ce vocile și pașii lui Wolfe și Gwyn se stinseră, el murmură:

– Îmi pare rău, Beatrice. Nu am vrut să...

– Să-mi învinovățești fratele de moartea accidentală a cuiva? Își încrucișă brațele la piept. Normal că ai făcut-o. Nu mai contează că și-a servit țara – și moșia asta – în mod admirabil. A fost ofițer decorat înainte de a fi rănit. Acum este practic un pustnic și mârâie la oricine, deci este logic ca el să fie cel rău. *Dacă* cineva caută un criminal, ceea ce se pare că voi doi căutați. Deși nu-mi pot închipui de ce.

– Nu poți? Cu siguranță, faci tot ce poți pentru a evita să vorbești despre el, la fel despre unchiul tău.

Ea își mută privirea.

– Eu doar... nu știu ce să zic despre el. Este clar că Joshua e nefericit. Dar asta nu înseamnă că l-a omorât pe unchiul Armie! Petrecându-și brațele în jurul taliei, privi spre el. Și nu vreau să vorbesc despre unchiul Armie pentru că nu-mi place să vorbesc morții de rău.

Iarăși *asta*.

– Nu te-a deranjat să vorbești de rău un mort când îmi spuneai că unchiul tău era tiran cu tine și cu fratele tău.

– Alea au fost cuvintele *tale*, nu ale mele. A fost un *accident*. Suna ca și cum încerca să se convingă pe ea însăși. Te-am adus aici să-ți spun că greșești în privința lui Joshua. Nu este vinovat de nimic, doar că e un morocănos. Respiră mai greu, precipitat. Așa că poți să te oprești din a flirta cu mine, de a-mi face complimente și de a te da bine pe lângă mine. Nu mă vei face să-ți... confirm bănuielile. Pentru că nu sunt adevărate.

– La naiba! Veni aproape de ea. Nu m-am dat bine pe lângă tine din cauza bănuielilor lui Sheridan. Sfinte Dumnezeule, ce fel de bărbat mă crezi?

Când ea ridică privirea, el văzu suferința strălucind în ochii ei și asta îl răpuse.

– Cred, zise ea sugrumat, că ești un bărbat obișnuit să facă orice este nevoie pentru a obține ce vrea, chiar dacă asta înseamnă să spui lucruri frumoase ridicolei surori a bărbatului pe care îl bănuiești. Își mușcă buza de jos. Ciudatei și stângacei verișoare... a fratelui tău.

Sfinte Dumnezeule, lucrurile erau mai rele decât credea el – auzise presupunerile lui Sheridan legate de motivele pentru care nu s-ar fi căsători niciodată cu o femeie ca ea.

O prinse de umeri.

– Alea erau cuvintele lui Sheridan, nu ale mele. Și eu nu te-am crezut niciodată ciudată sau ridicolă. Doar nu crezi că mă prefac că te doresc doar ca să aflu mai multe despre fratele tău.

Bărbia ei impertinentă se ridică din nou.

– *Tu* ai fost cel care i-ai spus fratelui tău: „Cum naiba te aștepți să aflu ceva despre implicarea lui Wolfe în morțile respective dacă nu pot vorbi singur cu Beatrice? Îl săgetă cu privirea. Așa-zisa ta dorință a făcut parte din planul de a-l ajuta pe vărul meu să afle adevărul. Deși aș zice că nu ți-ar aproba tacticile folosite în încercarea de a-l afla.

– Nu, zise Grey, nu le-ar aproba. Și nici eu nu le-aș aproba. Nu m-aș folosi niciodată astfel de o femeie. Tocmai de aceea am *încercat* să rezist celor mai nepotrivite impulsuri în prezența ta. Privirea îi căzu pe buzele ei care tremurau. Dar am eșuat. Chiar și acum îmi doresc să te sărut până când vezi cât de idioată este presupunerea ta.

Smulgându-se pentru a se elibera de el, traversă luminișul ca să ajungă lângă banca de piatră. Când îi întoarse spatele, umerii îi tremurau.

– Asta nu ar demonstra nimic. Ai arătat deja că ești perfect capabil să simulezi dorința când îți convine.

– La dracu', nu simulez... Își trecu mâna peste față. Se duse după ea, petrecându-și un braț în jurul taliei ei din spate și coborându-și vocea. Știu că ai simțit ce am simțit și eu când am dansat.

Corpul ei tremura în brațele lui.

– Da, ești maestru în seducție, așa de bun, încât te-ai prins în propria iluzie. Dar, dacă ai fi avut de ales, un bărbat cu experiența ta nu ar...

– Experiența m-a învățat ce femeie rară ești.

Nu-i venea să creadă că spunea lucrurile astea! Ce ar fi râs frații lui! Dar gândul că ea se credea incapabilă să tenteze un bărbat dincolo de rațiune, că el ar fi putut să o rănească așa de profund...

O strânse și mai puternic, conștient că ea nu putea rezista, în timp ce își petrecea celălalt braț în jurul taliei ei pentru a o trage spre el.

Vocea ei se auzi ca un murmur răgușit.

– Sunt un nimeni pentru tine.

– Cu siguranță nu. Îi desfăcu boneta, apoi i-o dădu jos și o lăsă pe bancă pentru a-i putea adulmeca părul. Crezi că hoinăresc prin păduri în fiecare zi cu un nimeni? Sau că petrec ore întregi învățând un nimeni să danseze?

– Când îți convine, șopti ea.

– La început, Sheridan a vrut să te ajute cu lecțiile pentru debut, așa că mi-a cerut să-l spionez pe fratele tău. L-am convins să mă lase pe *mine* să te ajut să înveți în locul lui. Vrei să auzi de ce?

– Nu neapărat, zise ea bătoasă.

– Pentru că m-ai făcut deja să vreau să te cunosc mai bine cu tachinările și remarcile tale ironice și cu obrăznicia ta. Iar mai târziu, cu compasiunea pentru sentimentele lui. Cum să *nu* fiu fascinat de o femeie cu așa de multe calități?

Ea scoase un râset autoironic.

– Ce calități? Abilitatea de a antrena câinii? Aș zice că ai vreo douăzeci de astfel de oameni angajați. Și am demonstrat deja că sunt teribil de lipsită de experiență când vine vorba de eticheta în societate.

– Oricine poate să învețe asemenea politeturi. El își coborî capul pentru a o săruta pe ureche, apoi pe obraz, savurând respirația

ei sacadată. Dumnezeule, era mai tare decât piatra! Cum putea ea să nu vadă că dorința lui era sinceră? Dar celelalte calități țin de caracterul tău. Cum este loialitatea față de familie, abilitatea de a trata cu negustorii și faptul că știi cum merge o moșie. Ai gestionat această gospodărie de când a sosit familia noastră aici fără să te contrazici cu cineva. Ținând cont de natura capricioasă a rudelor mele, asta e o realizare.

În timp ce ea se relaxa lipită de el, Grey cedă impulsului de a-i cuprinde sânii. Îi frecă, apoi își coborî cealaltă mâna pentru o freca între coapse.

Când ea gemu, el o mângâie mai înfocat prin haine. Dacă putea să o dezbrace, să o urce pe bancă și să o seducă precum afemeiatul nepăsător pe care îl credeau unii...

– Te doresc cu o intensitate înnebunitoare.

Ea își puse mâna peste a lui ca și cum ar fi vrut să o mute, dar îl îndemnă să o mângâie mai puternic, corpul ei unduindu-se pe al lui.

– Dacă mă dorești, este doar pentru că vrei să mă faci... amanta ta.

– Doamne ferește!

Ea se întoarse în brațele lui pentru a-l săgeta cu privirea.

– Deci nici pentru asta nu sunt suficient de bună.

El îi prinse capul cu mâinile.

– Ești *prea* bună, mai degrabă. Meriți mai mult decât să-ți distrug reputația.

– Cum spui asta când nici măcar nu poți să mă ceri în căsătorie?

Suferința din vocea ei îl sfâșia.

– *Nu vreau* să fac asta. Este o mare diferență. Este o alegere pe care o fac pentru că...

– Din cauza lui Joshua, șopti ea, cu o expresie umbrită.

– Nu are legătură. Știu doar că nu pot fi soțul pe care tu îl dorești și de care ai nevoie. Indiferent cât de mult mi-aș dori.

În ochii ei largi se aprinse temperamentul.

– Atunci de ce continui să mă atingi și să mă săruți, știind că nu se va ajunge la nimic? Nu văd decât un motiv – speri să mă faci să-mi trădez fra...

– Pentru că nu pot să-mi țin mâinile departe de tine, la dracu'! strigă el, apoi se blestemă că recunoscu. Crezi că sunt mândru de asta? Te asigur că nu sunt. Sunt cunoscut pentru stăpânirea mea de sine. Este motivul pentru care bârfitorii învârt povești despre

mine, pentru că speră să vadă că cedez. Aplecându-și chipul spre al ei, murmură: Cu toate astea, de fiecare dată când suntem împreună, vreau, am nevoie, trebuie să... Îi posedă gura cu un sărut puternic, înfometat, apoi se retrase. Să te am. Cu mine.

La cuvintele lui, Beatrice simți ceva fluturând în piept, apoi fu cuprinsă de îndoială. Cum putea bărbatul ăsta să-i topească oasele așa de ușor? Îi dorea din nou gura peste a ei, mâinile lui mângâind-o, voia...

Se părea că voia același lucru pe care îl dorea și el. Dacă avea curaj să-l creadă.

El continuă pe un ton răgușit:

– Și nu are nimic de-a face cu fratele tău sau cu teoriile lui Sheridan despre crimă. Mâna lui alunecă în jos, atingându-i sânul, apoi coastele, șoldurile, și se strecură spre fund pentru a o trage mai aproape de el, ca ea să-i simtă excitarea din pantaloni. Are legătură doar cu mine și cu tine. Și cu cât de mult ne dorim. Atingându-i buzele cu ale lui, murmură: Cât de mult ne dorim *asta*, oricât de nesăbuit este.

De data asta, când o sărută, nu se mai grăbi, înecând-o într-o nevoie la fel de puternică precum un val care se abate peste țărm. Limba lui posedă fiecare centimetru din gura ei chiar când mâinile lui umblau, mângâiau și explorau.

Ea îl cuprinse de umeri, apoi de gât, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l ameți cu sărutul ei. Nu-i păsa dacă nu putea să fie niciodată ducesa lui. Tot ce știa era că el îi poseda gura cu dorința unui bărbat care nu avea nici un titlu, nici o așteptare – doar ce voia ea să-i ofere. Și, Dumnezeu să o ajute, ea chiar voia asta.

Prin ceața plăcerii, simți cum el îi trage eșarfa de la gât și o lasă pe bancă. Apoi el întrerupse sărutul, doar ca să-și plimbe buzele întredeschise pe obrazul ei, coborând spre gât, unde linse golul de la bază, făcându-i pulsul să o ia la goană și sângele să i se înfierbânte așa de tare încât la început nu observă că el îi săltase pelerina și fusta pe o parte a coapsei.

Dar observă când el își strecură mâna în spatele genunchiului ei și îi ridică piciorul ca să-l poată propti pe bancă. Asta îi deschidea coapsele în cel mai scandalos mod posibil, lucru de care el profită imediat, strângând pelerina și fusta pe piciorul ei îndoit, ca să poată ajunge înapoi la locul pe care îl mângâiase mai devreme – borcanul ei cu miere, după cum știa că îl numeau unii bărbați.

Acum își dădea seama de ce, pentru că, atunci când el atinse cu un deget despicătura, ea își dădu seama că era alunecoasă precum mierea topită în locul care tânjea după el.

– Grey, nu sunt sigură că e... înțelept.

– Nu, nu e înțelept. Îi adulmecă gâtul. Degetul lui o penetră, și ea gemu, ceea ce-l făcu să chicotească. Îți place asta, nu-i așa?

– Da, oh, da... Grey, te rog, *te rog*...

– Nu-ți face griji, draga mea, zise el pe o voce delicios de răgușită. Îți voi arăta delicii nemaiîntâlnite. Dacă mă lași.

Ea îl prinse de umeri.

– În acest moment te las să faci ce vrei, recunoscu ea fără rușine.

– Nu spune asta, gemu el, deși gura lui o găsi pe a ei, oprindu-se o clipă. Ce vreau eu ne-ar lua ore, iar fratele tău sigur va veni să ne caute până la urmă.

Asta ar fi trebuit să fie un avertisment pentru ea, dar degetele care o mângâiau ștergeau totul, cu excepția nevoii ca el să o atingă acolo jos.

– Ore? întrebă ea, pe jumătate conștientă de faptul că se împingea în mâna care o mângâia.

– Zile, mormăi el. Săptămâni, dacă aș avea ocazia.

Îi acoperi din nou gura și o sărută cu o sălbăticie care o trezi pe a ei. Ea îl dorea, el o dorea. Ce putea să fie greșit în asta?

Oh, așa de multe! Dar ea îi întâmpină sărutul ca o târfă în călduri, având nevoie ca el să o posede, să-i arate acele delicii pe care le menționase. Și îi arătă. Degetele lui pătrunseră abil în ea, găsind un loc tare, care tânjea, pulsa și o durea sub atingerea lui.

Ce diavol! Chiar și acum știa cum să o îmbete.

– Atinge-mă și tu, draga mea. Îi împinse mâna în jos, acolo unde era tare în pantaloni. Aici. *Te rog*...

Vocea lui se auzi la fel de plină de dorință cum se simțea ea. Așa că, în timp ce el o atingea, ea îl freca prin material, savurându-i respirația întretăiată, felul cum degetele lui o atingeau mai apăsat decât înainte, stârnind un foc de care nu știuse niciodată că exista. Senzațiile superbe care o cuprindeau erau aproape irezistibile.

În scurt timp, îl apucă cu mâna liberă de braț, dorindu-și cu disperare mai mult, mai mare, mai puternic, până când simți cum se aprind flăcările în ea, arzând orice inhibiție, transformându-i gemetele și suspinele în icnete și gemete sonore.

– *Grey!* O explozie puternică se petrecu în ea și o sfărâmă dinspre interior spre exterior. Oh, Dumnezeule!

În următoarea secundă, el îi îndepărtă mâna și o strânse în brațe.

– Sfinte, draga mea! Închise ochii, dând capul pe spate. Corpul lui tremura lângă al ei. Draga mea, dulce Beatrice... Dumnezeu să mă apere, m-ai făcut să merg prea departe...

Nu era sigură la ce se referea până când el începu să-și caute batista și o bagă în pantaloni, în vreme ce respira la fel de sacadat ca ea. Ea se uită la trăsăturile lui crispate și fu cuprinsă de satisfacție că putea să-l facă pe acest bărbat chipeș, atrăgător să simtă asemenea lucruri.

El își coborî capul și se uită la ea printre pleoapele lăsate pentru clipă îndelungată și tensionată.

– Înțelegi, în sfârșit? *Asta* îmi faci tu mie doar pentru că ești tu însăți. Să nu-mi mai spui niciodată că dorința mea este falsă...

Se uitară lung unul la celălalt, prinși amândoi în capcana dorințelor lor carnale. Apoi, spre groaza ei, auzi vocea fratelui ei.

– Beatrice! La naiba, unde ești?

Capitolul 17

Grey nu avusese intenția să complice lucrurile pentru Beatrice. Dar era limpede că asta făcuse, judecând după viteza cu care își dădu jos piciorul de pe bancă, apoi se grăbi să-și netezească fustele și să-și găsească boneta și eșarfa.

– Beatrice... începu el în vreme ce-și băga repede batista în buzunar și își închidea haina.

– Taci, Grey! Nu-l pot lăsa pe fratele meu să ne găsească aici împreună. Nu așa.

Parcă pentru a-i întări temerile, Grey îl auzi pe Wolfe strigând din spatele locului lor izolat:

– Unde ești?

– Să-l ia naiba! șuieră Beatrice în vreme ce își lega frenetic boneta și își înfășura eșarfa în jurul gâtului ei încântător. Nu ne-a lăsat suficient timp.

La naiba cu totul – asta se întâmpla când doreai o femeie mai mult decât trebuia.

– Stai aici, murmură ea, îndreptându-se spre intrare.

– Așteaptă, zise Grey pe o voce suficient de joasă pentru a nu fi auzit de nimeni de pe drum.

După ce își pierduse deja controlul asupra corpului, nu voia să-și piardă controlul asupra minții. Încă nu aflase lucrul pe care venise să-l descopere, până la urmă.

Când ea se opri să se uite la el, el zise:

– Spune adevărul... Fratele tău l-a omorât pe unchiul tău Armie?

Ea oftă.

– Sincer, nu știu.

Apoi se duse grăbită pe drum.

Reprimându-și o înjurătură, Grey o auzi vorbind cu fratele ei și cu Gwyn, îl auzi pe maior cerându-i să-i spună unde fusese și unde se afla Grey.

Nu știa deloc să mintă. Numai Dumnezeu știa ce ar fi putut să zică dacă Joshua făcea presiuni asupra ei. Grey afișă o expresie plină de nonșalanță și ieși pe drum.

– Domnișoară Wolfe, este chiar uimitor... Grey se prefăcu șocat să-l vadă pe fratele ei stând acolo. Oh, iată-te, domnule maior Wolfe. Bănuiesc că știi acest loc minunat construit de unchiul tău. Sora ta tocmai mi-l arăta. Este chiar o capodoperă peisagistică.

Wolfe miji ochii închiși la culoare.

– Despre ce vorbești?

Grey făcu un gest către aleea ascunsă.

– Despre umbrarul de aici. Credeam că-l știi.

– Ba bine că nu. Wolfe privi spre sora lui. Despre ce bate câmpii?

Aruncându-i o privire recunoscătoare lui Grey, Beatrice zise:

– Unchiul Armie a construit un umbrar mic și drăguț în pădure. Tocmai îi arătam locul Excelenței Sale, din moment ce și-a exprimat deja interesul pentru ruine și alte particularități peisagistice.

– Oh, vreau să văd! strigă Gwyn. Unde este?

– Pe aici. Beatrice îi conduse pe toți în luminiș. A fost primul experiment al unchiul meu în crearea de locuri secrete pentru... meditație.

Maiorul privi prin luminiș cu o suspiciune evidentă.

– De unde știai de locul ăsta, Beatrice?

– După cum i-am explicat Excelenței Sale, am văzut facturile pentru acest loc. Așa că obișnuiam să vin aici ca să scap de toată lumea. După ce a murit unchiul Armie.

Gwyn se uită pe furiș la Grey.

– Ce amabil din partea ta să-i arăți locul acesta fratelui meu! Îi plac locurile retrase.

Grey se uită urât la sora lui.

– Da, chiar îi plac, rosti Wolfe printre dinți în vreme ce studia zona cu o privire de vultur.

Beatrice continuă repede:

– Dacă intri în umbrar pe acolo și te duci până în capăt, vei găsi creaturi ciudate sculptate pe lateral.

Luminându-se, Gwyn o apucă pe Beatrice de mână.

– Trebuie să-mi arăți, draga mea! zise și o trase pe Beatrice prin umbrar.

Imediat ce doamnele se îndepărtară suficient ca să nu audă, Wolfe îl înfruntă pe Grey cu o poziție dură.

– Să nu crezi că nu văd ce urmărești, domnule.

– Oh? întrebă Grey, făcând pe neștiutorul. Și ce anume *urmăresc?*

– Să-mi prinzi sora în capcană. Chipul lui Wolfe se întunecă de furie. Să o seduci cu complimentele și manierele suave de oraș.

– Nu știam că *am* maniere suave de oraș.

Grey era periculos de aproape să-și folosească nu chiar așa de suavul pumn pentru a-i da una în față maiorului.

Cum îndrăznea Wolfe să-l acuze pe *el* de ceva? Situația aceasta nu ar fi existat fără acțiunile lui posibil criminale și bănuielile lui Sheridan.

– Poate că pentru tine e o glumă, mârâi Wolfe, dar te avertizez, Greycourt: stai departe de sora mea!

Grey îl privi arogant.

– Sau ce?

Asta păru să-l ia prin surprindere pe maior. Apoi, încruntat, își sprijini greutatea pe piciorul sănătos și agită bastonul către Grey.

– Te voi provoca la duel. Duce sau nu, *nu* vei profita de Beatrice. Și să nu crezi că piciorul șchiop mi-a afectat abilitatea de a trage la țintă. Te asigur că nu.

Grey tocmai era pe punctul de a sublinia că partea provocată la duel alegea arma, iar el cu siguranță ar fi ales săbiile, pentru a pune repede capăt ideii nebunești a lui Wolfe de a se duela. Din fericire, doamnele se întoarseră înainte ca el să rostească vorbele pe care mândrul maior le-ar fi găsit probabil intolerabile.

Venind lângă Wolfe, Gwyn zise flirtând.

– Chiar ar trebui să mergeți să vă uitați la fântână, domnule. Este uluitoare!

Cu privirea la Grey, Wolfe zise:

– Altă dată poate. Eu și Beatrice mergem acasă.

Beatrice își îndreptă umerii.

– Dar nici măcar nu am făcut picnicul. Iar Grey nu a văzut ruinele!

– Nu-mi pasă de nici un picnic! strigă Wolfe, apoi se încordă când Gwyn și Beatrice se uitară urât la el. Te duc altă dată la picnic, rățușcă, continuă el îmbufnat. Și Lady Gwyn poate să-i arate Excelenței Sale ruinele.

Gwyn își mută privirea de la Wolfe la Beatrice, care devenise palidă.

– Cred că Grey poate să găsească ruinele singur. Oricum nu au fost așa de impresionante. Îi oferi mâna lui Beatrice. Hai să ne întoarcem acasă, da? Mama va fi probabil obosită după vizita la croitoreasă și va dori să continue lecțiile pentru debut.

Wolfe păși între Gwyn și sora lui.

– Nu are nevoie de lecții de la voi. Își poate găsi singură un soț chiar aici, în Lincolnshire.

Gwyn părea gata să-i răspundă, dar Beatrice păși în față, ocolindu-și fratele, pentru a se alătura prietenei ei, și zise:

– Și dacă nu *vreau* să găsesc un soț în Lincolnshire? Nu este alegerea ta. Indiferent ce crezi tu, mi-ar prinde bine ajutorul lor ca să încheie o căsătorie decentă. Beatrice își petrecu mâna peste brațul lui Gwyn. Haide, să mergem să o găsim pe mama ta. Sunt mai mult decât dornică să mă pregătesc pentru debutul meu în Londra.

În vreme ce femeile plecau fără să se uite nici una la Grey, Wolfe păru neliniștit o clipă, de parcă nu se așteptase ca evenimentele să ia o astfel de turnură. Nici Grey nu se așteptase, așa că înțelegea exact cum se simțea maiorul.

Chiar și așa, avea să profite de plecarea doamnelor.

– Poate că *dumneata* ar trebui să-mi arăți ruinele, zise el.

Wolfe păru derutat. Apoi izbucni:

– Mă tem că va trebui să le faci singur turul. Eu am amânat lucruri importante ca să mergem în această mică expediție. Cu cea mai scurtă plecăciune de cap, adăugă: O zi bună, Excelență. Și ține minte ce am zis: Las-o pe sora mea în pace!

Grey își dorea să-i răspundă cu un avertisment care să aibă același efect – că Wolfe ar trebui să o lase pe *Gwyn* în pace. Dar Gwyn făcea ce voia ea. Dacă îl dorea pe maior, intervenția lui Grey – la naiba, intervenția lui Sheridan – ar fi făcut-o doar să-l dorească mai mult.

Așa că-l lăsă pe Wolfe să plece fără să facă o amenințare similară. Nu avea sens. După cum spusese Sheridan, Gwyn era prea inteligentă ca să aleagă un bărbat ca Wolfe.

Un bărbat care putea fi un asasin. Pe Grey îl deranja că Joshua refuzase să se apropie de locul unde murise unchiul Armie. Poate că trebuia să studieze locul singur, să vadă dacă putea găsi ceva ce îi scăpase lui Sheridan.

Dar, când cercetă zona, nu găsi nimic important. Așa că se îndreptă înapoi spre casă, o parte din el întrebându-se dacă avea să o mai vadă pe Beatrice. Pulsul i se acceleră la acel gând.

De ce avea acest efect asupra lui? Nici o femei din societate nu-i ridicase nici măcar pulsul, iar o fetișcană de la țară îi făcea să-i fiarbă sângele în vene și să-i curgă balele? Nu avea sens. Chiar și în zilele de destrăbălare cu vin, femei și muzică reușise să se simtă bine fără să-și piardă controlul. Și nu tânjise să vadă o femeie mai des.

Cu toate astea, nu putu nega dezamăgirea când descoperi că Beatrice plecase la scurt timp după ce ajunsese înapoi la conac. Întrebă apoi de Sheridan, dar fratele lui vitreg nu se întorsese acasă. Așa că, după ce își schimbă hainele pentru cină, Grey îl aștepta în birou. Și fu răsplătit pentru răbdare când Sheridan apăru două ore mai târziu.

– Unde dracului ai fost? îl întrebă Grey.

Sheridan se uită urât la el.

– Trebuia să-l ții pe Joshua departe de mine ca să pot explora. Dar, cum căutam pe râu, el a apărut pe pod. A trebuit să mă ascund. Părea nervos. *Să mă ascund*, auzi! Eu nu m-am ascuns niciodată de nimeni.

– Ce norocos ești! Grey își petrecuse jumătate din viață ascunzându-se – de planurile mătușii și ale unchiului, de femei care voiau să pună mâna pe el ca soț, de el însuși.

– Ce dracului vrea să însemne *asta?* întrebă Sheridan.

– Nimic. Oricum, expediția de astăzi nu a ieșit chiar cum am planificat-o.

Sheridan își dădu ochii peste cap.

– Normal. Dar eu am descoperit ceva important. Se duse să-și toarne niște coniac. După ce am plecat din zonă, am hotărât să aflu ce ar avea de zis bârfitorii din Sanforth despre Joshua. Și așa am aflat că unchiul Armie avea de gând să vândă casa văduvei. Chiar sub nasul lui Joshua.

Grey simți un fior pe șira spinării.

– Nu doar a lui Joshua. Și a surorii lui.

Părând dintr-odată că se simte inconfortabil, Sheridan dădu pe gât niște coniac.

– În oraș se știa foarte bine că unchiul Armie voia să vândă casa văduvei pentru a plăti din datorii. Și se pare că Joshua știa. Deci crima ar fi putut să nu aibă de-a face cu ducatul. Joshua pur și simplu

ar fi putut decide să-l omoare pe unchiul Armie pentru a nu vinde casa.

– Posibil, zise sumbru Grey. Deși această teorie nu explică moartea tatălui tău.

– De fapt, ar putea. Sheridan se uita la pahar. Uitasem de asta, dar la un moment dat, după ce ne-am mutat aici, tata a menționat că, dacă lucrurile ar merge rău, am putea oricând să vindem casa văduvei.

Dintr-odată, lui Grey i se tăie respirația.

– Ar fi putut Wolfe sau chiar Beatrice să-l audă pe Maurice?

Sheridan ridică din umeri.

– Sincer, habar nu am. Dar, dacă Joshua a auzit de la ea sau din bârfele din oraș...

– Atunci ar fi avut motiv să-i vadă pe amândoi morți.

Inima lui Grey se strânse. Și Beatrice avea un motiv. Deși încă nu și-o putea imagina dorind să omoare doi bărbați, nu Wolfe, ci *ea* știuse despre mica ascunzătoare care nu se afla departe de locul unde murise unchiul lor Armie.

Dar Grey se îndoia că ea avea forța – sau dorința – să tragă un bărbat jos de pe cal și să-i frângă gâtul, chiar și unul de 60 de ani. Ar fi avut nevoie de ajutorul fratelui său. În ciuda piciorului beteag al lui Wolfe, cei doi ar fi putut reuși împreună.

Dar, ca să creadă asta, Grey ar fi trebuit să accepte că judecase complet greșit caracterul ei, fiecare cuvânt, fiecare îmbujorare și mângâiere dulce, fierbinte. Ar fi putut să se înșele *așa* de mult în privința ei?

Uitându-se în gol, Grey îi analiză comportamentul de când se cunoscuseră. Până în acea zi, evitase să fie în preajma lui, mai ales când el deschidea subiectul legat de fratelui sau de unchiului ei. Chiar și ziua aceea probabil că îl luase deoparte ca să-l împiedice să vadă reacția lui Wolfe în locul unde murise unchiul ei.

În tot acest timp, crezuse că ea ar fi putut avea alte motive ca să fie evazivă, dar dacă nu era așa? Îl acuzase pe Grey că se dăduse bine pe lângă ea, dar dacă în tot acest timp *ea* fusese cea care se dăduse bine pe lângă *el*, însă mai subtil și mai eficient decât orice femeie pe care o cunoscuse vreodată? Dacă încercase să-i alunge bănuielile, tentându-l spre nebunie? Încercând să afle ce știau el și știa Sheridan și dacă Sheridan avea de gând să vândă casa văduvei?

Dacă *fusese* așa de intrigantă, era mai manipulatoare decât unchiul și mătușa lui, lucru greu de crezut.

Cu cât se gândea mai mult la acea posibilitate, cu atât se enerva mai tare. Dacă, în înamorarea lui nebunească față de ea, căzuse în capcana unui criminal și a complicei lui?

– Grey, ești bine?

– Sunt bine. Grey se ridică. Dar trebuie să plec. Trebuie să verific ceva.

În timp ce se îndrepta spre ușă, Sheridan îl întrebă:

– Aproape că am uitat – ce s-a întâmplat între tine și Joshua pe drumul spre ruine? A reacționat când a văzut locul unde a murit unchiul Armie?

– Nu am ajuns așa de departe, zise Grey.

Nu, nu ajunseseră. Pentru că Beatrice se asigurase să nu ajungă.

Beatrice lua cina când auzi ciocănind la ușa de la intrare. Ce naiba? Nu putea fi Joshua. El nu ar fi ciocănit și, oricum, până când revenise de la conacul Armitage, el plecase deja spre Leicester. Cel puțin asta îi spusese servitoarea lor bună la toate, singura de altfel, înainte de a pleca acasă la familia ei.

Lăsând-o pe Beatrice singură. Ceea ce o făcea să nu lase pe oricine să intre acum, când se lăsase noaptea. Își zise că era probabil doar un servitor de la conac, care venise după ea din cine știe ce motiv, dar...

– Deschide ușa asta! ceru o voce pe care ea o recunoscu prea bine.

El.

Mai ezită un moment. Grey părea nervos. Și ținând cont de felul în care se despărțiseră, poate că avea dreptul să fie. Aproape că recunoscuse că el era îndreptățit să aibă bănuieli, chiar dacă ea nu era sigură de asta.

Dar îl cunoștea prea bine ca să creadă că avea să renunțe și să plece. Iar când o strigă, ea ignoră fluturii din stomac, se duse la ușă și o deschise.

– Wolfe, la dracu', vreau să vorbesc cu tine acum!

– Ce doriți, Excelență? întrebă ea, încercând să nu pară speriată.

Era greu să nu fie speriată când el arăta așa de ducal în costumul de seară.

Păru uimit să o vadă stând acolo, în cămașă de noapte și un halat de casă. Apoi se adună. Privirea lui cuprinse camera goală din spatele ei.

– Unde este fratele tău?

– Cred că am mai discutat despre asta, zise ea scurt. Salutul normal...

Pe chipul lui se văzu cum își iese din fire.

– Mă doare undeva de regulile sociale acum. Vreau să vorbesc cu Wolfe!

– Nu este aici. Vru să închidă ușa. Pleacă și revino mâine!

Grey puse piciorul în ușă pentru a o împiedica să o închidă.

– Nu până ce nu primesc niște răspunsuri. Unde este?

Greu nu era doar supărat, ci cu adevărat furios.

Ea se cutremură.

– Joshua este în Leicester. Trebuia să se ducă acolo în dimineața asta, dar și-a amânat treburile pentru ieșirea noastră. De ce întrebi? Ce s-a întâmplat?

– Fratele tău te-a lăsat singură noaptea, femeie fiind? O studie, observând cât de subțire îi era îmbrăcămintea.

– Servitoarea noastră stă de obicei cu mine dacă el pleacă, dar copilul ei este bolnav, așa că i-am zis să se ducă acasă. Pe moșie lucrurile sunt destul de sigure. Iar ea avea un pistol încărcat pe masa de lângă ușă, chiar dacă nu avea cea mai bună țintă. Joshua se întoarce mâine.

El o privi dur.

– Ești sigură că se întoarce?

Ce întrebare ciudată!

– Normal că se întoarce. Când se duce cu treabă în Leicester, rareori lipsește mai mult de o noapte. Acum, te rog, pleacă și lasă-mă să iau cina!

Însă el deschise ușa și intră.

– Atunci voi vorbi cu tine.

Când închise ușa în urma lui, ea înghiți în sec.

– Este nepotrivit.

– Nu-mi pasă. Aruncă pălăria pe masă și văzu pistolul. Tragi cu pistolul?

– Nu prea bine, recunoscu ea, apoi își dădu seama că ar fi trebuit să păstreze acest detaliu pentru ea. Deși, sincer, nu se vedea împușcând un duce. Mai ales pe acesta. Îl țin acolo pentru protecție.

– De cine?

– Oameni ca tine, care dau buzna în casa mea fără să fie invitați, îi răspunse.

Un zâmbet slab îi trecu peste chip, apoi dispăru. Ridică pistolul și îndreptă mânerul spre ea.

– Atunci dă-i drumul – ești liberă să tragi. Deși nu te va ajuta pe tine sau pe fratele tău să vă atingeți obiectivele la fel cum v-ar fi putut ajuta să împingeți pe cineva de pe un pod.

Se simți ca și cum ar fi căzut în mare când luă pistolul și îl așeză cu grijă la loc pe masă.

– Să ne atingem obiectivele? Ce vrei să spui? Apoi își dădu seama. Unchiul *Maurice*? Acum bănuiești că fratele mu l-a omorât și pe el?

– Fratele tău, zise el rece. Sau tu.

– Eu!

Izbucni în râs. Ideea de a omorî pe cineva era ridicolă.

Dar expresia serioasă a lui Grey demonstra că lui nu i se părea așa, iar amuzamentul ei dispăru imediat.

Se uită la el.

– De ce l-aș omorî pe unchiul Maurice? Îmi *plăcea* de el!

– Avea de gând să vândă casa asta chiar sub nasul tău și al lui Wolfe.

Grey îi aruncă un zâmbet triumfător de parcă, în sfârșit, îi descoperise toate secretele.

– Da, asta intenționa și unchiul Armie.

Triumful de pe chipul lui dispăru.

– Nu *negi* că știai.

– De ce aș nega? Conversația devenea tot mai ciudată. Toată lumea din nenorocitul oraș Sanforth știa. Ba chiar jumătate din Londra. Chiar dacă nu aș fi auzit de la câțiva oameni cu mult timp în urmă, nu aș fi fost surprinsă să aflu. Din moment ce acest lot din moșie nu este parte din moștenire, a-l vinde ar fi fost una dintre puținele metode rămase la dispoziția unchilor mei să consolideze un ducat pe moarte. Chiar am bănuit că motivul pentru lecțiile mele de debut era că Sheridan avea de gând să facă asta chiar el, așa că mama ta s-a gândit că ar fi bine să-mi găsească un soț destul repede.

Grey arăta de parcă i se înecaseră toate corăbiile.

– Deci nu-ți făceai griji pentru asta.

– Ba da. Dar nu este ca și cum aș fi putut face ceva. Își înclină capul. Cu siguranță, nu aș fi încercat să omor pe cineva, într-o încercare inutilă de a preveni acest lucru. Clătină din cap. Tu chiar ai crezut că l-aș fi omorât pe tatăl tău vitreg pentru așa ceva.

– Mi-a trecut prin minte. Își trecu distras degetele prin păr. Dar nu, nu chiar... Privirea lui se mută asupra ei. Dar fratele tău este cu totul altceva.

– Nu l-ar fi omorât niciodată pe unchiul Maurice, zise ea hotărâtă.

– Dar nu ești așa de sigură în cazul unchiul tău Armie.

Deci reveniseră la asta, nu? Mâinile îi transpirau.

– Nu ar fi făcut-o pentru *asta*, poți fi sigur.

În clipa în care cuvintele îi ieșiră din gură, ar fi putut să-și blesteme limba iute.

Mai ales când privirea lui Grey se concentră asupra ei cu intensitate.

– Nu pentru *asta*? Pentru ce atunci, mă rog?

Ei i se strânse stomacul. Ar fi trebuit să-și dea seama din întrebările pe care le pusese în acea după-amiază că nu avea să renunțe la bănuielile lui. Mai ales după cuvintele rostite de ea la despărțire, în luminiș.

Nefiind sigură ce să zică ori să facă, ea se duse înapoi spre bucătărie.

– Mi se răcește cina.

El o urmă, ea simțindu-i prezența în urma ei ca un nor de furtună.

– Dar te rog, nu mă lăsa să te rețin de la cină. Nu este ca și cum am discuta ceva *important*.

În vreme ce intra în bucătărie, ea întrebă:

– Ai mâncat? Mai este niște tocană de vită și cred...

– Nu contează. Luând-o de braț, Grey o întoarse pentru a fi cu fața spre el. În după-amiaza asta, ai zis că nu știi dacă Joshua l-a omorât pe unchiul meu. Dar, dacă a făcut-o, ce motiv crezi *tu* că ar fi avut să o facă?

– Aș prefera să nu discut despre asta, murmură ea, deși chipul lui amenințător arăta clar că nu avea să renunțe. Oricum, ce contează? Unchiul Armie a fost un măgar, și acum nu mai este.

– Contează, pentru că Sheridan crede că fratele tău vrea ducatul – că și-a omorât ambii unchi și complotează să-i omoare pe Sheridan și pe Heywood ca să devină el duce.

Ea rămase cu gura căscată, dar era limpede că Grey vorbea serios.

– Lui Joshua nu-i pasă de ducat. Zilele astea, nu prea-i pasă de nimic, cu excepția vizitelor lui idioate în Leicester... Și poate să mă protejeze.

– Poate? El își relaxă strânsoarea asupra brațului ei și își înmuie tonul. Crede-mă, chiar vrea să te protejeze. A fost foarte clar în această după-amiază.

Să-l ia naiba pe fratele ei!

– Ți-a zis ceva? Oh, Dumnezeule, ce ți-a zis? Bănuiesc că te-a avertizat să stai departe de mine.

– M-a amenințat că mă provoacă la duel dacă nu te las în pace.

– Poftim? Eliberându-se din strânsoarea lui, ea strânse pumnii. Lasă, că îi arăt eu lui! Cum îndrăznește să sugereze un duel, după felul în care a murit *papa?*

Grey ridică dintr-o sprânceană.

– Nu poți să dai vina pe el, ținând cont de ceea ce făceam noi doi în acel luminiș. Orice prost ar fi văzut că scuza este cusută cu ață albă. Și fratele tău nu-i un prost. Ca să nu mai zic că pare hotărât să te apare de orice bărbat care... Se opri, pe chipul lui apărând o expresie de groază. Deci la *asta* te-ai referit când ai zis că nu ar omorî pentru vânzarea casei văduvei. Știai că exista un singur motiv pentru care el ar omorî. Pentru tine. Ca să te protejeze.

Ea se întoarse, incapabilă să-și ascundă expresia. Știa. Sau mai degrabă bănuia adevărul.

Și, dintr-odată, toți anii de rușine și de jenă se întoarseră.

Capitolul 18

– *Nenorocitul!* mârâi Grey.

Beatrice îl privi precaută.

– Cine? Fratele meu?

– Nu. Unchiul tău Armie.

Când Grey o văzu pălind, i se tăie respirația și nu se mai putu mișca. Se simți înfipt în podea. Ce fel de monstru fusese, ce făcuse acel măgar să-l determine pe fratele ei să-și dorească să-l omoare?

Îi reveni din nou în minte remarca lui Thorn. „Cred că domnișoara Wolfe cunoaște lumea mai bine decât crezi tu."

Grey ar fi trebuit să-și dea seama când servitorii vorbeau despre micile păcate ale bărbatului, dar nu se gândise că individul ar fi...

– Spune-mi, te rog, că unchiul Armie nu ți-a luat inocența!

– Poftim? Nu! Obrajii i se îmbujorară. Adică, mi-a luat-o, dar nu în felul la care te referi tu. Doar că mi-a smuls-o cu fiecare cuvânt vulgar.

Se duse la plită și începu să umple o farfurie cu tocană, de parcă gestul acela o ținea în normalitate.

Nu era nimic normal la asta. Grey îngheță la gândul că ea îndurase ceea ce unchiul ei – *unchiul* ei, pentru numele lui Dumnezeu! – îi făcuse.

– Deci el... nu te-a atins niciodată.

Spatele ei deveni rigid.

– Ba normal că m-a *atins*. Dar mereu încerca să deghizeze atingerile în ceva... perfect natural. O îmbrățișare puternică prin care îmi lipea sânii de el, o palmă *prietenească* peste fund, un sărut lung pe obraz ca să se apropie suficient și să se uite în jos la... rochiile mele.

– *Rochii?* Deci făcuse un obicei din asemenea atenții.

– Oh, da, zise ea cu o voce plină de vinovăție, ce îl înfurie.

Când ea tăcu și puse pe masă o farfurie plină de tocană în fața farfuriei ei, apoi rămase acolo, tăind pâine, el rezistă impulsului de a o asalta cu întrebări.

– Spune-mi totul, draga mea.

Când ea continuă să rămână tăcută, se apropie de ea din spate. Îl deranja că nu se uita la el. Nu avea nici un motiv să fie rușinată.

Strânse mâinile în pumni, dorindu-și ca unchiul ei Armie să nu fie mort și să-l bată până ce murea.

– Câți ani avea când a început?

– Nu știu... 16. Bunica încă era în viață.

Pentru numele lui Dumnezeu, fusese doar un copil! Grey abia se putea gândi la asta.

– După ce a murit soția lui, adică mătușa mea, eram doar eu cu el în cea mai mare parte a timpului. Și servitorii, desigur. Bunicul murise, Joshua era staționat peste graniță, bunica se îmbolnăvise, iar unchiul Armie era stăpânul casei în orice mod îți poți imagina. Îmi era greu să scap de el.

Deci nenorocitul își folosise puterea pentru a încerca să o forțeze să facă ce voia el. Grey se revoltă când își imagină ce suferise Beatrice, dar rămase tăcut, dorind să-i ofere ei libertatea de a vorbi despre asta. Era important să discute asemenea lucruri. El nu avusese niciodată ocazia asta în perioada în care mătușa și unchiul lui îl puseseră să facă tot ce voiau *ei*. Se simțise singur, până când Vanessa crescuse suficient de mare ca să-l asculte.

Nici măcar atunci nu-i povestise totul, pentru că nu voia să-i înnvenineze sentimentele față de propriii părinți din moment ce pe *ea* nu o trataseră niciodată rău.

Alungă amintirea aceea. Acum nu era vorba despre suferința *lui*, ci de a lui Beatrice, pe care chiar voia să o înțeleagă. Nu spuse nimic, doar îi puse o mână liniștitoare pe umăr.

– A început comentând despre hainele mele – fie că îmi măreau sânii, fie că îmi arătau bine fundul. În vreme ce Grey își înghițea dezgustul, ea se duse în bucătărie, ca o vrabie în colivie ce caută o cale de a ieși din închisoare. Apoi a început... să încerce să mă sărute pe buze, dar reușeam mai mereu să evit asta. Până la urmă, era mult mai în vârstă decât mine, așa că de obicei reușeam să scap de... atențiile lui.

– Nu ar fi trebuit să treci prin asta.

– Așa este. Dar era unchiul meu. Eram la... mâna lui, ca să zic așa.

Îi trecu prin minte altă întrebare.

– Bunica ta nu a încercat să îl oprească?

– Nu i-am spus. Se uită în jos. Bunica mă credea deja o obrăznicătură, așa că îmi era teamă că va da vina pe *mine* pentru ce făcea el.

– Și asta ar fi fost greșit, zise el răgușit.

Uimită, ridică privirea.

– Chiar crezi asta?

Reacția ei îl făcu să vrea să plângă – și el nu plânsese niciodată în viața lui, nici măcar când unchiul Eustace se purtase cel mai urât.

– Comportamentul lui era intolerabil, draga mea. Și te-a forțat să-l ascunzi, făcându-te să crezi că, dacă se afla, ar fi rănit-o pe mama lui – bunica ta.

– Așa ar fi fost, zise cu sinceritatea ei obișnuită.

– Poate. Dar, din ce mi-au zis servitorii, soția lui știa despre *galanteriile* lui. Deci probabil că și bunica ta știa.

Ea turnă vină roșu într-o pahar și îl puse lângă farfurie. Când el nu îl luă, bău ea din el.

– Servitoarele aveau parte cam de același tratament ca mine, deci probabil ea a văzut asta. Deși avea grijă ca nimeni să nu vadă cum se purta cu *mine*.

– Nu sunt așa de sigur, zise el blând. Una dintre servitoare mi-a zis că unchiul tău nu era așa de discret cu galanteriile lui. Și când am remarcat că el cu siguranță se ascundea de *tine*, ea a zis: „Un astfel de bărbat nu își ascunde adevăratul caracter de nimeni". În acel moment, am crezut că nu își ascundea amantele lui de tine, dar acum îmi dau seama că ea se referea la faptul că... îți arăta și ție adevăratul lui caracter.

Rușinea îi coloră obrajii în roșu.

– Oh, Dumnezeule, ce or fi crezut servitorii despre mine!

El regretă imediat că îi trezise acea teamă în minte.

– *Credeau* și cred în continuare că ești – și spun cuvânt cu cuvânt – „o femeie bună, care mereu se gândește la nevoile celorlalți fără să vrea ceva în schimb". Și oricum nu poți fi sigură că ei știu. Servitoarea nu a zis nimic despre asta.

Gâtul ei se mișca convulsiv.

– Să știi că eu nu i-am încurajat niciodată comportamentul.

– Îmi închipui că nu.

Ea privi în jos spre paharul cu vin.

– Cu toate astea, ai întrebat servitorii despre mine. Și despre el.

– Nu despre voi doi împreună, pentru Dumnezeu! Habar n-aveam, nici nu mi-am imaginat...

Când el se opri, gândindu-se ce să zică, ea ridică privirea spre el, întrebătoare. Grey inspiră adânc.

– După ce mi-a zis servitoarea că te-ai ocupat de casă, iar el era un afemeiat, mi-am imaginat că ai văzut anumite lucruri... La dracu', cu fiecare cuvânt săpa o groapă tot mai adâncă. Nu poți să mă învinovățești că am vrut să aflu mai multe despre tine, termină el lipsit de vlagă.

Ea ridică frumoasa ei sprânceană.

– Acesta e motivul real pentru care ai întrebat despre mine? Sau ai făcut-o doar ca să afli cât de ușor m-ai putea tenta să-mi trădez fratele?

Dumnezeule! Mereu mergea la țintă, nu-i așa?

– Servitorii nu mi-ar fi dezvăluit așa ceva. Îți sunt loiali.

Acum își dorea cu fervoare să-și fi amintit asta înainte să fi venit acolo pe jumătate pregătit. Pentru că seducătoarea intrigantă pe care o evocase în imaginația lui febrilă – între momentul când vorbise cu Sheridan și cel în care o confruntate – nu semăna cu femeia pe care personalul de la conacul Armitage o descrisese. Sau cu femeia pe care el ajunsese să o cunoască.

Femeia *asta* fusese prinsă într-o capcană crudă. Și el doar înrăutățea lucrurile.

– Vorbeam despre bunica ta și despre ce știa ea.

– Da. Și despre motivele pentru care nu i-am spus.

– Era mai bine dacă îi spuneai. Măcar așa l-ar fi putut înfrunta pe unchiul tău. Voia să o ia în brațe, să o liniștească. Dar acum nu știa cum ar fi privit ea un asemenea gest. Nu era responsabilitatea ta să-l protejezi.

– Crede-mă, nu a fost niciodată vorba despre a-l proteja pe *el*. Își feri privirea. Dacă ai dreptate și bunica și-a dat seama ce făcea, atunci ar fi putut să nu conteze dacă îi spuneam, zise ea sumbră. Aproape că îmi era teamă să aflu.

Asta putea să înțeleagă. Beatrice avea dreptate – ar fi putut să nu conteze. Dar nu despre asta era vorba. În primul rând, ar fi trebuit să nu fie niciodată abuzată astfel.

– Înțeleg că fratele tău încă era plecat.

– S-a întors abia la șase ani după ce a murit mătușa mea, dar cu puțin timp înainte să moară bunica.

– Lucrurile s-au îmbunătățit când unchiul tău a aflat că aveai un protector prin preajmă?

– Un pic, zise ea, suficient cât să-i spună tot ce avea nevoie să știe.

Că unchiul ei continuase să fie un măgar. Că bărbatul probabil nici nu-l considerare pe Wolfe o amenințare pentru că era rănit și o biată rudă săracă.

– Timp de un an de la întoarcerea lui, continuă ea, Joshua a avut nevoie de multă îngrijire. Șchiopătatul lui este partea vizibilă a rănilor lui. Dincolo de piciorul rănit, are cicatrici... Lăsă paharul jos. Oricum, din moment ce noi locuiam aici și nu la conac, puteam să mă folosesc deseori de scuza că trebuia să mă duc acasă și să am grijă de Joshua. Asta m-a ajutat deseori să-l evit pe unchiul Armie.

Lui îi venea să-și urle furia pentru faptul că fusese nevoită să apeleze la o asemenea scuză.

– Nu i-ai povestit niciodată fratelui tău ce făcea unchiul Armie?

Ea ridică privirea.

– Sigur că nu. La început, pentru că Joshua se lupta să supraviețuiască și nu voiam să-l afectez. Apoi, pentru că știam cum ar fi reacționat. Uită-te numai cum a reacționat cu *tine*. Cum aș fi putut risca să-l confrunte pe unchiul Armie?

– Cu toate astea, crezi că a făcut-o.

Umerii ei căzură.

– Sincer, nu știu. Nu am fost niciodată sigură dacă Joshua și-a dat seama ce se petrecea. Sau dacă l-a omorât pe unchiul Armie fiindcă a aflat ce făcea. Ar fi puțin probabil ca secretosul meu frate să spună adevărul. Și dacă Joshua *nu* l-a omorât pe unchiul Armie... Ea oftă adânc. Atunci m-ar urî dacă l-aș bănui de o asemenea crimă.

– Dar ai fi avut dreptul să cauți ajutorul fratelui tău.

– Da, dar, sincer, la acea vreme puteam deja să mă descurc. Își feri privirea de el. Învățasem cum să nu rămân singură cu unchiul meu. De obicei, pretindeam că trebuia să fiu altundeva sau amenințam că-i spun lui Joshua. Asta mergea destul de bine. Până când...

Când ea se opri și privirea ei deveni absentă, lui i se strânse stomacul.

– Până când?

– În urmă cu un an, am început că aud că unchiul Armie plănuia să vândă casa văduvei. Privi sfioasă spre Grey. Cum ai zis și tu mai devreme, am fost îngrijorată. Când, în sfârșit, mi-am făcut curaj să-l întreb... Vocea ei deveni mai încordată. Mi-a zis că nu o va vinde *dacă*... voi fi de acord să fiu amanta lui. A zis că eu și Joshua putem locui în casa văduvei cât vrem noi, dar în schimb eu trebuia să... fac ce voia el.

Furia îi ardea sufletul lui Grey. Atunci răbufni:

– Dacă unchiul tău ar mai fi în viață, l-aș omorî chiar eu pentru asta.

Cuvintele lui o uluiră.

– Nu mă învinovățești?

El clipi.

– Pentru ce?

– Că i-am atras atenția. Poate că m-am îmbrăcat prea... nu știu, provocator? Deși nu cred că am făcut-o.

– Normal că nu. *El* era vinovatul. El a fost cel care a crezut că te poate folosi, indiferent dacă voiai sau nu asta.

Îi amintea de propriile rude, care încercaseră să-l folosească. Înțelegea prea bine cum era să fii un pic mai mult decât un copil la mila familiei.

– Am încercat să-l împiedic să mă atingă, chiar când se prefăcea că era o afecțiune inocentă în fața servitorilor. Și mereu îi ignoram remarcile lascive, pe care mi le șuiera printre dinți când trecea pe lângă mine în casă. Își încovoie umerii. Deși asta părea doar să-l facă să spună lucruri și mai urâte. Părea hotărât să mă provoace.

Grey încercă să-și înghită nodul din gât.

– Sunt bărbați cărora le place provocarea de a seduce o femei care nu le acordă atenție. Întinse mâna pentru a-i mângâia obrazul, apoi se gândi mai bine și o lăsă în jos. Unchiul tău voia să te cucerească, oricât de rău sună asta. Și dacă ar fi reușit, te-ar fi aruncat imediat ce ar fi apărut următoarea femeie atrăgătoare care să-i reziste.

– Atrăgătoare? Fruntea ei se încreți. Eu am crezut mereu că m-a ales pentru că eram la îndemână și ușor de intimidat.

– Nu chiar așa de ușor. Slavă Cerului!

Ea își feri privirea.

– Are un șir întreg de amante prin Sanforth, să știi. Mereu m-am întrebat câte dintre ele *au ales*, de fapt, această poziție. Are și un copil din flori de care n-a avut niciodată grijă.

– Asta nu-i o surpriză ținând cont de tendințele lui. Ai fost înțeleaptă să-l respingi.

– Am fost? Ea clătină din cap. Când i-am refuzat *oferta* dezgustătoare, este posibil să se fi dus la Joshua cu cerințele lui. Pentru că, la scurt timp după ce am refuzat să mă las șantajată de el ca să-i fiu amantă, unchiul Armie...

– A murit?

Tresărirea ei fu suficientă ca răspuns.

– Deci îți bănuiești fratele că a recurs la crimă.

– Aș vrea să cred că nu a făcut-o. A zis că în noaptea aceea era în Leicester. Dar...

– Nu poți fi sigură.

Ea clătină din cap. Apoi își îndreptă umerii și se uită la el.

– Dar știu sigur că Joshua nu l-a omorât pe unchiul Maurice. Joshua era *cu mine* în noaptea în care a murit tatăl tău vitreg. Îi promisesem unchiului Maurice că vom avea gata registrele de vânătoare pentru întâlnirea lui cu avocatul familiei de a doua zi. Nu sunt sigură de ce, dar voia să se asigure că eram la zi și că nu existau greșeli. Așa că eu și Joshua analizam registrele.

Grey mijii privirea.

– Și ați petrecut întreaga *seară* făcând asta? Ai fost cu fratele tău tot timpul?

Ea încuviință din cap.

– Încă lucram la primele ore ale dimineții când un servitor a venit să-l ia pe unchiul Maurice să se întoarcă la conac. Atunci am aflat că plecase spre casă mai devreme, iar de atunci nu mai fusese văzut. I-am spus lacheului și s-a început imediat căutarea. Ochii i se umplură de lacrimi. A doua zi dimineață, l-au găsit pe malul râului.

Ceea ce însemna că, dacă Joshua îl omorâse pe unchiul Armie, ar fi făcut-o doar ca să oprească ceea ce bărbatul o obliga să accepte.

De parcă i-ar fi citit gândurile, ea mormăi.

– De moartea unchiului Armie nu sunt sigură. Joshua ar fi putut... este posibil ca el...

– Ca să fiu sincer, zise lent Grey, aș spera că fratele tău să-l fi omorât dacă alternativa ar fi fost să te vadă amanta lui. La dracu', i-aș

strânge mâna fratelui tău pentru asta. Unchiul tău *merita* să moară pentru ce a încercat să te oblige să faci.

Ea își mută din nou privirea.

– Poți să spui asta chiar dacă era duce? Și rudă cu fratele tău vitreg?

El pufni.

– Contrar opiniei generale, nu există un cod al onoarei ducilor pe care îl urmăm. Vocea lui deveni mai dură. Și dacă ar exista, sunt sigură că unchiul tău nu l-a respectat când a încercat să te facă să comiți un incest.

Cuvântul acela urât o făcu să tresară.

– Bună observație.

– Mai observ uneori, zise el, ca să aducă umor în acea conversație dificilă.

Măcar asta o făcu să zâmbească.

– Da, chiar o faci.

– Între încercările mele de a te seduce. Dacă e să fiu sincer, nu aveam mai multe drepturi decât unchiul tău să...

– *Nu* te compara cu unchiul Armie! El nu mi-a dat niciodată de ales. Tu mereu mi-ai dat de ales, chiar și când ne bănuiai pe mine și pe fratele meu. Un bărbat inferior ar fi folosit situația asta pentru a mă șantaja să ajung în patul lui. Ea se apropie. Tu nu ai recurs niciodată la așa ceva.

– Eu nu cred în șantaj, recunoscu el.

Unchiul lui, Eustace, încercase să-l șantajeze ca să semneze anumite documente, iar Grey refuzase să se lase intimidat. Deci cu siguranță nu ar fi încercat să folosească aceleași tactici pe oricine altcineva. Mai ales pe o femeie ca Beatrice, care mereu fusese la mila rudelor ei.

Simțise de la bun început că aveau asta în comun. Iar acum, când *știa* că așa era, o dorea și mai mult. Ceea ce era de neconceput, ținând cont de tot ce tocmai îi povestise despre situația ei.

Își drese vocea și încercă să-și amintească scopul pentru care era acolo.

– Oricât de mult te doresc, garantez că nu aș fi recurs la forță ca să te bag în patul meu.

– Știu. Obrajii i se îmbujorară din nou. Nu te-am văzut niciodată ca pe un bărbat care îmi oferi atenția în mod agresiv. Și cu siguranță nu în modul în care a făcut-o unchiul meu.

El se uită serios la ea.

– Chiar și așa...

– Nu! Își lipi un deget de buzele lui. Nu te voi lăsa să compari. Până să vii tu, priveam căsătoria ca pe o cale prin care o femeie găsește siguranță financiară. Credeam că relațiile dintre bărbați și femei trebuie să fie murdare și neplăcute. Nu-mi puteam imagina că poți simți plăcere în atingerile unui bărbat.

Când ea se opri, el zise:

– Și acum?

Frumoșii ei ochi căprui străluceau.

– Acum știu că este posibil să simți plăcere când te atinge un bărbat. Să cunoști un bărbat așa de intim încât...

O sărută. Nu se putu abține. Temându-se că acțiunile lui îi sporiseră temerile, se simți ușurat să descopere că reușise să i le atenueze. Iar când ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui ca să-l poată săruta, pulsul îi crescu puternic și repede.

Avea gura unui înger – un înger seducător, cu o slăbiciune pentru vinul roșu. Dar gustul vinului pe limba ei nu era la fel de amețitor ca a o săruta și a o ține în brațe, știind că ea *voia* să fie acolo.

Ceea ce făcea să-i fie tot mai greu să reziste și să nu o atingă. Halatul ei până la podea era la fel de cast ca o rochie de muselină – din pânză scrobită și finisat cu dantelă la guler, la manșete și la tiv. Dar când el cedă tentației de a-și plimba mâinile pe sub cămașa ei de noapte...

Dumnezeule, bucata aceea de bumbac uzată nu proteja deloc! Fără un corset care să-l deranjeze, putea să-i atingă sânii direct, savurându-le moliciunea. Și felul cum îi simțea sfârcurile întărindu-se sub degetele lui prin material îl făcu să-și dorească să exploreze mai mult.

Se retrase.

– Iartă-mă. Nu am vrut să profi...

Îi întrerupse cuvintele cu buzele ei. Atunci își dădu seama că era în necaz. Pentru că diavolul excitat din el nu se putu opri din a-i săruta gura senzuală din nou.

Capitolul 19

Beatrice era în rai. Sfinte Dumnezeule, dar Excelența Sa știa să sărute. Grey o cuceri cu plonjările senzuale ale limbii lui, atingerile mângâietoare ale mâinilor și chiar cu parfumul amețitor din părul lui. Corpul ei tremura de la excesul de plăceri în același timp.

Dar ce făcea ea tentând un bărbat care putea să ducă doar la pierderea reputației ei? Chiar o crezuse capabilă de crimă!

Cu toate astea, îl dorea. *Avea nevoie* de el. Dorea să se urce pe el, să afle cum era pe sub haine. Să-l aibă în ea.

Și nu doar degetele lui, ca în după-amiaza aceea. Nu, îl voia cu totul, să o umple până când nu mai exista trecutul. Putea fi ceva temporar, dar în noaptea aceea voia să știe cum se simțea să fie dorită de un bărbat pe care și-l dorea la rândul ei.

Îl trase de haină până când Grey o dădu jos, iar el îi alunecă halatul și îl aruncă pe un scaun din apropiere. Acum mai avea pe ea doar cămașa de noapte și nici măcar nu-i păsa.

– Îți dai seama că e o nebunie. Nebunie curată, zise el chiar când îi desfăcea nasturii de la cămașa de noapte.

Poate că nici lui nu-i păsa.

– Este? Când el împrăștie sărutările fierbinți pe partea goală de piele, ea aproape că leșină de nerăbdare gândindu-se la ce urma el să facă. Mie mi se pare perfect sănătos.

Cu un geamăt din toată inima, el îi cuprinse un sân cu gura, și ea se topi. O tachină și o ciuguli, linse și supse. Dumnezeule, simțea că lua foc! O durea sfârcul de la plăcerea decadentă pe care abia o simțise înainte. Îi strânse capul mai aproape, implorând mai mult, și el îi răspunse ocupându-se de celălalt sân în același fel minunat.

O cuprinse de șolduri cu mâinile lui mari și începu să-i mângâie curbele, de parcă încerca să le memoreze pe fiecare. În tot acest timp, gura lui îi poseda sânii ca un violator.

Doar că ea nu se simțea violată. Se simțea adorată.

– Ai gust de miere, murmură el, precum îngerul care ești. Spre marea ei disperare, el se retrase pentru a o privi în ochi. Un motiv în plus pentru care ar trebui să mă opresc. Meriți mai mult.

– Încetează să spui asta! Cuvintele acelea o frustrau. Nu-mi pasă ce merit, pe *cine* merit. Îi desfăcu vesta și, deși el înjură printre dinți, ea nu se opri până ce nu termină. De fiecare dată când atingi o parte din mine pe care depravatul meu unchi a încercat să o murdărească mereu cu vorbele lui, diminuezi acea amintire. Când mă mângâi, nu mă mai simt murdară; când mă săruți, nu-mi mai amintesc gura lui băloasă pe buzele mele. Habar nu ai ce dar este ăsta. Ea își ridică privirea. Nu știu ce-mi rezervă viitorul – dacă îmi voi găsi vreodată un soț sau voi fi cu un bărbat care să mă facă să tânjesc și să plutesc cum o faci tu. Strângându-și mâinile în pumni în vesta lui, continuă: Așa că vreau ca prima mea dată să fie cu tine.

Deși pe chipul lui ardea un foc nefiresc, el nu reveni la ceea ce făcea.

– Draga mea...

– Nu! Ea îi dădu jos vesta. Nu spune nimic, orice ai avea de gând, despre cum ar trebui să-mi păstrez virtutea intactă sau prostii pe care un adevărat domn este învățat să i le zică unei femei respectabile ca mine. Îi aruncă vesta deoparte. Mă dorești?

Ea își ținu respirația, pe jumătate fiindu-i teamă de răspuns, dar chipul lui arăta totul.

– Știi că da.

O strânse mai puternic de șolduri de parcă voia să-i dovedească asta.

– Atunci culcă-te cu mine!

– Vei ajunge să regreți.

– Nu. Îl privi tensionată. Dar tu?

Ochii lui deveniră de un verde-albastru topit.

– Cum aș putea? Îmi dai tot ce-mi doresc și nu ceri nimic în schimb. Din nefericire, consecințele nu sunt aceleași pentru un bărbat cum sunt pentru o femeie. Îi prinse mâinile într-ale lui, obligând-o să se uite la el. Dacă rămâi însărcinată?

– Credeam că se pot preveni lucrurile astea.

Asta păru să-l surprindă.

– Credeai asta, deci? Mâinile îi alunecară pe umerii ei. Cum, mă rog?

Ea îi întâlni privirea, uimită de sclipirea de amuzament din ochii lui.

– Nu știu. Începu să-i desfacă nodul elaborat al lavalierei. Când am refuzat oferta unchiul Armie, a zis că nu trebuie să-mi fac griji că-i dau un bastard, că există metode de a opri asta. Doar că nu s-a deranjat să-mi spună care sunt.

Amuzamentul lui dispăru.

– Dumnezeule, chiar era un măgar!

– Era o minciună.

Ridicând ochii spre cer, el mormăi.

– Nu-i vorba despre asta. Există metode, dar...

– Nu le știi. Oftând, ea apucă de capătul lavalierei. Am presupus că le știi, ținând cont de reputația ta, dar, dacă nu le cunoști, poate că le descoperim împreună. Știu destul de bine cum are loc reproducerea la câini și cai.

– Da, știu ce cunoștințe extinse ai în *acel* domeniu, zise el, parcă înecându-se cu propriile cuvinte.

– Dar singura metodă pe care o cunosc pentru a împiedica animalele să se reproducă este să nu-i lași să se împerecheze.

– *Să se împerecheze?* repetă el, ridicând dintr-o sprânceană. Așa vezi tu ce am face noi doi? *Dacă* am face ceva?

– Nu, normal că nu. Am împărți un pat.

El îi aruncă o privire întunecată.

– Am împărți un pat, repetă el.

Ea simți cum o ardeau obrajii. La naiba, își detesta tendința de a roși.

– Nu vrei asta?

– Ce *vreau* eu este să fac dragoste cu tine. Ce vreau eu este să-ți arăt ce simți când ai nevoie de cineva cu așa o disperare încât nimic altceva nu mai are sens, că doar gândul de a vedea acea persoană îți face inima să-ți bată cu putere. O prinse de talie și o trase mai aproape. Ce vreau este să alung amintirea unchiului tău din gândurile tale.

– Și eu vreau asta! strigă ea, încântată că el vorbea despre disperare, deși știa că era ceva doar de moment.

– Doar că după...

– Nu-mi pasă. Dacă știi cum să nu rămân însărcinată, nu există nici o problemă, nu-i așa? Putem doar să... Se ridică pentru a-i atinge buzele cu ale ei și șopti: Să fim împreună în patul meu.

Se uita la ea cu ochii precum râul zbuciumat din apropiere.

– Îmi este foarte greu să-ți rezist, draga mea Beatrice.

Cuvintele erau un balsam pentru vanitatea ei rănită. Nici un bărbat nu-i spusese că era irezistibilă.

– Bun, zise ea cu inima în gât. Pentru că și tu ai același efect asupra mea.

De data asta, când o sărută, nu se mai opri. Încă sărutând-o, o împinse până ce o dădu cu spatele de masa din bucătărie, apoi o surprinse când o ridică pe masă, cu ochii sclipind spre ea.

– Am nevoie de hrană, draga mea.

– Oh! Am uitat de mâncare – sper că este suficientă.

Când ea încercă să iasă dintre brațele lui, el o prinse înapoi râzând.

– Nu de genul *ăla* de hrană. Îi ridică cămașa de noapte pe genunchi, apoi se opri. Ești *sigură* că fratele tău va fi plecat până dimineața?

– Da, până dimineața *devreme*.

– Deci avem toată noaptea împreună.

Ei i se tăie respirația.

– Dacă dorești.

– Doresc, îți promit. Privirea din ochii lui spunea exact ce fel de lucruri promitea, și excitarea ei crescu doar întrebându-se care ar putea fi. O trase înspre el până când fu aproape de marginea mesei. Îmi va lua toată noaptea și chiar mai mult ca să fac dragoste cum se cuvine.

– Păi, atunci, zise ea în timp ce îi desfăcea nasturii de la cămașă, din moment ce nu avem *mai mult*, va trebui să ne mulțumim cu a face dragoste *cum nu se cuvine*.

Chicotind, el se lăsă în genunchi.

– Bine zis. Acum îmi voi lua hrana. Luând-o prin surprindere, îi desfăcu larg picioarele. Te voi gusta, bine?

Oh, la asta se referea prin hrană! Iar acum se holba la părțile ei intime, înfierbântându-i sângele și excitând-o.

Mai ales acolo jos.

El ridică privirea.

– Ai încredere în mine, draga mea?

Cu siguranță, avea încredere în el când venea vorba de ce făceau în pat, indiferent ce spunea despre reputația nepătată. Ea încuviință din cap.

Acesta păru să fie singurul răspuns de care avea nevoie pentru foamea de pe chipul lui.

– Atunci închide ochii. Concentrează-te doar pe felul cum te simți.

În clipa în care ea făcu asta, el începu să o sărute pe coapsa interioară – sărutări mici, care o făceau să se agite și să dorească o eliberare precum cea pe care el i-o ferise mai devreme în luminiș. Cu cât urca mai mult gura lui, cu atât devenea mai fierbinte sângele ei, până ajunse să clocotească, iar corpul să-i fie ca un jeleu.

Începu să geamă. Și atunci el își folosi degetele pentru a-i despărți cârlionții și ca să poată linge – *linge!* – carnea ei moale.

– Grey! Deschise ochii și îl apucă de cap. Sfinte Dumnezeule, Grey...

Acum ochii *lui* erau închiși. Nu spuse nimic din moment ce gura lui era ocupată, sărutând-o, lingând-o și sugând-o în *cea mai* provocatoare manieră.

Apoi limba lui o penetră, iar ea se arcui pe marginea mesei.

– Nu cred că așa se face... dragoste, reuși ea să articuleze. Nu din câte am... înțeles eu.

Cu siguranță, avea nevoie să folosească altă parte a corpului lui pentru...

Dintr-odată, toate gândurile îi fugiră din minte. Pentru că el era... Oh, Cerule, ce făcea cu gura lui și cu dinții era minunat! Voia mai mult. Se împinse în el, și mângâierile limbii lui deveniră mai intense. În curând, gemu și se legănă până când un țipăt o făcu să sară în nebunie.

El îi oferi doar o clipă înainte de a-și șterge buzele de cămașa ei de noapte, apoi se retrase, cu chipul încordat de tensiune.

– Unde-i dormitorul tău? întrebă el.

Prea plină de plăcere pentru a gândi, se uita la el.

– De ce?

– Mă voi face din nou de rușine dacă nu mergem acum acolo. Și nu am de gând să te posed pentru prima dată pe o masă de bucătărie. Deci unde este?

– Sus.

El gemu.

– Normal că sus.

Ridicându-se de pe podea, el se întinse în spatele ei pentru a bea niște vin roșu din paharul pus de ea acolo. Apoi o luă în brațe. În timp ce urca scările, ea îl apucă de gât ca să nu cadă. Nu că ar fi părut gata să o scape. Sfinte Dumnezeule, trebuia să fie foarte puternic pentru a face asta!

– Chiar sunt în stare să merg, să știi, zise ea, deși simți un fior când el o cără sus.

Când ajunse la etaj și văzu trei uși deschise, se încruntă.

– Care dintre ele?

Tot ce putu să facă fu să arate, încă copleșită de efectele minunate ale atingerilor lui carnale. El intră grăbit pe ușa indicată de ea, apoi o așeză pe pat ca să-și poată da jos lavaliera și să-și desfacă pantalonii.

În vreme ce ea îngenunche în pat, observă că mădularul lui se umfla în pantaloni prin deschizătură. Ar fi trebuit să o sperie. Dar după acea după-amiază nu o speria. Nu-și închipuise niciodată că ar fi putut excita un astfel de bărbat, care putea avea orice femeie voia el.

Unchiul Armie se excita la orice fustă, dar ea îl privise pe Grey alături de servitoare și nici măcar cele drăguțe nu-i atrăseseră privirea. Începea să creadă că el chiar putea să o *prefere* pe ea. Sau măcar o prefera pe ea în fața servitoarelor.

Privirea lui fierbinte o ardea în timp ce se descălța.

– Dă-ți jos cămașa de noapte, draga mea. Vreau să te văd goală.

Una era să-l lase să-i vadă părțile intime pe rând, dar să-l lase să-i vadă fundul dolofan, spatele cu pistrui și pieptul mic, toate odată...

– Cerule, ce autoritar ești! Își încrucișă brațele la piept. Eu nici măcar nu te-am văzut gol.

– Vrei să fiu eu primul? Ridică dintr-o sprânceană. Prea bine.

Își dădu jos pantalonii și rămase doar în ciorapi, lenjeria intimă umflată proeminent și cămașă, pe care o trase peste cap și o aruncă deoparte.

Ei i se tăie respirația. Pentru un duce, cu siguranță avea un piept magnific, cu mușchi ferm definiți și un petic de păr negru, cârlionțat, care se întindea peste piept, îngustându-se apoi într-o linie subțire ce cobora spre un stomac slab, așa de perfect că voia să-l muște.

Să-l muște? Chiar gândise ea asta?

– Îți place ce vezi? întrebă el pe un ton jos, amintindu-i de primul lor sărut.

Ea încuviință din cap, incapabilă să articuleze cuvinte în acel moment.

Pe chipul lui trecu un zâmbet arogant.

– Vrei să vezi mai mult?

– Da, te rog, zise ea sugrumat.

– Atunci dă-ți jos cămașa de noapte, draga mea.

– Dar...

– Dă-mi voie să ghicesc – dai înapoi pentru că ai negi pe burtă.

Ea îl privi întrebătoare.

– Nu fi prostuț – nimeni nu are negi acolo.

Ochii lui sclipiră în timp ce își dădea jos ciorapii.

– Ai vărsat de vânt?

– *Normal* că nu! Oftă. Eu doar... adică... nu sunt mai frumoasă goală, cum nu sunt nici cu haine.

Dintr-odată, amuzamentul lui dispăru.

– Cine dracului ți-a spus că nu ești o frumusețe? Când ea își mușcă buza de jos, chipul lui se întunecă. Ah, corect. Măgarul tău unchi, bănuiesc. Venind lângă pat, aproape de ea, îi prinse bărbia în mână. Hai să lămurim asta o dată pentru totdeauna. Nu ești doar o frumusețe – ești *regina* frumuseților.

Ea îl săgetă cu privirea, simțind durere în gât la minciuna ostentativă.

– Nu-i nevoie să minți, Grey. Ești deja în dormitorul meu. Nu este ca și cum te-aș da afară.

– Nu mint. Se încruntă. N-am fost noi de acord să ne spunem mereu adevărul unul altuia?

– Ba da.

– Și nu am făcut asta?

Ea își înclină capul.

– Nu mi-ai spus că-l cercetai pe fratele meu.

– Pentru că nu m-ai întrebat. Nu te-am mințit nici măcar o dată. Am întrebat, am îndemnat și am convins. Dar nu am mințit. Acum îți spun adevărul, așa cum am făcut mereu. Îi mângâie obrazul. Cu suficiente haine elegante, farduri de calitate și o cameristă care să-i aranjeze părul cum îi stă bine, oricine poate fi o frumusețe.

Se uită în jos la ea.

– Dar numai câteva au frumusețea naturală. Și tu, draga mea doamnă, chiar și în hainele de doliu, cu buclele tale aranjate simplu, ești frumoasă. Aș zice că după ce vei debuta în rochia ta elegantă, cu părul aranjat cum trebuie, vei fi poate chiar *maiestuoasă*. Un zâmbet slab îi trecu peste buze. Chiar mă cutremur când mă gândesc câți bărbați va trebui să distrug doar că se uită la tine.

– Grey... zise ea, înțelegând cu greu complimentele lui.

– Dă-o jos! La lumina focului, ochii lui de un verde fumuriu sclipeau. Lasă-mă să văd ceea ce indivizii ăia nu vor avea niciodată șansa. Nu dacă am un cuvânt de spus în asta.

Cuvintele erau doar o promisiune. Voia să-l creadă, chiar dacă era doar pentru o noapte. Așa că își dădu jos cămașa de noapte. Ce altceva ar fi putut face? Îl voia în patul ei, iar el o dorea goală.

Deși, dacă ar fi fost chiar și o tresărire de dezamăgire în ochii lui, ar fi ieșit în goană de acolo, goală sau nu. Dar singurul lucru pe care îl văzu fură căldură, poftă și nevoie. Și dorință. Multă, multă dorință. Coborî cu privirea peste gâtul ei, peste umeri și sâni, zăbovind acolo doar o clipă, apoi absorbi restul din ea, inclusiv partea dintre picioarele care încă pulsa de la mângâierile lui.

Apoi își ridică ochii și îi cuprinse capul în mână.

– Maiestuoasă, îți zic eu.

Își coborî capul ca să o sărute, dar ea se îndepărtă.

– Este rândul meu, zise ea și se întinse spre nasturii de la pantalonii lui.

Privind-o solemn, el îi prinse mâna.

– Spune-mi ceva – faci asta doar ca să alungi amintirile despre unchiul tău?

Ea se gândi la întrebare, nefiind sigură ce să zică. Da, în parte așa era, dar nu doar acesta era motivul. Însă îi era teamă să-i spună răspunsul adevărat – că se îndrăgostea de el.

Așa că alese alt motiv total onest pentru care îl dorea în patul ei.

– Nu. Fac asta pentru mine.

Simțind că spunea adevărul, cu respirația precipitată, care rezona cu a ei, el își desfăcu și își dădu jos repede pantalonii.

– Dumnezeu să ne ajute pe amândoi dacă asta e o minciună!

Ea doar îi zări învelișurile grele dintre picioare și mădularul destul de mare, avântat cu obrăznicia tipică masculină, înainte ca Grey să o răstoarne pe pat.

În câteva clipe, ea gâfâia din nou pentru el. Cu doar câteva mângâieri ale sânilor și o atingere sau două între picioare, o făcu la fel de dornică precum el. Ceea ce dovedea doar cât de scandaloasă era, cel puțin când venea vorba de el.

Iar acum el *intra* în ea? Era singurul cuvânt la care se putea gândi când simți acea lungime masivă împingând constant înainte.

Era cam dezamăgită. Se așteptase la ceva diferit, ceva mai... glorios. Și nici măcar nu reușea să se uite la el din moment ce poziția lor era...

– Este cam ciudat, nu-i așa?

El scoase un sunet strangulat, dar ea ar fi putut să *jure* că era un râset. Apoi îi atinse tâmpla cu buzele și șopti:

– Asta înseamnă doar... că fac lucrurile greșit.

– Cum este posibil? Cred că ai destulă experiență. Dintr-odată, mintea îi fu inundată de toate remarcile lui despre reputație și se uită șocată la el. Ai mai făcut asta înainte, nu?

Știa că el râdea când își coborî capul peste al ei, iar umerii îi tremurau.

– Da, de câteva ori. Dar nu cu fecioare fără experiență. Apoi umerii lui se opriră și vocea i se înmuie. Și cu siguranță niciodată nu cu o femeie pe care să o doresc așa de mult ca pe tine.

Cuvintele lui tandre o înmuiară, ceea ce, în mod destul de ciudat, o făcu să nu-i mai simtă mădularul care o pătrundea așa de... nepotrivit.

– Te deranjează dacă... mă mișc un pic?

El gemu și mormăi ceva:

– Dumnezeu să mă apere! Apoi adăugă: Mișcă-te cât vrei dacă ajută. De fapt... Îi trase în sus unul din genunchi. E mai bine așa?

– Cred că da. Ridică celălalt genunchi și se mișcă sub el.

Cu un geamăt, alunecă mai adânc în ea, aprinzând cea mai uimitoare senzație acolo jos. Chiar... plăcută.

– Oh, da! Mult mai bine.

El privi spre ea cu satisfacție și viclenie.

– Mai mult? zise el răgușit, pătrunzând-o provocator.

Acum gâfâia și îl prinse de brațe.

– Mult mai mult!

Cu cât o pătrundea mai mult, cu atât era mai bine. Căldura o șoca, o făcea să se arcuiască spre el. Iar sentimentul acela delicios de-a

lungul nervilor, pe care îl avusese la întâlnirea lor de mai devreme din timpul zilei începu din nou, cumva mut la început, dar prezent acolo sub suprafață, ca un ecou al plăcerilor în oasele ei.

– Simt că am ajuns în rai, zise el gâtuit. Un înger pe pământ.

– Un înger nu ar... face asta, nu se putu ea abține.

– Atunci, un înger căzut, zise el răgușit, adulmecându-i părul. Căzut chiar în brațele mele.

Ea se undui sub el, și senzația delicioasă deveni un fulger ce îi trosnea în sânge, minunat, divin.

Poate că el avea dreptate – *era* ca în rai... Iar ea cădea așa de departe, așa de repede încât i se tăia respirația, nu putea gândi, nu putea face nimic în afară de a se ține de el și de a se lăsa purtată de vântul grăbit în jos...

– Te voi prinde eu, șopti el în timp ce se avânta mai puternic și mai adânc cu fiecare mișcare. Ai încredere în mine, draga mea. Doar dă-ți drumul...

Așa că o făcu. Se abandonă senzației de glorie pe care o simțea cu Grey în ea și îl lăsă să o tragă în jos, spre nebunie. Era superb. Iar când ajunse din nou la orgasm, corpul ei tremura de parcă în suflet avea loc un cutremur.

Doar Grey o putea face să se cutremure. Judecând după geamătul scos de el în timp ce se afunda în ea și apoi se încorda, și ea era singura care îl făcea să se cutremure.

– Îngerul meu căzut, respiră el în timp ce se vărsa în ea, apoi se prăbuși. Acum te-am prins.

Cu siguranță, o prinsese.

Și când înțelese asta, spre groaza ei, începu să plângă.

Capitolul 20

Grey fu cuprins de îngrijorare. O rănise?

Încă tremura de la forța cu care terminase – dincolo de orice cunoscuse vreodată – și se smulse din propria plăcere pentru a avea grijă de ea.

– Beatrice... murmură el. Ce s-a întâmplat?

Ea părea să nu mai aibă aer.

– Nu mă așteptam să fie așa de... așa de...

– Inconfortabil? zise el.

Ea clătină din cap.

– Așa de minunat! suspină ea.

Avu nevoie de ceva timp să înțeleagă ce zicea. Ușurat, se rostogoli de pe ea și își înăbuși un chicotit. Sprijinindu-și capul cu mâna, stătea pe o parte și se uita la ea.

– Îmi pare rău, draga mea. M-a fost teamă că nu am fost la înălțime.

Se dădu jos din pat pentru a-și scoate batista din buzunarul pantalonilor, apoi reveni lângă ea și i-o dădu.

Ea o luă recunoscătoare, ștergându-și ochii și suflându-și nasul.

– Eu nu plâng *niciodată*, să știi, deși nasul care îi curgea dezmințea asta. Nu pentru orice, nu de când a murit *papa*. Este așa de jenant!

– Nu pentru mine. El se încruntă. Deși este destul de serios să faci o femeie să plângă în pat. Poate *mie* ar trebui să-mi fie jenă.

– Tu crezi că e amuzant, îl acuză ea.

– Nu. Știa că era mai bine să nu recunoască asta. Luă batista de la ea și îi șterse o lacrimă pe care ea o ratase. Eu sunt doar uimit că experiența te-a afectat așa de profund. Nu este reacția obișnuită.

Ea se întoarse spre el.

– Care este reacția obișnuită?

Dumnezeule! Probabil că nu ar fi trebuit să facă aluzii la alte femei.

Când el nu zise nimic, încercând să-și dea seama cum să-i răspundă, ea adăugă:

– Ai avut mai mult decât *câteva* femei în patul tău, nu-i așa?

El oftă.

– Chiar vrei să știi?

Gâtul ei frumos tremura.

– Bănuiesc că nu.

Întorcându-se pe spate, se uită la tavan cu o privire indescifrabilă.

Se compara cu acele alte femei? Pentru că era absurd. Era o zeiță față de ele. Nici măcar acum nu se săturase de corpul ei. Pielea aurie, părul șaten-auriu și sus, și jos, un pântec cărnos care îl făcea să-și dorească să îl lingă, să îl mângâie și să îl frământe. Corpul ei era perfect, indiferent ce credea ea.

Nu-i plăcuseră niciodată sânii mari; prefera un fund generos, ceea ce ea avea. Ca să nu mai menționeze mintea ei sclipitoare, caracterul și sufletul ei mare. Acestea îi plăceau cel mai mult.

Cu siguranță, calitățile ei le depășeau pe cele coafate cu grijă ale doamnelor de societate pe care le știa el. Îi plăcea că ea era complet naturală, cu pistrui și pielea bronzată și cu părul care nu se conforma regulilor.

Caracterul ei nu se conforma regulilor. Pentru că nici *el* nu se conforma regulilor decât dacă aveau sens. Așa alesese mereu. Asta îi plăcea la ea. Refuza să se lase intimidată pentru a urma regulile.

Sau pentru a-i permite unchiului ei să o facă amanta lui.

Grey se încruntă. Ce om ticălos! Îl înnebunea doar să gândul că o chinuise unchiul Armie. Îl înnebunea că se ascundea de el. Din nou. Și asta din cauza unei percepții despre cum își trăise el viața.

Sau poate pentru că Grey nu-i propusese încă căsătoria, cum știa că trebuia să facă. Era singura soluție când un gentleman strica reputația unei femei. În ciuda comportamentului lui din noaptea asta, *era* un gentleman.

Dar mai întâi trebuia să scape de imaginea pe care ea și-o crease când el făcuse aluzie la alte experiențe intime, ca un prost.

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința altor femei pe care le-am avut în patul meu.

– Oh? De ce nu?

– Pentru că au încetat să facă parte din viața mea cu ani în urmă. Când mi-am dat seama că nu câștig nimic util din a umbla din pat în pat, genul ăsta de comportament nu a mai fost interesant.

Ea îl privi nesigură.

– Cu *ani* în urmă?

– Mai mult sau mai puțin. Ca să fiu sincer, prefer să mă satisfac singur decât să mă duc în mahalale și să risc să fiu furat și să mă îmbolnăvesc. Am avut câteva aventuri cu văduve vesele și am ținut o amantă pentru scurt timp, dar... Îi întâlni privirea întrebătoare și tonul i se înmuie. Asemenea experiențe mi s-au părut mai puțin satisfăcătoare față de cum s-a dovedit scurta noastră întâlnire.

Se bucură că recunoscuse adevărul când ochii ei se luminară.

– Serios?

– Ți-am zis – nu te-am mințit niciodată.

Ea cugetă la asta o clipă.

– Poate. Dar până în seara asta nici nu mi-ai dezvăluit că ai crezut că am luat parte la uciderea ambilor mei unchi.

Dumnezeu să-l apere! Păcatele îl prindeau din urmă.

– A fost o nebunie temporară pornită de la descoperirea lui Sheridan din această după-amiază că unchii tăi plănuiau să vândă locul ăsta. Imediat ce mi-a zis, am venit aici fără să mă gândesc. Dar sincer, draga mea, când impulsurile mele sănătoase și-au revenit, am știut că era absurd.

Ea își plimbă degetele pe pieptul lui.

– Deci nu ai crezut cu *adevărat* că aș fi putut să-i omor pe amândoi.

Impulsul lui de a o convinge se lupta cu cel de a o tachina. Câștigă al doilea.

– Normal că am crezut. Când ea rămase cu gura căscată la el, adăugă nonșalant: Câinii tăi îți ascultă orice ordin, deci probabil ai petrecut multe luni învățându-i cum să-l tragă pe unchiul Armie de pe cal și să-i frângă gâtul. Apoi, când a venit tatăl meu vitreg, i-ai învățat cum să-l împingă de pe pod. Este clar ca lumina zilei.

– Grey! strigă ea, deși era evident că-și reprima râsul.

– Tu te-ai lăudat cât de bine i-ai dresat!

Ea îl lovi peste umăr.

– Nu i-am dresat să *omoare*, pentru Dumnezeu!

– Ah. S-a dus și teoria asta.

Când el rânji, ea își dădu ochii peste cap.

– Chiar ești incorigibil.

– Mă confuzi cu Thorn.

– Ba nu. Devenind serioasă, se cuibări lângă el. Îți ascunzi sentimentele mai bine, dar tu și Thorn semănați mai mult decât recunoști.

Asta îl opri.

– Crezi?

– Da. Se uită în ochii lui. Ce te-a făcut să te desparți de familia ta așa de mult timp?

El se tensionă. Tocmai de asta se temuse – să permită cuiva la care ținea să intre în sufletul lui. Să permită acelei persoane să-i vadă slăbiciunea.

– Ei locuiau în Prusia. Eu locuiam aici. Asta ar trebui să fie evident.

Ea îi cercetă chipul.

– Este mai mult de atât.

Naiba să o ia că era așa de perspicace! De ce restul familiei lui nu văzuse adevărul? De ce doar ea?

Nu putea să o lase să-i vadă cele mai profunde temeri.

– Îți închipui numite lucruri.

– Nu cred.

Aplecându-se pentru a se uita la ea, el murmură:

– Nu vreau să discut despre familia mea. Sau a ta, că tot a venit vorba. Dacă avem toată noaptea, intenționez să o petrec făcând lucruri mai plăcute. Ca asta. Mâna îi alunecă pentru a o atinge jos. Te vreau din nou. Dumnezeu să-l apere, dar era adevărat! Tu mă vrei?

Ea se înmuie.

– Știi că da.

Așa o putea împiedica să-i afle secretele rușinoase. Tot ce trebuia să facă era să o țină în pat.

Un zgomot îl trezi pe Grey. Pentru o clipă, fu dezorientat. Unde era?

Apoi simți corpul cald de lângă el și își dădu seama unde se afla. Cu Beatrice. În casa ei. Ceea ce însemna că adormise. Și ea la fel.

Judecând după lumina care pătrundea pe fereastră, era dimineața devreme. La dracu'! Trecuse de mult ora de plecare.

Ar fi sărit din pat, doar că exact în acel moment creierul lui încă adormit detectă un sunet: acela al unei arme căreia i se ridică piedica.

– Ridică-te! Acum!

Sfinte Dumnezeule! Grey știa acea voce. Lucrurile nu aveau să se termine bine.

Beatrice se trezi lângă el.

– Ce se întâmplă?

– Amantul tău va muri, draga mea soră, zise Wolfe pe o voce așa de calmă încât Grey simți un fior pe șira spinării. Ar trebui probabil să-ți iei rămas-bun de la el.

– Joshua? Beatrice se ridică în fund și strânse cearșafurile la sân. Slavă Cerului că undeva în timpul nopții se strecuraseră sub așternuturi. Joshua, dă aia la o parte!

Grey își înăbuși un blestem. Avusese de gând să plece, măcar ca să-i protejeze reputația în fața fratelui ei până când îi putea face o propunere de căsătorie. Dar privirea asasină a lui Wolfe însemna că avea să plătească pentru această scăpare cu propria viață.

Wolfe o ignoră pe Beatrice.

– Cum îndrăznești? mârâi el la Grey. Este sora mea, pentru numele lui Dumnezeu!

Înainte ca Grey să spună ceva pentru a se apăra, Beatrice vorbi:

– *Eu* am ales să fiu cu el. Ce-ți pasă ție? Tu oricum nu ești aici în majoritatea timpului.

Grey gemu. Ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă era să-și provoace fratele amintindu-i că eșuase în a o proteja.

Și Wolfe simți asta, deoarece coborî țeava pușții la capul lui Grey.

– Încetează! zise ea. Eu l-am vrut aici.

Expresia lui Wolfe exprima nesiguranță.

– Dar Beatrice...

– Pleacă! îi zise ea lui Grey pe o voce joasă. Mă ocup eu de el.

Grey nu avea de gând să lase să se întâmple asta. Se ridică din pat, înfruntându-l pe Wolfe, fără a se rușina de goliciunea lui.

– Eu și Beatrice ne vom căsători, zise el, dându-și seama de dreptatea acțiunii în clipa în care cuvintele îi ieșiră din gură.

Asta îl surprinse pe Wolfe. Dar numai pentru o clipă.

– Nu te poți căsători cu ea.

– Pe dracu' nu poate! strigă Beatrice.

– Este logodit cu altcineva, rățușcă, zise fratele ei cu o tandrețe care îl surprinse pe Grey.

Asta, până ce înțelese cuvintele acelea.

Grey își luă pantalonii și îi trase pe el.

– Nu sunt logodit cu nimeni.

Wolfe aruncă un ziar pe pat.

– Nu? Ziarul *Times* zice altceva.

Ridicând ziarul, Grey parcurse ce părea a fi un anunț cu logodna lui. Înjură printre dinți.

– Asta-i o minciună.

– Este? Maiorul privi spre sora lui. Zice că amantul tău este logodit și se va căsători cu o femeie pe nume Vanessa Pryde.

Grey se încruntă la maior.

– Nu sunt logodit cu Vanessa sau cu altcineva. Este verișoara mea. Nu am de gând să mă însor cu ea.

Beatrice îi smulse ziarul. Se albi când citi.

– Aici scrie altceva.

Ridicând spre el privirea în care se vedea că avea inima frântă, se înfășură în cearșaf și se ridică din pat.

Naiba să o ia pe mătușa lui! Era limpede că ticăloasa hotărâse să ia problema în propriile mâini din moment ce Grey rezistase la toate încercările de a-l lega de Vanessa.

– Jur pe mormântul tatălui meu că este o minciună, îi zise el lui Beatrice în timp ce se îmbrăca. Nici eu, nici Vanessa nu vrem să ne căsătorim unul cu celălalt. Dar mătușa mea încearcă să ne forțeze pentru că ea crede că nu aș refuza-o niciodată pe Vanessa, distrugând astfel reputația verișoarei mele. Singura femeie cu care doresc să mă însor ești *tu*.

– De ce? întrebă ea. Înainte nu-ți doreai să te însori cu mine.

– Ți-am luat inocența, zise el serios. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă însor cu tine.

Știa că se exprimase greșit când ea tresări.

– Ce flatant!

– La naiba, nu asta am vrut să zic.

Ea își luă cămașa de noapte și reuși cumva să o tragă pe ea în timp ce își proteja goliciunea cu cearșaful.

– Atunci ce ai vrut să zici?

– Nu te vrea, interveni fratele ei. Și merită ceva mai bun decât tine.

– Crezi că eu nu știu asta? se răsti Beatrice în vreme ce continua să se îmbrace.

Asta păru să-l surprindă pe Wolfe. Apoi mârâi la Grey.

– De asta ești logodit cu altă femeie?

– Nu sunt logodit! Se întoarse spre Beatrice în vreme ce își lega lavaliera. Trebuie să vorbim în privat, draga mea.

– Pe dracu' vorbiți! mârâi Wolfe.

Beatrice se uită la fratele ei.

– Lasă-mă să vorbesc cu Excelența Sa. Când Wolfe se încordă, ea adăugă pe o voce joasă: Haide, Grey. Ar trebui să lămurim asta înainte să te împuște.

Grey se lăsă tras de ea pe hol. Dar imediat ce fură suficient de departe de fratele ei ca el să nu audă, o prinse de umeri.

– *Știi* că trebuie să ne căsătorim. Mi-am dat seama că am petrecut jumătate de noapte purtându-mă ca unchiul tău, dar sunt diferit de el în singurul aspect care contează. Sunt un gentleman.

Amintindu-și că spusese despre unchiul ei că *nu* fusese un gentleman, ea continua să se îl privească fix.

El continuă:

– În clipa în care am urcat aici ca să mă culc cu tine, am știut că te voi cere de soție. Nu mă voi purta ca un seducător mârșav, care se culcă cu o respectabilă fată de țară și apoi o abandonează ruinată. Trebuie să ne căsătorim și ne *vom* căsători.

– Nu pe *mine* trebuie să mă convingi.

– Oh! Îi dădu drumul pentru a-și trece mâna prin păr. După modul în care te porți, aș fi crezut că trebuie.

Beatrice își dădu ochii peste cap.

– Ce vreau să zic este că nu trebuie să mă convingi pe mine; pe *ea* trebuie să o convingi.

– Pe cine?

– Pe verișoara ta Vanessa, neghiobule!

El oftă exasperat.

– Pe Vanessa, care ar prefera să i se taie limba decât să se mărite cu mine? Pe *acea* Vanessa? Crede-mă, singura care vrea să ne vadă căsătoriți pe mine și pe verișoara mea este mama ei.

– Și nu e de mirare. Fiica ei este o nătăfleață care are nevoie să-i caute cineva un soț dacă ea nu vede ce norocoasă ar fi să te aibă.

Complimentul îl înmuie. Îi dădu speranță.

– Vanessa nu e o neghioabă. Dar nici tu nu ești. Privind în ochii ei nesiguri, adăugă: Acesta e adevăratul motiv pentru care vreau să mă însor cu tine.

– Nu pentru că m-ai ruinat? zise ea, aruncându-i cuvintele nesăbuite înapoi în față.

El tresări.

– Nu ar fi trebuit să zic asta. Adevărul este că m-aș simți norocos să te am drept soție. Atât timp cât nu aștepta prea mult de la el. Dar asta era o conversație pe care urmau să o aibă mai târziu, după ce avea să rezolve problema cu mătușa lui. Și aș vrea să crezi asta.

– Nu știu ce să cred, Grey, șopti ea.

Se uită la femeia pe care abia acum începea să o înțeleagă.

– Atunci să știi un lucru. Nu cu Vanessa doresc să mă căsătoresc, ci cu *tine*. Am de gând să mă întorc și să fac ce este nevoie ca să te conving. Dar acum trebuie să plec la Londra imediat și să dezleg acest nod gordian pe care l-a făcut mătușa mea. O trase aproape. Vreau să mă căsătoresc cu tine, draga mea, indiferent ce zic mătușa mea și fratele tău. Ești singura femeie pentru mine.

Ea se uită în sus spre el, cu ochii sclipind.

– Te voi aștepta.

Cuvintele simple îl loviră în piept, în locul pe care mereu îl crezuse gol, fără inimă. Îl voia. Era dispusă să-l aștepte, să aibă încredere că el urma să facă lucrul corect. Nimeni nu avusese încredere în el înainte.

– Bine, zise, dându-și seama că nu putea exprima ce simțea prin acest cuvânt. *Bine*, repetă.

Ea îi zâmbi.

– Du-te. Și fă-o repede! Mă ocup eu de Joshua.

Grey privi înapoi spre cameră, unde Wolfe se uita urât la el prin ușa întredeschisă.

– Nu îmi place să te las singură cu el, mai ales după ce noi...

– A făcut și mai rău ca acum, crede-mă! Când el o privi sceptic, gândindu-se la ceea ce amândoi bănuiau că făcuse fratele ei, ea adăugă: Nu *mă* va răni, promit. În felul lui morocănos, mă iubește.

Asta era tot ce trebuia să audă. O sărută pe frunte.

– Mă întorc cât de repede pot.

Apoi coborî în grabă scările.

Capitolul 21

Când Grey părăsi casa fără vestă și haină, care încă erau în bucătărie, Joshua mârâi.

– Așteaptă, unde te duci, blestemat nenorocit?

Și o luă spre hol, cu pistolul într-o mână și bastonul în cealaltă.

Deși Beatrice încă era ametită de tot ce-i zisese Grey, bloca intrarea.

– Lasă-l să plece. Nu vrei să omori alt duce.

Nu fusese intenția ei să scoată pe gură „alt duce", dar era dimineața devreme și nu gândea limpede.

– Dă-te la o parte, Beatrice. Am de gând să mă asigur că derbedeul ăla nu... Se opri pentru a se uita la ea. Stai, ai zis *alt* duce?

La naiba!

– Eu... Păi... Sigur n-ai auzit bine.

– Pe dracu' n-am auzit! Ce duce se presupune că am omorât?

Ea tresări. Mâța fusese prinsă cu botul în smântână – ar putea să zică totul, până la urmă.

– Unchiul Armie.

– Poftim?! Dându-și parcă seama că încă ținea un pistol în mână, iar asta îi dădea un motiv să-l acuze, puse piedica cu grijă și-l așeză pe o masă în apropiere. De ce l-aș omorî pe unchiul Armie? Nu-mi plăcea de el, dar nu aveam motive să-l omor.

Ea oftă. Protestele lui păreau sincere, dar asta nu însemna că spunea adevărul. Poate că sosise momentul să-l zgâlțâie suficient cât să recunoască.

– Nici un motiv? A zis că voia să vândă casa văduvei chiar sub nasul nostru dacă nu eram de acord să fiu amanta lui.

Când sângele se scurse de pe chipul fratelui ei, ea află adevărul. Habar n-avea despre ce vorbea.

– Oh, Dumnezeule, Beatrice... începu el.

– Nu are importanță, zise ea. Acum își dorea să nu-l fi lăsat pe Grey să creadă că Joshua putea fi vinovat. Nu contează.

Joshua continua să se uite la ea cu gura căscată.

– Ba contează. Păru că începea să priceapă cuvintele ei, pentru că se sprijini în baston. Deci ziceai că unchiul Armie... că el... Când a făcut măgarul nostru unchi o amenințare așa de ticăloasă?

În acel moment, își dădu seama că nu-i putea spune lui Joshua tot ce-i dezvăluise lui Grey. Joshua s-ar fi învinuit că nu o protejase de-a lungul anilor și oricum nu putea să schimbe trecutul. Suferise destul, nu trebuia ca ea să-i sporească suferința.

Era mai bine să rămână doar la șantajul unchiului Armie, care și așa era suficient de rău.

– A făcut-o chiar înainte să moară, zise ea. Credeam că știai.

Ochii lui Joshua erau măriți de groază.

– Nu am avut habar! De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că mi-a fost teamă de ce i-ai fi făcut dacă aflai. Și, din moment ce-l refuzasem, mi s-a părut inutil să-ți zic.

– *Inutil?* Pe trăsăturile lui se văzu furia. Nu era inutil, pentru că ai dreptate, l-*aș* fi omorât dacă aș fi aflat. Și te asigur că nimeni n-ar fi știut că am făcut-o.

Ea ridică o sprânceană.

Dându-și seama ce zisese, înjură printre dinți.

– Ah. De asta ai crezut că eu l-am omorât.

– Asta... și faptul că a murit așa de repede după ce m-a amenințat.

Joshua se încruntă.

– Acum îmi doresc să-l fi omorât pe ticălos. Cum a îndrăznit să creadă... Se opri, strângând mânerul bastonului. Oh, Dumnezeule, rățușcă, te rog spune-mi că nu... Că nu a pus niciodată mâna pe tine în felul acela!

– Nu, zise ea ferm.

Era cea mai mare minciună pe care o spusese. Nu-i plăcea să mintă, mai ales pe fratele ei. Dar trebuia să o facă.

Își trecu cu mâna liberă peste față.

– Slavă Domnului! Aș fi crezut că minți, doar că niciodată nu te-ai priceput la asta.

Nu niciodată.

Ea îi zâmbi slab.

– Oricum, este în trecut.

– Nu complet. Se uită ferm spre ea. Greycourt ți-a făcut o ofertă similară, că-l va convinge pe Sheridan să nu vândă locul ăsta dacă îi devii amantă? De asta era în patul tău?

– Ești nebun? Dacă nu m-am dăruit unchiului Armie ca să salvez casa asta, de ce m-aș dărui lui Grey?

Fratele ei pufni.

– Pentru că el este chipeș și știe cum să flateze o femeie. Mai bine decât o făcea unchiul Armie.

– Aici sigur ai dreptate, dar nu, Grey nu mi-a cerut să-i fiu amantă. L-ai auzit, vrea să mă ia de soție.

Joshua se uită cu milă la ea.

– Ah, rățușcă, ducii bogați nu se căsătoresc cu fete sărace...

– El nu este așa, zise ea hotărâtă, nedorind să-l audă exprimând propriile ei temeri. Nu-l cunoști cum îl cunosc eu.

– Nu-mi aminti de felul cum îl cunoști *tu*. Miji ochii. Încă pot să mă duc la conac și să-l provoc la duel.

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Dacă încerci, Joshua Wolfe, nu voi mai vorbi niciodată cu tine. Apoi voi fi obligată să trăiesc pe străzi, din moment ce tu vei fi spânzurat, și mătușa noastră nu va mai dori să aibă de-a face cu mine după ce tu îi vei fi omorât fiul.

Joshua se îndreptă spre un scaun de pe hol și se prăbuși greoi în el.

– Deci credeai că l-am omorât pe unchiul Armie. Când ea rămase tăcută, nedorind să-l rănească și mai mult, el ridică privirea. Și Greycourt crede asta?

Ea se gândi cât de multe să-i spună. Dar trebuia să știe ce avea de înfruntat.

– A speculat că ai fi putut să o faci. Dar el credea că ai fi făcut-o pentru a-i împiedica planurile unchiului Armie de a vinde casa văduvei.

Joshua făcu o grimasă.

– Sper că i-ai spus că nu aș omorî niciodată pe cineva pentru o proprietate. Sau și-a folosit bănuielile pentru a te șantaja să împarți patul cu el?

Ea oftă frustrată.

– Trebuie să încetezi să inventezi moduri în care Grey a profitat de mine. Ți-am zis – eu am vrut să fiu cu el. În orice caz, *eu* l-am

sedus pe el. Când Joshua ridică întrebător o sprânceană, ea adăugă: Nu este așa cum crezi tu.

În maxilarul lui Joshua tresări un mușchi.

– Dar tu crezi că fratele tău este un criminal.

Îngenunchind la picioarele lui, ea îi prinse mâinile într-ale ei.

– Tocmai de asta nu ți-am spus niciodată despre bănuielile mele. Pentru că, dacă se dovedeau neîntemeiate, te-aș fi rănit în mod inutil. Dar adevărul este că am bănuit doar pentru că știam că ai fi omorât ca să mă protejezi. Ceea ce demonstrează că știu cât de mult îți pasă.

El o privi.

– Chiar și când nu o arăt? Când nu am găsit încă o cale să mă asigur că va avea cineva grijă de tine dacă eu pățesc ceva? Inspiră adânc. Când s-ar putea să nu-ți mai pot oferi un acoperiș deasupra capului, forțându-te astfel să te vinzi unui bărbat ca Greycourt?

– Nu m-am vândut lui! Îl iubesc, Joshua.

Când el clipi la auzul cuvintelor, ea își dădu seama ce spusese. Vorbele acelea erau adevărate. Îl iubea pe Grey, chiar și cu reticența lui de a vorbi despre trecutul și bănuielile lui. Iubea inteligența și bunătatea lui și faptul că nu dădea vina pe ea pentru ce se petrecuse cu unchiul Armie.

Până să-l cunoască, nu se simțise niciodată așa de liberă să spună ce și când voia nici cu Joshua. Ce minunat era!

Cât de mult își dorea ca Grey să simtă aceeași eliberare ca ea! Era limpede că el nu simțea la fel, pentru că ar fi răspuns la întrebările ei despre familia lui. Dar, pentru moment, faptul că el voia să se căsătorească cu ea era suficient.

– El te iubește? întrebă Joshua.

– Nu știu. Nu ne-ai dat ocazia să aflăm asta.

Expresia lui deveni dură.

– Da. Era prea ocupat încercând să te convingă că nu e logodit cu femeia aia, Vanessa.

Sărind în picioare, ea îl săgetă cu privirea.

– Bine. Nu crezi ce zic până când nu vezi adevărul cu propriii tăi ochi. Deci hai să cădem de acord, da? Se va întoarce după mine. O să vezi. Se aplecă spre el. Și când o va face, trebuie să-mi promiți că-ți vei da consimțământul pentru căsătorie.

– Bine.

Ea se îndreptă pentru a-l privi cu bănuială.

– Vorbești serios?

– Sigur că da. Pentru că nu se va întoarce. Cel puțin nu fără noua logodnică la braț.

– Oh, poți să fii așa de enervant!

Făcând stânga împrejur, ea plecă pentru a reveni în pat.

– Dacă mai ai vreun dubiu despre noaptea în care a murit unchiul Armie, îți pot dovedi că eram în Leicester în acea noapte.

Ea se întoarse pentru a-l privi.

– Asta nu dovedește nimic. Erai probabil în vreun han, de unde ai avut suficient timp să te întorci călare, să-l tragi pe unchiul Armie de pe cal să-și frângă gâtul și să pleci înapoi fără ca nimeni să-și dea seama că ai fost plecat.

– De fapt, *nu* eram într-un han. Eram cu o femeie.

– O femeie!

Rămase cu gura căscată când își dădu seama la ce fel de femeie se referea el. Biata Gwyn îndrăgostita avea să fie *așa* de dezamăgită!

– Dar nu este ce crezi, zise el.

Și cu asta, Joshua începu să-i povestească de ce călătorea așa de des în Leicester.

La puțin timp după ora zece, Beatrice se dădu jos din pat și se îmbrăcă pentru a se duce la conacul Armitage. La ora zece, ajungea de obicei la lecțiile pentru debut. Nu prea avea chef astăzi, după ce se foise și se sucise, gândindu-se la tot ce spuseseră Joshua și Grey și rememorând momentele delicioase cu Grey. Îi fusese foarte greu să doarmă. Avea să-i fie și mai greu să se afle în preajma oamenilor.

Dar, dacă nu se ducea la conacul Armitage, aveau să se întrebe de ce nu apărea, iar ea voia ca nimeni să nu presupună că ea și Grey făcuseră... Ei bine, ce făcuseră...

Și apoi voia să vadă cum reacționa mătușa Lydia la vestea despre logodna lui Grey. Familia lui trebuia să știe ceva. Cu siguranță nu ar fi plecat spre Londra fără să spună nimănui.

Când intră în hol, găsi locul în fierbere. Se părea că exact asta făcuse Grey – luase trăsura și plecase spre Londra înainte să se trezească toată lumea. Nici nu știa ce să creadă. Lacheii alergau cu comisioane, grăjdarii erau luați la întrebări, iar o servitoare avea sarcina de a le duce mai mult ceai doamnelor în salonul pentru micul dejun.

Îl auzi chiar și pe Sheridan într-un colț al salonului, certând majordomul.

– Cum adică nu l-ai văzut intrând până azi-dimineață? Unde dracului a fost?

Sperând să nu fie observată de Sheridan, se mișcă precum o fantomă printre servitorii agitați, apoi o luă pe hol spre salonul pentru dejun. În clipa în care intră, fu oprită de mătușa ei.

– Oh, Bea, este așa de îngrozitor! Nu pot să cred că Grey nu ne-a spus nimic! Și eu speram ca tu și el... ca voi doi... Când Beatrice se uită în gol la ea, mătușa Lydia înjură printre dinți, gest nedemn pentru o lady. Nu știi! Dumnezeule, îmi pare așa de rău! Am crezut că ai văzut ziarul *Times*. Dar sigur nu l-ai văzut. De ce l-ai fi văzut? Mă îndoiesc că tu și Joshua...

– Grey este logodit cu Vanessa, zise Gwyn direct. Nemernicul ăla nenorocit!

Măcar o dată mama ei nu-i corectă limbajul.

– Știu despre Vanessa, zise Beatrice. Joshua a văzut un exemplar din *Times* în oraș și mi l-a adus.

Ochii lui Gwyn se aprinseră subit.

– Oh, sunt sigură că a văzut! Probabil că era încântat să-l vorbească de rău pe fratele meu. Ea oftă. Deși în acest moment m-aș alătura lui de bunăvoie. Cum a *îndrăznit* Grey să ne facă pe toți să credem că-i pasă de tine, Bea, când în tot acest timp el complota să se căsătorească cu pitica aia de Vanessa?

Beatrice încerca să-și dea seama cum să răspundă când intră Sheridan.

– Bagă ghearele la loc, Gwyn, mormăi el. Sunt sigur că lucrurile nu sunt cum par.

– Oh, ești sigur? Gwyn își încrucișă brațele la piept. Voi, *bărbații*, mereu vă țineți partea. Ei bine, de data asta a mers prea departe ducând de nas o femeie tânără ca Bea.

– Nu m-a dus de nas, zise Beatrice, deși o impresiona îngrijorarea lui Gwyn. Suntem doar prieteni.

Când ceilalți pufniră la unison, ea își mușcă limba. Nu putea să-i mintă *deloc?*

– Grey mi-a jurat că nu-l interesează Vanessa, zise Sheridan. Și eu nu cred că mințea.

– Și apoi, interveni mătușa Lydia, dacă ar fi cerut-o, sunt sigură că i-ar fi spus mamei lui. Expresia ei deveni neliniștită. Nu-i așa?

Asta o omora. Voia să le spună totul și nu putea. Ar fi trebuit să păstreze distanța.

– Poate că ar trebui să mă duc acasă. Nu cred că vom avea lecțiile noastre obișnuite.

O ignorară. Sheridan își turnă niște ceai, apoi o fixă cu o privire întunecată.

– Nu l-ai văzut din întâmplare pe Grey azi-noapte? Când a plecat de aici, a zis că are ceva de rezolvat. Apoi a fost plecat ore întregi. Am avut impresia că ar putea veni să vorbească cu tine.

Toți ochii se întoarseră spre ea. La naiba! Se gândi să mintă, dar asta nu-i prea ieșise în ultima vreme.

– Hm... Da, l-am văzut. A venit după Joshua și i-am zis că fratele meu e în Leicester. Deci îmi imaginez că s-a dus acolo.

Asta era adevărat. În mare parte.

Expresia lui Sheridan se lumină.

– Asta are sens. Ar explica de ce a fost plecat toată noaptea.

– A fost plecat *toată noaptea?* zise mama lui. Pentru ce? De ce nu putea să vorbească cu Joshua când se întorcea?

Fu rândul lui Sheridan să arată că se simțea inconfortabil. Amestecă zahărul din ceai.

– Îmi închipui că el... Poate că Grey avea o idee... Puse ceașca jos. Sincer, nu știu. Voi afla dacă știe cineva ceva.

Și ieși din încăpere înainte ca ele să-l poată opri.

– A fost ciudat. Gwyn privi după fratele ei. Cred că știe mai multe decât lasă de înțeles. O să aflu ce anume.

Ieși și ea pe ușă.

Când Beatrice rămase acolo, simțindu-se ciudat și întrebându-se dacă acum putea și ea să plece, mătușa Lydia făcu un gest către masă.

– Hai să iei micul dejun, draga mea. Nu pleca încă. Ține-mi companie, dacă nu te deranjează.

Înăbușindu-și un oftat, Beatrice zise:

– Desigur, mătușă. Mi-ar face plăcere.

În vreme ce mătușa ei se așeză pe un scaun, Beatrice se duse să umple o farfurie la bufet. Simțea privirea mătușii ei arzând-o.

– Spune-mi, Bea, și vreau să fii onestă, zise mătușa ei. Grey nu a făcut ceva care... să te rănească, nu-i așa?

„Nu încă, nu a făcut."

Beatrice se opri cu farfuria în mână. Apoi afișă un zâmbet larg și se întoarse spre ducesă.

– Sigur că nu. Toată lumea a fost mai mult decât amabilă cu mine, inclusiv fiul tău.

Mătușa ei păru să creadă asta.

– Ei bine, nu a fost foarte amabil cu *mama* lui, naiba să-l ia! Și, sincer, nu pot să cred că, dintre toate femeile, s-ar însura cu Vanessa. Am înțeles că i-a fost mai mult ca o soră decât ca o verișoară – și nu te căsătorești cu propria soră.

Soră? Cuvântul o învioră pe Beatrice.

– Mă tem că-i va frânge inima, continuă mătușa Lydia. Este așa de... închis față de iubire, îi este așa de teamă să aibă încredere în cineva.

Până și Beatrice observase asta.

– Ar putea explica logodna, zise ea. O verișoară pe care o vede ca pe o soră ar fi o alegere sigură și înțeleaptă. Nu ar trebui să-și dăruiască inima. Chiar când rosti aceste cuvinte, își dădu seama că aveau sens. Cât a locuit cu familia Pryde, probabil s-a apropiat de ei.

– Mă îndoiesc. Mama lui privi pe fereastră la peluză. Sunt destul de sigură că viața lui cu ei nu a fost fericită.

Beatrice ghicise și ea, dar să audă direct de la mama lui Grey îi săgetă inima.

– De unde știi? Veni să se așeze lângă mătușa ei cu farfuria, dar mâncarea nu mai o interesa. Ți-a spus el?

– Nu a fost nevoie. De când ne-am întors, s-a purtat ciudat cu mine. Când este amabil, când mă evită. Și din ce mi-a zis Thorn, mă tem că Eustace... l-a tratat rău.

– În ce sens?

– Grey a plecat din casa Pryde la 21 de ani și nu s-a mai întors niciodată. Nu putea să evite să-și vadă unchiul și mătușa în societate, desigur, dar Thorn zice că abia le vorbea.

– Am crezut că a ajutat cu debutul Vanessei.

– A ajutat. A organizat un bal în casa lui de la oraș pentru a o prezenta în societate, știind că având un duce în spate o va ajuta să intre în cercurile înalte. Thorn a participat. A zis că Grey abia a vorbit

cu părinții ei și, imediat ce s-a terminat, lui Grey i-a părut bine că a scăpat de ei. Acum, când unchiul lui e mort, Grey ține legătura doar cu mătușa.

Beatrice se uita în farfurie.

– Din întâmplare, Thorn nu știe *cum* a fost tratat rău, nu-i așa?

– Thorn nu a zis niciodată că Grey a fost tratat rău – doar că bănuia asta. Și Grey nu mi-a zis niciodată nimic. Cred că vrea să mă scutească de detalii.

– Asta probabil că e mai înțelept, nu crezi? Beatrice se întinse pentru a lua mâna mătușii Lydia. Nu ai vrea să știi.

– Bănuiesc. Dar îmi fac griji că... După ce strânse mâna lui Beatrice, mătușa ei îi dădu drumul. Chiar am detestat că am renunțat la el, dar testamentul ăla stupid zicea că trebuie. Am luat în considerare chiar să-l rupem, dar Eustace părea așa de înțelegător când a venit să-l ia pe Grey! Iar Maurice a zis că i-ar prinde bine să învețe comportamentul demn de un duce. Apoi, Grey părea dornic să plece. Am crezut că așa era cel mai bine pentru el. Cu suferință pe chip, mătușa Lydia bău niște ceai. Aproape că m-a omorât faptul că l-am lăsat să plece. Nu eram sigură când îl voi mai vedea din nou. Nu am visat niciodată că vor trece așa de mulți ani între războaie și cariera soțului meu și copii. Thorn mi-a zis că, atunci când Grey a devenit major, a refuzat să mai plece de pe proprietățile lui, de teamă că unchiul putea încerca să le conducă. Thorn a zis că Grey nu s-a simțit ușurat până când Eustace nu a murit în urmă cu câțiva ani.

Beatrice oftă. Mătușa Lydia o lăsa cu și mai multe întrebări fără răspuns.

– Deci Grey nu ți-a povestit niciodată despre el.

Mătușa ei se prăbuși.

– Niciodată nu-mi spune ceva important.

Nici lui Beatrice nu-i spunea nimic important. Evita problema și doar făcea aluzii la trecut. Asta o frustra.

Putea ea să trăiască fericită cu un bărbat care nu-și exprima cele mai intime sentimente? Un bărbat care nu i-ar fi spus niciodată că o iubea, care-și ținea trecutul secret?

Din păcate, nu știa. Dacă nu putea? Ce avea să se întâmple cu ea?

Poate că trebuia să afle.

– Mătușă Lydia, am auzit zvonuri că familia ar putea vinde casa văduvei. Este adevărat?

Mătușa ei se încruntă.

– Sheridan s-a gândit, da. Casa văduvei nu este legată de moșie, deci vânzarea ei ne-ar da un plus de fonduri. Mătușa Lydia luă mâna lui Beatrice. Dar, dacă se întâmplă asta, tu și Joshua veți avea mereu un loc în casa asta.

Ușurarea lui Beatrice la auzul acestui lucru fu umbrită de grija ei că Joshua nu ar fi acceptat niciodată un asemenea act de milă. Deci, dacă oferta de căsătorie a lui Grey nu era adevărată...

Viața pentru ea și Joshua era pe cale să devină mult mai complicată.

Capitolul 22

Din moment ce Grey îi spusese vizitiului să mâne iute ca gândul, și acesta făcuse cum i se ceruse, ajunseră în oraș înainte ca birourile ziarului *Times* să se închidă. Slavă Domnului! În timp ce mergeau pe străzile desfundate ale Londrei, Grey se gândise la un plan prin care să salveze reputația Vanessei și care credea că avea să funcționeze atât timp cât ziarul *Times* era de acord cu asta.

Din fericire, în clipa în care ajunse Grey, funcționarul îl introduse imediat să se vadă cu redactorul-șef. Până la urmă, existau *unele* avantaje în a fi duce, chiar dacă Beatrice și fratele ei erau prea nebuni să-și dea seama. Grey făcu mai întâi câteva amenințări, apoi o ofertă cu mulți bani, pentru a câștiga cooperarea redactorului-șef.

Apoi se îndreptă spre casa din Londra a mătușii sale pentru a înfrunta leoaica în propria vizuină. Când vizitiul trase în fața casei, stomacul lui Grey începu să fiarbă. Nu mai fusese acolo de când ajunsese la majorat și fugise, dar încă îi trezea amintiri dureroase.

Dar făcea asta pentru Beatrice și pentru Vanessa. Doar acest gând îl făcu să se dea jos din trăsură și să urce treptele. Măcar nu mai trebuia să se întoarcă până când mătușa Cora avea să fie înmormântă lângă ticălosul ei soț.

Când intră, majordomul încercă să-l convingă că femeia nu era acasă pentru vizitatori.

– Sunt nepotul ei, ducele de Greycourt, zise Grey pe cea mai dictatorială voce, iar când stăpâna ta va muri, acest loc va fi al meu. Deci, dacă nu vrei să-mi suporți mânia...

Bărbatul se grăbi să facă exact ce îi ceruse Grey.

Înainte să apară mătușa Cora, Vanessa se strecură din salonul de muzică pentru a-l trage deoparte.

– Trebuie să faci ceva! Iartă-mă, dar nu ne putem căsători!

– Sunt de acord. O apucă de bărbie. M-am ocupat de asta. Nu-ți face griji, totul va ieși bine.

– Cum? Mama a dat deja la ziar fără ca eu să știu, și asta înseamnă...

O voce pe care el sperase să nu o mai audă vreodată interveni.

– Văd că ai venit să-ți vizitezi logodnica.

Mătușa lui cobora scările boltite purtând o rochie elegantă pentru cină și un zâmbet de pisică satisfăcută.

– Mamă! strigă Vanessa. Cum ai putut să ne faci asta? Dacă Grey nu se căsătorește cu mine, vom fi cu toții umiliți, și eu nu voi mai putea găsi niciodată un soț!

– Iartă-mă, puișor, dar tocmai asta este ideea, zise Grey către Vanessa cu o nonșalanță maximă. Pentru că, precum un șarpe, mătușa Cora lovea când simțea orice ezitare sau teamă la adversarul ei. Mama ta a hotărât că nu ajungem la căsătorie suficient de repede, așa că a aranjat lucrurile ca noi să *fim nevoiți* să ne căsătorim.

Mătușa lui veni lângă el.

– Nu știu despre ce vorbești. Sunt sigură că ziarul *Times* doar a menționat bârfele care circulă.

– Chiar când au ieșit din gura ta.

Se uită la femeia care nu-i arătase niciodată o urmă de afecțiune familială. Care îl ignorase în timp ce soțul ei îl intimida și care, după ce îi murise soțul, luase asupra ei sarcina de a obține beneficii din legătura ei cu Grey, fie că fiica ei voia sau nu.

Pentru prima dată, Grey observă un semn de teamă în ochii ei. Nu mai era așa de sigură cum părea. Își jucase cartea, dar nu era convinsă că avea să câștige. Iar faptul că riscase reputația fiice ei în acest plan îl înfuria. Nu era deloc corect față de Vanessa.

– Vanessa, zise mătușa Cora, de parcă îi citise gândurile, de ce nu te duci sus, ca eu și nepotul meu să rezolvăm asta?

– Stai, Vanessa! ordonă el, determinând-o pe mătușa lui să se încrunte. Asta te implică și pe tine, așa că ar trebui să auzi tot.

Vanessa privi nervoasă de la el la mama ei în vreme ce mătușa Cora îl ocoli, căutând un loc în care să lovească.

– Ce este de auzit? Fiica mea are dreptate – dacă nu vrei să-i distrugi reputația, va trebui să te căsătorești cu ea. Anunțul este în ziarul *Times*. Nu mai poți face nimic în legătură cu asta.

– Crezi că nu?

Chicoti, simțind pentru o clipă triumful când văzu că mătușa lui se îndoia. Mizase pe ceea ce vedea ca o slăbiciune a lui – tendința de a o proteja pe Vanessa.

Din fericire, uitase că, după ce plecase din casa aceea pentru a-și prelua titlul, ea pierduse toată puterea de a-l intimida, chiar și prin fiica ei.

– Păcat că nu te-ai deranjat să te consulți și cu mine înainte să dai fuga la *Times*. Pentru că ai fi aflat că sunt deja logodit cu domnișoara Beatrice Wolfe.

– Verișoara lui Sheridan? exclamă Vanessa.

Încuviințând din cap, el se aplecă pentru a se uita direct în ochii mătușii lui.

– Așa că i-am informat pe cei din *Times* că ar fi trebuit să discute cu mine mai întâi și că, dacă nu vor un proces, ar trebui să publice o erată, dezvăluind că au încurcat numele verișoarei mele cu cel al adevăratei mele logodnice. Au fost suficient de amabili să fie de acord. *Aceasta* va fi știrea care va apărea în ziarul de mâine-dimineață.

Își dădu seama că săgeata lui nimerise direct la țintă când chipul femeii deveni gri.

– Vei regreta. Voi nega față de toți prietenii mei. Voi spune că ai dus-o de nas pe Vanessa, și acum dorești să te însori cu amanta. Îți voi ponegri...

– Nu vei face așa ceva, mamă! strigă Vanessa. Ți-am zis, nici unul dintre noi nu vrea să se căsătorească cu celălalt. Și dacă spui asemenea neadevăruri despre mine sau despre Grey, voi sta chiar lângă tine, spunând că sunt minciuni.

Mama ei se încruntă.

– Taci din gură, copil prost! Este un duce!

– Las-o în pace! izbucni Grey. Dacă mai aud că împrăștii povești din nou – cum ar fi, de exemplu, cea pe care ai scornit-o despre clica mea secretă de burlaci desfrânați...

Cu ce ar fi putut s-o amenințe ca să nu lovească în Vanessa sau în cei pe care îi iubea? Mătușa lui nu avea scrupule.

Poate că sosise momentul să apeleze la lăcomia mătușii Cora. Până la urmă, își permitea. Deși detesta să o răsplătească pentru uneltirile ei, nebunia asta trebuia să înceteze.

– Dacă dublez zestrea Vanessei? zise el. Așa poate avea ce soț vrea.

Chiar și pe poetul Vanessei, deși Grey încă îl credea o alegere nechibzuită.

– O dublezi? țipă mătușa Cora.

O vedea calculând suma în minte.

– O dublez, confirmă el.

– Dar Grey, nu ar trebui să... începu Vanessa.

– Taci, fetițo! ordonă mama ei. Dacă vrea să arunce cu bani, lasă-l! Dumnezeu știe că meritām după ingratitudinea lui de-a lungul anilor, în ciuda a tot ce am făcut pentru el cât a fost copil.

– Ați făcut ceva pentru mine? Trecutul îi reveni în minte cu toată urâciunea lui și văzu roșu în fața ochilor. *Ați făcut ceva pentru mine?* Amândoi știm ce tu și unchiul meu ați făcut – și nu ați făcut – pentru mine. Nu mi-ai luat niciodată partea, nu mi-ai oferit niciodată afecțiune sau mângâiere. Strânse mâinile în pumni. Niciodată n-ai pus nevoile unui băiețel în fața lăcomiei tale.

Uluită de vehemența lui, mătușa făcu un pas în spate.

– Eu doar zic...

– Eu sugerez să taci din gură, mamă, zise Vanessa. Înainte ca Grey să uite că suntem rudele lui.

Vocea joasă a Vanessei, plină de furie, îl aduse înapoi în prezent. Grey se chinuia să respire, să se calmeze, să nu o sugrume pe femeia care nu făcuse nimic – *nimic* – ca să protejeze un copil de zece ani de unchiul lui.

– Mamă, du-te sus! ordonă Vanessa, privindu-l cum se lupta să-și păstreze calmul. Voi termina eu negocierea asta.

Cum mama ei ezită, Grey zise sugrumat:

– Ai face bine să o asculți pe fiica ta, mătușa Cora.

Pe chipul ei se citit din nou alarmarea, așa că se întoarse și porni în grabă în sus pe scări. Dar se opri la jumătate pentru a se uita în jos la el.

– Ai zis că-i dublezi zestrea! Să nu uiți!

Se grăbi să urce restul scărilor și dispăru.

Vanessa îi puse o mână pe braț.

– Știu că mama și *papa* au fost mereu destul de îngrozitori cu tine. Dar poate că a sosit momentul să lași trecutul în urmă.

– Poate, zise el fără vlagă.

Cum putea să lase în urmă o copilărie plină de tratamente rele și inimă frântă? Chiar și acum abia se putea gândi la asta fără să înceapă să fiarbă de furie, un sentiment intensificat de faptul că revenise în casa aceea blestemată.

– Cu siguranță, noua ta soție te va ajuta cu asta. Vanessa îi cercetă chipul. Îi spuneai mamei adevărul, nu-i așa? Că te vei căsători cu domnișoara Wolfe?

Imaginea lui Beatrice îi apăru în minte pentru a-l calma și nu putu să-și rețină zâmbetul care i se întinse pe chip.

– Da. Cât de repede se poate aranja.

– Pari foarte îndrăgostit de ea.

– Teribil, minți el, nedorindu-și întrebările care ar fi urmat. Sau nu era o minciună? Nu mai era sigur. Este diferită de orice femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Gândește și nu-i este teamă să spună ce îi trece prin minte.

– Chiar și cu tine?

– Mai ales cu mine, zise el sec. Este la fel ca tine din punctul ăsta de vedere.

– Oh, vai! Atunci îi doresc tot norocul din lume. Va avea nevoie. Când el se încruntă, ea râse și adăugă: Serios, îmi va plăcea de ea?

El ridică dintr-o sprânceană.

– Sunt destul de sigur că voi două veți deveni cele mai bune prietene. Mă cutremur gândindu-mă la necazurile în care veți intra împreună.

Zâmbind, ea se relaxă.

– Oh, minunat! Mi-ar prinde bine altă prietenă apropiată. Se aplecă pentru a șopti confidențial: Mai ales cu mama pe cap după ce a aflat că te-am pierdut.

– Amintește-i că nu m-ai avut niciodată și vei fi bine.

Vanessa ridică bărbia.

– Îi voi aminti de zestrea aia dublă, iar atunci ea va fi bine.

O sărută pe creștetul capului.

– Acum nu începe să cheltuiești zestrea aia prea repede. Și *nu* o da vreunui poet nenorocit.

– Asta-i o condiție ca să o dublezi? întrebă ea, mijind ochii.

El oftă.

– Ar conta dacă aș zice că da?

– Nu.

– Așa mă gândeam și eu. Ridică privirea spre scări. Crezi că mama ta a spus cuiva în societate despre presupusa noastră logodnă?

Pentru că, dacă a zis, planul meu nu va funcționa. Vreau să știu a cui tăcere trebuie să o cumpăr cât mai sunt în oraș.

– Nu cred că a zis cuiva. Eu am refuzat să merg oriunde cu ea până ce nu veneai să salvezi situația. Și din moment ce ai ajuns destul de repede...

– Nu mi-a dat de ales. Îți poți imagina cum a primit viitoarea mea soție vestea că eram logodit cu altcineva.

– Oh, nu! Biata domnișoară Wolfe. Îi făcu cu ochiul. Dar sunt sigură că un individ libertin ca tine știe cum să o îmbuneze.

Chiar spera să poată.

– Apropo de asta, trebuie să mă întorc în Sanforth imediat pentru a-i alunga temerile.

Și să termine odată cu problema asta cu cine a omorât pe cine – dacă cineva omorâse pe altcineva –, ca să se poată căsători cu Beatrice fără să apară vreo problemă.

– Desigur! Ea îl îmbrățișă. Și mulțumesc. Nu te voi putea răsplăti niciodată pentru că nu...

– Că nu am permis să te căsătorești cu mine din obligație? Când ea tresări, el chicoti. Nu știu dacă trebuie să fiu flatat sau insultat. Dar, dacă mai ai nevoie de mine vreodată, încearcă ceva mai puțin dramatic decât un anunț de logodnă în ziare.

– Așa voi face. Îi zâmbi obraznic. Dar nu fac promisiuni.

Și așa alese să plece. Vanessa avea să-i dea de furcă celui cu care urma să se căsătorească. Slavă Domnului că nu era el!

Cu toate astea, în vreme ce vizitiul mâna în noapte, nu putea să-și scoată din minte cuvintele ei: „Dar poate că a sosit momentul să lași trecutul în urmă".

Pentru prima dată, își dădu seama că își dorea să facă asta. Voia să pună capăt furiei și resentimentelor, voia să nu mai sufere de fiecare dată când se gândea la acele zile. Avea sentimentul că, dacă nu o făcea, avea să o piardă pe Beatrice – poate că nu acum, dar la un moment dat.

Până la urmă, un bărbat cu un gol acolo unde ar fi trebuit să aibă inima nu ar fi reușit să o facă fericită prea mult timp.

Când Grey se întoarse la conacul Armitage în dimineața următoare, fu surprins să-l găsească pe Sheridan așteptându-l.

– Era timpul să ajungi, se răsti Sheridan. Ce-i prostia asta că ești logodit cu Vanessa? Mi-ai spus că...

– A fost o greșeală la ziar. Am cerut să o corecteze.

Asta îl descurajă pe Sheridan.

– Ce vrei să spui cu *o greșeală?*

– Citește *Times* de astăzi când sosește și vei înțelege. Grey privi în holul de la intrare. Beatrice este aici?

– Nu. A trimis un mesaj în care spunea că astăzi va rămâne acasă.

Grey se îndreptă spre ușă. Tot ce voia era să o găsească pe Beatrice și să o asigure că aveau să se căsătorească. Nu voia să vadă ziarul până ce nu o cerea formal.

– Grey, stai! strigă Sheridan. Am informații noi despre moartea tatei.

Asta îl opri.

– Ce fel de informații?

– Cât ai fost la Londra, am găsit balustradele de la pod căzute în râu. Am descoperit că bărbatul care a construit podul locuia chiar în Sanforth. Așa că i-am cerut să cerceteze podul și balustradele. Sheridan își trecu cu mâna prin păr. A zis că structura a fost deteriorată înainte ca să devină periculos pentru cineva care cădea și se lovea de balustradă.

Ignorând frisonul de neliniște care îl străbătu, Grey își privi sceptic fratele.

– Și ce a mai spus? Se teme că, dacă podul era șubred, asta a dus la moartea lui Maurice?

– Nu cred că despre asta este vorba. Mi-a arătat la ce se referea. A fost destul de convingător, iar eu am de gând să mă duc cu informația la polițistul local. Apoi el îl va putea interoga pe Joshua.

Dar Wolfe avea un alibi, deși Grey nu putea spune asta fără a dezvălui cum aflase. Chiar și așa, era puțin probabil ca Sheridan să o creadă pe Beatrice pe cuvânt. Părea hotărât să meargă până la capăt cu bănuielile lui.

Sheridan continuă:

– Îți amintești că Joshua a fost cel care l-a chemat pe tata la casa văduvei.

Grey uitase asta. Iar Beatrice nu zisese nimic despre acea chemare.

– Avea un motiv să-l omoare pe tata, ținând cont de ce am aflat despre planurile tatei de a vinde casa văduvei. Ceea ce ar explica

de ce Joshua l-ar fi putut omorî și pe unchiul Armie, deși nu pot să dovedesc asta. Încă.

Inima lui Grey se prăbuși când se gândi la motivul mult mai plauzibil pentru care Joshua să-l fi vrut mort pe nemernic.

– Înainte să te duci la polițist, vreau să-l interoghez pe Wolfe, zise Grey. Vreau să aud ce are de zis, unde a fost în noaptea aceea.

Sheridan se uită la el.

– Bine. Dar să nu-ți ia mult. Nu pot să risc ca Joshua să fugă după ce vei vorbi cu el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuie să-i spun despre acuzațiile tale ca să-l întreb!

Deși, din moment ce Beatrice știa totul, putea fi un pic cam dificil.

– Dar, dacă e vinovat, zise Sheridan, orice întrebări despre subiect îl vor speria. Știu că ai o slăbiciune pentru Beatrice, dar nu pot lăsa nepedepsite acțiunile lui Joshua.

– Îmi dau seama de asta. Doar lasă-mă să vorbesc cu el înainte să mergi după polițist. Mă duc acolo chiar acum. Se uită fix la Sheridan. Bănuiesc că ar trebui să-ți spun. Nu am doar o slăbiciune pentru Beatrice: am de gând să mă însor cu ea.

Sheridan rămase cu gura căscată.

– Îți dai seama că nu are zestre și nu are de unde primi ceva mai mult decât puținul pe care i l-aș putea da eu, ca rudă, într-o zi. Va veni în căsnicie doar ea însăși. Ținând cont de cât de mult ai muncit să-ți sporești averea, aș fi crezut că tu, dintre toți oamenii...

– Beatrice îmi este de ajuns, zise el, enervat că fratele lui îl vedea ca pe un interesat. Am muncit să-mi sporesc averea ca toți copiii și nepoții mei să nu aibă datorii mari cum ai tu acum, dar nu am nevoie de o soție bogată pentru asta. Îți spun despre iminenta noastră căsătorie ca să știi că, dacă obsesia ta irațională de a da vina pe fratele ei o rănește în vreun fel...

– Nu aș răni-o niciodată cu intenție pe Bea.

– Bun. Pentru că, dacă o faci, voi fi alături de ea. Chiar dacă asta înseamnă să fiu împotriva ta.

Sheridan își frecă maxilarul.

– Înțeleg. Atunci bănuiesc că ar trebui să rezolv asta cât mai repede.

– Ai grijă să o faci! Pentru că mă voi căsători cu Beatrice. Și sper ca fratele meu să nu-mi devină dușman.

– Asta nu se va întâmpla niciodată, Grey, zise moale fratele lui.

Dar, când Sheridan trecea pe lângă el, Grey nu era așa de sigur. Lipsise mulți ani de lângă frații și sora lui. Putea trăi fără ei dacă trebuia. Pentru că, dacă era nevoit să aleagă între Beatrice și familia lui, avea să o aleagă pe Beatrice, indiferent ce făcuse sau nu făcuse fratele ei.

Asta știa sigur.

Capitolul 23

Beatrice era acasă, încercând să nu-și facă griji pentru Grey, când Joshua privi pe fereastră și înjură printre dinți. Apoi apucă pistolul, îl încărcă și se duse șchiopătând spre ușă.

Ea îl urmă.

– Grey! strigă ea, văzându-l venind pe drum. Ești aici!

Zâmbetul lui era fericit.

– Ți-am spus că mă voi întoarce după tine.

Apoi văzu pistolul lui Joshua și zâmbetul îi dispăru.

Joshua armă pistolul.

– Am fost prea orb să văd ce a încercat unchiul Armie să o forțeze pe sora mea să facă. Dar *știu* ce urmărești tu și nu am de gând să tolerez asta.

– Joshua, lasă pistolul jos înainte să se descarce! strigă ea. A venit înapoi să se căsătorească cu mine!

– Da, chiar așa este, zise Grey, cu ochii pe pistol.

– La dracu', Beatrice! mormăi Joshua. Este logodit cu altă femeie.

– Nu mai sunt. Grey ridică privirea pentru a o întâlni pe cea a fratelui ei. Și nu te învinovățesc că l-ai omorât pe unchiul Armie. Dacă ar fi aici, l-aș omorî chiar eu.

Când asta păru să-l ia prin surprindere pe Joshua, Beatrice se strecură pe lângă el ca să se așeze între fratele ei și Grey.

– Nu l-a omorât pe unchiul Armie. Era plecat în Leicester.

– Sau așa zice.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– O poate dovedi. Privind în spate spre fratele ei, ea adăugă: Spune-i. Spune-i unde ai fost și de ce!

– Nu trebuie să-i spun nimic! mormăi Joshua. Nu-i treaba lui.

Grey îl săgetă cu privirea peste capul ei.

– Ba este dacă vrei să te ajut să scapi de lațul spânzurătorii. Și eu chiar nu vreau să fiu obligat să povestesc despre comportamentul unchiului tău față de Beatrice dacă nu trebuie. Și faptul că fluturi

arma aia spre mine cu fiecare ocazie pe care o ai nu mă prea convinge de nevinovăția ta.

Cu inima bătându-i puternic, Beatrice se întoarse spre fratele ei.

– Pune nenorocitul ăla de pistol jos și spune-i adevărul!

Din fericire, Joshua puse piedica pistolului și îl coborî.

– Nu înțeleg de ce Sheridan este așa de pornit. Moartea unchiului Armie a fost un accident.

– Se poate să fi fost așa, rosti Grey, dar el crede că ai avut motiv să o faci. Că l-ai omorât pentru a-l împiedica să vândă acest loc.

– Joshua? îl îndemnă Beatrice.

Fratele ei oftă.

– Eram în Leicester la o vindecătoare când a murit unchiul Armie. Merg la ea de fiecare dată când am treabă în orașul ăla.

– Ea? întrebă Grey, ridicând din sprânceană.

Joshua se încruntă.

– Are 70 de ani, așa că nu te mai gândi la prostii. N-ar împărți un pat cu mine cum n-ar... Ei bine, cum n-ar face-o nici o femeie. Obrajii i se îmbujorară. De ce crezi că merg la ea? Vreau să pot găsi un post mai bun, mai sigur, ca o femeie să se mărite cu mine fără să fie nevoită să îndure – se lovi cu bastonul peste gambă – bucata asta inutilă de carne.

Beatrice văzu sclipirea de milă din ochii lui Grey și se rugă ca Joshua să nu o fi zărit.

Din fericire, Grey o mască iute.

– Și eforturile ei sunt de ajutor?

Joshua înlemni.

– Din câte văd eu, nu, în ciuda banilor pe care i-am dat. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Nimic nu ajută.

Gata să izbucnească în lacrimi la disperarea din vocea fratelui ei, Beatrice spuse:

– A fost la vindecătoare toată noaptea. În prețul pentru tratament intră și cazarea, din moment ce metoda ei de vindecare constă în a-i înfășura piciorul într-o cataplasmă de plante pe durata nopții, ca să i-o dea jos dimineață. Este sigur că ea va depune mărturie că a fost acolo. Nu are motive să nu o facă.

– Și de ce dracu' nu ne-ai zis asta? întrebă Grey.

Beatrice oftă.

– Pentru că el este Joshua, cel mai mândru individ de pe această parte a Canalului. Doamne ferește să afle cineva despre dorința lui de a se căsători sau că a apelat la o vindecătoare dubioasă pentru a se vindeca, deși doctorii zic că au făcut tot ce au putut.

– La naiba, Beatrice, de ce îi spui *toate* secretele mele Excelenței Sale? mormăi Joshua.

– E mai bine decât să te spânzure, zise Beatrice.

– Este de înțeles pentru un bărbat așa de mândru ca tine, zise Grey. Și cu Maurice?

– Ce-i cu el? Joshua păși spre ea pentru a murmura. Despre ce vorbește?

Voia să-l strângă de gât pe Grey pentru asta.

– Sheridan crede că i-ai fi putut omorî tatăl, îi zise ea fratelui său.

– Știai că mă bănuia și de asta? Joshua clătină din cap. De asta l-ai luat pe Greycourt în patul tău? Pentru că ai crezut că sunt un dublu asasin?

Ea se întoarse spre el.

– Ți-am zis de nenumărate ori că eu l-am sedus. Dar tu nu mă crezi!

– Pentru că știu cum sunt bărbații ca el. Bagă pistolul în buzunarul hainei. Și tu nu ești genul care să facă ceva așa de nebunesc.

– Nu mă mai zugrăvi ca pe un pungaș desfrânat! izbucni Grey. Da, amândoi ne-am lăsat duși de val, dar am de gând să îndrept lucrurile, indiferent dacă mi-ai omorât sau nu tatăl vitreg. Va fi în siguranță cu mine, îți promit.

Joshua înjură printre dinți.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce dracu' credeți voi că sunt, un maestru asasin? Nu am omorât pe nimeni și cu siguranță nu pe unchiul Maurice. De ce aș face-o? A fost bun cu noi.

– Dar avea de gând să vândă casa văduvei, sublinie Grey. Te-ai fi putut hotărî să scapi de el când ai aflat asta.

Beatrice își dădu ochii peste cap.

– E absurd. Ți-am zis deja că eu și Joshua am fost împreună toată noaptea.

Grey părea să se simtă inconfortabil.

– Ce altceva ai putea să spui, draga mea? Este fratele tău.

Ea rămase cu gura căscată.

– Te îndoiești de cuvântul meu?

– Eu doar spun că nu aș da vina pe tine dacă ai dori să-l protejezi. Este admirabil, dar uiți că sunt lucruri pentru care nu a răspuns. Cum ar fi faptul că l-a chemat pe Maurice aici în acea seară.

– Eu n-am chemat pe nimeni, protestă Joshua. Eu și Beatrice am scris în registrele contabile toată noaptea. Nu aveam nici un motiv să-l chem aici.

– Mama mea a zis altceva, îi răspunse Grey.

– Nu-i nici o surpriză. Joshua se sprijini puternic pe bastonul său. Ți-a dat prin cap că poate *ea* l-a omorât? Femeia a rămas văduvă de trei ori și a reușit să câștige ceva de fiecare dată. Nu ți se pare un pic suspect?

Ochii lui Grey deveniră de culoarea gheții.

– Auzi, ticălosule, mama nu ar...

– Încetați amândoi! Beatrice păși între ei. Sosise momentul să pună capăt acelei probleme. Atât timp cât fratele ei continua să-l provoace pe Grey, nu putea să-l facă pe Grey să vadă lucrurile logic. Joshua, du-te înăuntru. Trebuie să vorbesc singură cu Excelența Sa.

– Pe dracu' vorbești singură!

– Poți să privești de la fereastră. Nu mă va viola pe peluză la lumina zilei.

Joshua mijì ochii la Grey, care încă fierbea.

– Să nu dureze mult, zise el și se întoarse în casă.

Îl trase pe Grey suficient de departe ca să fie sigură că fratele ei nu-i auzea prin ușa deschisă.

– De ce faci asta? Știi că este nevinovat. Ar fi putut să omoare pe cineva ca să mă apere pe mine – cum ar fi unchiul Armie –, dar nu l-ar fi omorât niciodată pe tatăl tău vitreg pentru o proprietate. Și, chiar dacă ai dreptate și era îngrijorat că pierdeam casa văduvei, mama ta a zis că Sheridan se gândește să o vândă, așa că Joshua ar trebui să-l omoare și pe el fără a fi prins. Apoi Heywood ar deveni moștenitor, ar vrea să vândă și el ... Toată treaba asta e ridicolă.

– Beatrice... începu el cu vocea lui calmă, care putea să fie așa de binevoitoare.

– Poate că sunt părtinitoare cu fratele meu, dar nu aș acoperi niciodată o crimă pentru el dacă aș crede că a făcut-o pentru bani. Eu ți-am spus că mi-era teamă că Joshua ar putea fi vinovat de asasinarea unchiului Armie. De ce aș face asta, ca apoi să mă răzgândesc și să mint în legătură cu alibiul lui pentru a doua crimă? Nu are sens.

– Poate că ți-a fost teamă că nu m-aș căsători cu tine dacă aș ști că el mi-a omorât tatăl vitreg. Când ea se cutremură la acest gând, el continuă iute: Dar ți-am luat inocența, așa că mă voi căsători cu tine, așa cum am promis.

Asta o enervă.

– Deci căsătoria cu mine ar fi ca și cum ți-ai lua medicamentul. Ce flatant!

El tresări.

– Nu am vrut să zic asta.

– Înseamnă că într-adevăr ai o părere proastă despre caracterul meu dacă tu crezi că te-aș minți în legătură cu alibiul fratelui meu doar ca să mă asigur că te vei căsători cu mine. Își propti mâinile în șolduri. Dar bănuiesc că nu ar trebui să fiu surprinsă. Mătușa ta a încercat să te prindă într-o capcană a căsătoriei, iar mama ta te-a dat unchiului tău, care pare să te fi tratat rău. În general, ești cinic în ce privește familia. Crezi că toți vor ceva de la tine. Și poate că așa este. Dar unii se împotmolesc. Ca mama ta. A făcut ce a putut mai bine, dar tu dai vina pe ea.

– Ce știi tu despre asta? gemu el.

– Am vorbit pe îndelete cu ea ieri. Își dorește să fi făcut lucrurile diferit, dar era prinsă în capcana testamentului tatălui tău. Resentimentele tale o rănesc profund.

Chipul lui se întunecă.

– Nu vreau să discut despre mama.

– Tu nu vrei să discuți despre nimic – sentimentele tale, faptul că ai fost trimis departe, ce s-a întâmplat între tine și unchiul tău. Cum poți să te gândești să te căsătorești cu mine când îmi ascunzi tot ce este important? Conștientă că Joshua îi privea de la fereastră, își coborî vocea. Și legat de asta, cum te poți căsători cu mine dacă tu crezi că aș minți în legătură cu fratele meu ca să pun mâna pe tine? Tu cum te-ai simți dacă te-aș acuza că acoperi vreo crimă de-a lui Sheridan? Cu siguranță, nu ți-a plăcut când fratele meu a acuzat-o pe mama ta de crimă. Dar numai ducii sunt onorabili și drepți? Noi, ceilalți, încercăm doar să obținem ce putem.

– Eu doar ziceam că...

– Că nu ai încredere în judecata mea sau în caracterul meu. I se tăie respirația. Ei bine, nu mă pot căsători cu un bărbat care nu are încredere în mine. Care nu mă cunoaște deloc.

– Îmi *refuzi* cererea în căsătorie? întrebă el, incapabil să accepte.

– Știu că ți se pare de neînchipuit, dar da, o refuz. Ea își ține capul sus: O zi bună, Excelență!

Apoi se întoarse în casă, cu inima frângându-i-se tot mai mult cu fiecare pas.

– Măgar nemernic! mormăi ea printre dinți când intră. Diavol insolent care se crede un dar pentru femei. Le arăt eu lui și fratelui său că nu se pot pune cu noi! A naibii să fiu dacă...

– Ce limbaj pentru nepoata unui duce, zise Joshua. Cu siguranță, te-a supărat.

Ea îl săgetă cu privirea.

– Taci din gură! Din cauza ta am refuzat cererea în căsătorie a bărbatului pe care îl iubesc. Așa că *nu* am chef de prostiile tale.

Lăsându-l cu gura căscată, urcă repede scările. Nu avea să verse nici o singură lacrimă pentru ticălosul ăla. *Nu* avea să plângă.

Dar, când ajunse sus, simți cum lacrimile îi ardeau gâtul și știu imediat că Grey o făcuse din nou să plângă.

Blestemat să-i fie sufletul!

Grey rămase uitându-se după ea, simțindu-se ca și cum ar fi fost ciomăgit. Ce dracu'? Îl *refuzase*? Era prima dată în viața lui când cerea o femeie de soție, și ea îl refuza.

Îi distrusese reputația, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-l putea refuza. Era o nebunie.

Wolfe apăru în ușă doar cât să o trântească. Atât.

Ba bine că nu! Grey se încruntă. Fiecare cuvânt al ei îl săgetase, mai ales când îi spusese că el nu avea încredere în ea. Femeia știa clar cum să se certe cu un bărbat. Chiar și când nu o merita. El făcuse un lucru onorabil, se purtase ca un gentleman.

„Deci căsătoria cu mine ar fi ca și cum ți-ai lua medicamentul. Cât de flatant!"

Bine, poate că nu se purtase chiar ca un gentleman. Cu toate astea, era un duce! Ar fi fost nebună să-l refuze.

Dar Beatrice *era* un pic nebună. Prefera plimbările îndelungi în loc să danseze menuet. Și el la fel, dacă se gândea mai bine. Nu-i plăceau prefăcătoria și minciunile. Nici lui. Era perfectă pentru el din toate punctele de vedere. Și tot ce îi cerea era să-i permită să privească în sufletul lui.

Trebuia să o lase. Nu era mare lucru, nu?

Ba era totul. Însemna să împărtășească secrete cu ea, să le creadă pe ale ei pe cuvânt, să aibă încredere în ea că avea să îi țină inima în mâinile ei fără să o strivească, așa cum făcuseră toți ceilalți. Pentru că se părea că avea o inimă dacă judeca după suferința mistuitoare din pieptul lui.

Privi spre casa văduvei, dar nu văzu nici un semn de Beatrice. Cu siguranță, nu venise în fugă afară pentru a-l implora să nu bage în seamă refuzul ei și să se căsătorească cu el. Oftă. Se putea ca ea să nu-i ceară niciodată asta. Iar el putea să o piardă definitiv.

Suferința arzătoare din piept i se întinse spre exterior până ce simți ca și cum întregul corp îi ardea. Nu era de mirare că încercase să se protejeze de orice emoție care îi putea frânge inima. Pentru că o inimă frântă era jalnică.

Dar nu avea sens să stea acolo și să urle după ea ca un animal în călduri, așa că se întoarse spre conac. Trebuia să îndrepte lucrurile. Singurul lucru la care se putea gândi era să-i salveze fratele pentru ea. Pentru asta, trebuia să-l convingă pe Sheridan măcar să amâne arestarea lui Joshua până când autoritățile puteau să verifice cine îl chemase și să discute cu vindecătoarea lui Wolfe din Leicester.

Dar, când intră ceva mai târziu în conacul Armitage, nu de Sheridan dădu în foaier, ci de mama lui.

– Grey! Te-ai întors! După ce am văzu *Times*, am fost sigură că nu te vei întoarce o vreme din Londra. Trebuie să vorbesc cu tine.

La naiba, nu era pregătit pentru asta.

– Unde e Sheridan?

– Sunt sigură că este pe undeva pe aici. Îl luă pe Grey de braț. Dar asta nu poate aștepta.

Ezită, dar cum familia Wolfe practic îl gonise, nu fusese plecat așa de mult. Poate că, dacă nu-l vedea Sheridan, presupunea că nu se întorsese. Și apoi, mama lui putea face lumină asupra chemării lui Maurice în noaptea în care murise. Așa că Grey o urmă în salonul de zi.

– Vrei niște ceai? întrebă ea.

– Nu am timp de ceai.

Ea deveni rigidă.

– Tu niciodată nu ai timp de ceai. Sau de mama ta.

Privirea rănită de pe chipul ei era foarte grăitoare.

– Îmi fac timp pentru tine acum. Așteptă ca ea să se așeze pe canapea, apoi se așeză lângă ea. Despre ce este vorba?

– Despre logodna ta cu Vanessa.

Mama nu văzuse încă erata din ziar. Nu că s-ar fi potrivit circumstanțelor acum, când Beatrice îl refuzase.

Nu pentru mult timp. Avea să o convingă să se mărite cu el chiar dacă trebuia să o implore. Avea să facă orice era nevoie, chiar și să facă pace cu mama lui. Pentru că trebuia să o aibă pe Beatrice în viața lui.

Cu această hotărâre luată, simți un calm straniu. Îi veniră în minte cuvintele Vanessei: „Poate că a sosit momentul să lași trecutul în urmă".

Poate că așa era.

– Nu sunt logodit cu Vanessa, zise el. *Times* a făcut o greșeală.

Expresia ei se lumină.

– Oh, asta explică așa de multe! Mi s-a părut ciudat că te însurai cu ea când nu ți-ai manifestat niciodată interesul. Se uită la propriile mâini. Dar, dacă ai fi făcut-o, eu nu aș fi știut, nu-i așa? Abia vorbești cu mine.

– Mamă...

– A fost așa de rău că te-am trimis departe? întrebă ea, ridicând privirea înlăcrimată la el. Numai mama putea să treacă direct la subiect. Dar nu terminase. Eu chiar am crezut că a fost lucrul corect să te dau tutorelui tău, ca el să te pregătească pentru rolul de duce.

Și uite așa amărăciunea începu să se verse din el.

– Și să ai un copil mai puțin în grijă a fost cu siguranță mai convenabil, nu-i așa?

Pe trăsăturile ei se văzu șocul.

– Asta crezi? Că am vrut doar să te expediem la altcineva?

La naiba, nu intenționase să zică asta! Părea un copil răzgâiat.

– Nu, sigur că nu. Își încrucișă brațele la piept. Dar ai fi putut să încalci testamentul. L-ai fi putut expedia pe unchiul meu și ai fi putut accepta consecințele.

– Acele consecințe te-ar fi afectat numai pe tine, dragul meu.

– Să plec cu el m-a afectat doar pe mine. Care e diferența?

Asta aprinse temperamentul mamei lui.

– Ascultă, Fletcher Pryde! Plecarea ta ne-a afectat profund pe toți. Gwyn a adormit plângând o săptămână. Micul Heywood tot

întreba de Gwey al lui, în vreme ce Sheridan se învârtea, împungând lucruri cu un băț. Thorn voia să știe când te vei întoarce. Și Maurice a umblat ca bezmeticul, de parcă își pierduse pofta de viață. Cât despre mine... Își tamponă ochii cu batista. Luni întregi nu am putut să mă gândesc la tine sau să vorbesc despre tine fără să izbucnesc în lacrimi.

Imaginea vie cu familia plângându-i absența pe care ea o zugrăvi fu un balsam pentru inima lui rănită.

– Atunci de ce m-ai trimis? întrebă el răgușit. Nu-mi păsa să învăț cum să fiu duce. Eu doar voiam să stau cu voi toți.

– Asta o spui acum, dar în acel moment păreai chiar mulțumit de plan.

Se gândi la el când avea zece ani, *înainte* ca unchiul să-l fi dezamăgit. Își aminti entuziasmul că pleca în Anglia. Își închipuise o lume în care era important, unde nu mai era tratat ca un copil. Spre deosebire de părinții lui, unchiul Eustace îl tratase ca pe un bărbat.

Cum să-și fi imaginat că era doar o fațadă? Dar aflase apoi destul de repede.

– Bănuiesc că *eram* dornic să plec. Ce știam eu? Eram un copil.

– Exact. De asta nu ți-ai dat seama că, dacă am fi rupt testamentul, ai fi pierdut o avere formată din proprietăți și acțiuni care i-ar fi revenit unchiului tău. Eu și Maurice nu-ți puteam distruge astfel viitorul financiar.

Se holba la ea în timp ce toată lumea lui se clătina. În toată această perioadă se concentrase asupra locului în care îl trimiseseră și cu cine, în loc să se gândească *de ce* o făcuseră. Luase de bune declarațiile lor că voiau să fie pregătit să devină duce, fără să cerceteze mai mult. Și fiersese în propriul resentiment și propria furie fără a încerca să înțeleagă.

Ar fi trebuit să încerce mai mult să înțeleagă.

– De ce nu mi-ai spus niciodată toate astea? întrebă el cu blândețe.

Ea ridică din umeri.

– Aveai zece ani. N-ai fi înțeles detaliile financiare.

– Poate că aș fi înțeles. Cu siguranță, le-am înțeles când unchiul Eustace a început să încerce să...

Se opri prea târziu.

– Să încerce ce?

– Nu contează.

Îi luă mâna într-a ei.

– Sigur contează, altfel nu ai fi așa supărat pe mine chiar și după toți acești ani.

– Nu sunt supărat pe tine. Sunt supărat pe mine.

Pentru că nu ascultase, nu pusese mai multe întrebări. Pentru că își transformase inima în piatră față de părinții lui. Pentru că îl lăsase pe Maurice – pe *tata* – să moară fără să se împace cu el.

Unchiul Eustace, care se prefăcuse că-l plăcea în acea călătorie, se dovedise a fi un nemernic. Dar părinții lui nu ar fi putut să știe asta.

– Oricum, zise Grey, este în trecut. Ar trebui să ne concentrăm pe a ne face prezentul și viitorul fericite, nu crezi?

Când o îmbrățișă, ea izbucni în lacrimi. O lăsă să plângă, drept pedeapsă că o făcuse așa de nefericită.

– Acum știu că unchiul t-tău era c-crud... cu tine, se bâlbâi ea. Thorn mi-a z-zis că bănuia asta.

Naiba să-l ia pe Thorn!

– Am trecut peste asta, zise el, neștiind ce altceva să spună.

Nu putea să nege. Ea ar fi știut că mințea. Mama lui știuse mereu când mințea.

– T-tu... ar fi trebuit... să ne s-scrii despre... ce făcea el.

– Am încercat. Dar el punea scrisorile la poștă. Așa că mai întâi le citea. Și când am plecat la școală... Renunțase el să mă mai oblige să fac ceva.

În mare parte, oricum. Grey era deja prea mândru să ceară ajutorul părinților. Se afla în toiul unei lupte cu unchiul lui și era hotărât să câștige.

– Deci nu a f-fost *prea* îngrozitor pentru tine? întrebă ea privindu-l cu speranță.

– Nu, minți el. Probabil ea știa că nu spunea adevărul, dar prefera să-și muște limba înainte de a-i spune ce făcuse realmente unchiul lui. Cum am zis, totul este în trecut.

Lacrimile ei începură în sfârșit să se oprească, așa că îi dădu batista lui, din moment ce a ei era deja udă.

– Se pare că am acest efect asupra femeilor, le fac să plângă, o tachină el. Nu știu ce fac greșit.

Mama lui îl privi curioasă în vreme ce își sufla nasul și își usca ochi.

– Le frângi inimile. Uite Bea, de exemplu. Știi că este deja pe jumătate îndrăgostită de tine... Ai încurajat asta, aș adăuga eu. De ce ai răni sentimentele unei tinere femei ca ea furișându-te noaptea și permițându-i să creadă că te vei căsători cu Vanessa?

Nu putea să-i spună că se culcase cu Beatrice – și o ceruse de soție – în noaptea dinainte să plece la Londra.

– Dumnezeule, mamă! Știi cum să lovești un bărbat unde îl doare.

– Răspunde la întrebare!

El oftă adânc.

– Nu am dat eu anunțul ăla la ziar. A fost mătușa mea, care încerca să-mi forțeze mâna și să mă însoare cu Vanessa. Dar am îndreptat lucrurile. I-am plătit pe cei de la *Times* să spună că au făcut o greșeală când au tipărit și că adevărata mea logodnică este Beatrice.

Chipul ei se lumină și își aruncă brațele în jurul gâtului lui.

– Oh, Grey, ce veste minunată! Sunt așa de fericită pentru voi doi!

– Nu-i spune însă despre asta, zise el. La început m-a acceptat, dar apoi m-a refuzat pentru că m-am purtat ca un idiot în legătură cu ceva ce ar fi putut face fratele ei. Acum trebuie să repar lucrurile, ca ea să se căsătorească cu mine. Așa că sper că nu va vedea ziarul înainte să rezolv situația.

– Oh, dragule, pare ceva serios! Ce a făcut Joshua?

Se gândi dacă trebuia să-i spună, dar ținând cont de faptul că soțul ei probabil fusese omorât și că Sheridan putea să nu bage în seamă protestele lui Grey și să se ducă repede după polițist, era mai bine ca mama lui să fie pregătită pentru ce va urma.

Îi povesti pe scurt despre bănuielile lui Sheridan, propriile lui încercări de a le confirma, alibiurile lui Joshua și reacția lui Beatrice când nu o crezuse pe cuvânt când îi spusese de nevinovăția fratelui ei.

– Acum înțeleg de ce te-a respins, zise mama aprig. Și eu te-aș fi respins dacă ai fi fost de partea fratelui tău și împotriva mea și a fratelui *meu*.

– Tu nu ai un frate.

– Nu asta este ideea! Femeia este o bijuterie, lucru pe care evident tu îl știi deja din moment ce vrei să te însori cu ea. Are un caracter ferm. Nu ar acoperi niciodată un criminal.

„A încercat", vru el să spună, dar situația fusese foarte diferită. Și nu o putea face de rușine pe Beatrice spunându-i mamei lui secretele despre unchiul ei. Merita mai mult de atât.

În orice caz, era de acord cu mama lui – nu credea că Beatrice putea minți pentru fratele ei. Nu ar fi trebuit să-i spună asta. De ce o zisese?

– Joshua l-a chemat pe tata la casa văduvei în seara aceea. Dar neagă.

Ducesa se încruntă.

– Probabil a uitat. Sau poate că este prea jenat de faptul că a participat fără să vrea la moartea lui Maurice. Până la urmă, se poate să fi fost un accident.

– Mă îndoiesc de asta, mamă. Și Sheridan la fel.

Ea pufni.

– Sheridan suferă. Este frustrat de încurcătura lăsată de unchiul lui și de Maurice și caută să dea vina pe cineva. Retrăgându-se de lângă el, își netezi fustele. Și tu ai propriile motive pentru care îți dorești să fie adevărată teoria lui, recunoaște!

Ceva în privirea ei solemnă îl făcu să ezite.

– Nu știu la ce te referi.

– Nu? Dacă Joshua este vinovat, nu va trebui să concurezi cu el pentru afecțiunea lui Beatrice. Sau să-ți faci griji că ea îi va ține partea. Cum el se încordă, ea îi prinse mâna într-a ei. Nu trebuie să te temi că te va părăsi pentru el, așa cum te-am părăsit eu.

– Asta-i o prostie.

Dar ea avea dreptate. Mama lui, în felul ei obișnuit și înțelept, spusese exact ce îl durea. Chiar și după toți acești ani, îl cunoștea așa de bine!

Dintr-odată, Gwyn dădu buzna în încăpere.

– Mamă, te-am căutat peste tot! Sheridan a plecat să-l aducă pe polițist, zicând niște lucruri absurde despre Joshua, că l-ar fi omorât pe *papa*.

Dumnezeule! Grey se ridică.

– Când a plecat?

– De cel puțin o oră.

Înainte ca Grey să fi avut ocazia să stea de vorbă cu el. Naiba să-l ia pe Sheridan cu hotărârea lui de a-și răzbuna tatăl!

– Am călărit alături de el o vreme, continuă Gwyn, încercând să-l fac să fie rațional, dar nu m-a ascultat. Așa că am venit înapoi să o iau pe mama. Își puse mâinile în șold. Și văd că te-ai întors, Grey. Bănuiesc că ești de acord cu Sheridan.

Mama lui îl privi întrebătoare.

Era momentul adevărului. Voia să continue fără să iubească ori să fie iubit de teamă că putea fi abandonat? Sau voia să-și asume riscul de a crede în Beatrice, singura femeie care îl făcea cu adevărat fericit?

Știa care trebuia să fie răspunsul lui.

– Nu, nu sunt de acord cu Sheridan. Dar este pornit să o dovedească. Se aplecă pentru a o săruta pe mama lui. Trebuie să plec. Joshua trebuie avertizat.

– Vin cu tine, zise Gwyn.

– Nu te duci, îi ceru ducesa. Am nevoie de tine aici. Grey trebuie să vorbească cu Bea fără să te bagi tu.

Gwyn își dădu seama.

– Oh, deci despre asta este vorba, nu-i așa? Cum rămâne cu Vanessa și cu anunțul?

– Mamă, te rog explică-i totul, zise el îndreptându-se spre ușă. Trebuie să plec.

Grey spera că nu era prea târziu să-l salveze pe Joshua. Pentru că astfel risca să o piardă definitiv pe Beatrice.

Capitolul 24

Beatrice, cu ochii înceţoşaţi şi cu inima frântă, era în bucătărie, ajutând-o pe servitoare să pregătească cina, când auzi un ciocănit în uşa de la intrare. Pulsul îi crescu. Sfinte Dumnezeule, Sheridan adusese deja pe cineva să-l aresteze pe Joshua?

Dacă era adevărat, ea ce avea să facă? Mai important, *Joshua ce* avea să facă?

Nu voia să afle. Ştergându-şi mâinile pe şorţ, se duse în grabă la intrare, dar ajunse prea târziu. Joshua deschidea deja uşa.

Era Grey. Bătăile inimii i se înteţiră.

– Ce vrei? mârâi Joshua, nepoliticos, ca de obicei.

– Trebuie să pleci acum, zise Grey.

Joshua se încruntă.

– Nu plec nicăieri.

Ignorându-l, Beatrice se apropie de uşă.

– De ce trebuie să plece?

Când Grey o văzu, expresia i se îmbună.

– Pentru că Sheridan s-a dus să-l aducă pe poliţist pentru a-l chestiona pe Joshua. Fratele meu vitreg a aflat deja că podul a fost deteriorat cu intenţie şi este convins că Joshua a făcut-o, apoi l-a împins pe tatăl meu vitreg după ce l-a chemat pe Maurice aici.

– Astea sunt numai minciuni! ripostă Joshua. Prefer să rămân şi să mă apăr. Dacă plec, voi părea vinovat.

– Nu şi dacă pleci fără ca ei să ştie că tu cunoşteai situaţia. Beatrice le poate spune că ai plecat în Leicester cu treabă. Apoi vor trebui să aştepte să te întorci ori să meargă după tine acolo, unde vindecătoarea le poate oferi alibiul tău chiar personal. Oricum ar fi, ai avea timp până când putem dovedi că nu tu l-ai chemat pe Maurice.

Joshua îşi frecă maxilarul.

– Nu pot dovedi asta. Este cuvântul mamei tale împotriva cuvântului meu.

– Și al lui Beatrice. Sper că o vor crede mai mult pe ea, ținând cont de reputația ei de femeie cu suflet bun.

Beatrice îl privi suspicios.

– De ce ar crede cuvântul meu când tu nu o faci?

Remușcarea se văzu pe trăsăturile lui.

– Ah, dar te cred, draga mea. Trebuia doar ca mama să-mi amintească asta.

Mama lui? Vorbise despre asta cu mama lui? Spera că nu însemna nimic, dar îi era prea teamă să creadă. O rănise deja mai mult de o dată.

Grey își mută privirea la Joshua.

– Oricum, ai face bine să pleci de aici înainte ca ei să sosească. Pentru că, atât timp cât nu văd lucrurile ca și cum ai fi fugit să-i eviți, vor presupune că pur și simplu te-au ratat. Le voi spune că am venit să vorbesc cu tine astăzi, dar erai deja plecat. Și Beatrice le poate spune...

– Ești nebun dacă tu crezi că-mi las sora singură cu tine, zise Joshua. N-ai avut nici un scrupul în a te distra cu ea în pat mai devreme. Nu văd de ce s-ar fi schimbat asta.

– În primul rând, aș avea ceva de zis despre asta, rosti Beatrice.

Joshua pufni.

– Ar fi trebuit să ai ceva de spus și prima dată, dar n-ai spus, nu-i așa?

Cu chipul întunecat, Grey înaintă.

– Ai grijă, maiorule! Nu te voi lăsa să-i vorbești urât logodnicei mele chiar dacă *ești* fratele ei.

– Nu este logodnica ta. Joshua împinse pieptul înainte. Te-a refuzat, mai ții minte?

Scrâșnind din dinți, Grey făcu un pas în spate.

– Ce zici de asta? O duc la mama mea. Cu siguranță, ai încredere în mătușa ta. Poți să încui locul acesta, iar când va ajunge Sheridan, va crede că v-a ratat pe amândoi. Dacă vine înapoi și mă întreabă ce mi-ai zis, îi voi spune că nu erai aici când am venit, dar era Beatrice și am adus-o înapoi la conacul Armitage. Acum avea o expresie hăituită. Pentru că, dacă polițistul pune mâna pe tine, tu și Beatrice veți fi târâți într-un scandal, chiar dacă se hotărăște că ești nevinovat.

– Ascultă-l pe Grey, te rog! Beatrice deja își dădu jos șorțul și își lua pelerina de lână. Am avut suficiente scandalurile în viața noastră. Mersul tău la închisoare nu este unul prin care vreau să trec.

Joshua se sprijini de cadrul ușii pentru se uita urât la Grey.

– Nu-mi place ideea că încă ești logodit cu cealaltă femeie, dar i-ai spus surorii mele că...

Grey se aplecă pentru a șopti ceva la urechea lui Joshua. Acesta îl privi precaut.

– Este adevărat?

– Jur pe onoarea mea de gentleman, zise Grey. Onoarea mea este neatinsă. Îi zâmbi lui Beatrice. Sau era până când am cunoscut-o pe sora ta. Apoi nu prea m-am purtat ca un gentleman. Singura mea scuză este că m-am îndrăgostit iremediabil de ea.

În timp ce ea se bucura de promisiunea din acele cuvinte, Joshua se uită la ea, apoi la Grey.

Grey întinse mâna către Joshua.

– Dă-mi ocazia să-ți susțin nevinovăția. *Și* oferă-mi permisiunea să o fac pe Beatrice ducesa mea.

Cuvântul *ducesă* păru să aibă impact asupra fratelui ei. Oftă adânc, apoi strânse mâna lui Grey.

– Dacă mă minți, jur că la răsărit vor fi pistoale.

Grey încuviință din cap.

– Nici nu m-aș aștepta la mai puțin de la tine. Privi înapoi spre pod. Dar, te rog, grăbește-te! Și ia-o pe un drum pe care să nu dai peste Sheridan și polițist.

Încuviințând iute din cap, Joshua își luă haina și pălăria. Așteptă până ce Beatrice o trimise pe servitoare acasă pe la intrarea servitorilor, apoi își luă boneta și mănușile. Când ea fu afară cu Grey, Joshua încuie ușa. Dar insistă să-i privească până când ea și Grey traversară podul.

Întorcându-se pentru a-i face cu mâna, ea îl văzu îndreptându-se spre locul unde se aflau calul și echipamentul de călărie. Abia atunci îl lăsă pe Grey să treacă de drumul spre conacul Armitage și să o ia spre pădure.

Ea și Grey merseră câteva momente în tăcere. Fu prima care vorbi.

– Crezi că planul tău va funcționa?

– O vreme. Și apropo de asta, ar trebui să nu ne grăbim să ne întoarcem la conac, să-i dăm o șansă să se îndepărteze și să ajungă în Leicester înaintea lor. Dar, până la urmă, va trebui să vorbească cu ei. Sper doar că îi pot convinge să accepte cuvântul tău pentru alibiul lui înainte să sosească momentul.

Asta avea sens. Mai merseră un pic în tăcere.

– Ce i-ai șoptit fratelui meu? îndrăzni ea în sfârșit.

– Ajung mai târziu la asta, zise el misterios.

– Ei bine, orice a fost, l-ai convins să plece. Îți mulțumesc pentru asta. Și mulțumesc pentru ce faci pentru el.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești. Fac ce este drept.

Ea ridică o sprânceană la el.

– Nu simțeai la fel mai devreme.

– Ba, de fapt, simțeam. Doar că nu voiam să recunosc față de mine însumi.

– De ce nu?

El îi zâmbi trist.

– Pentru că, după cum a subliniat mama mea, în adâncul meu te voiam doar pentru mine. Cred că voiam să mă alegi pe mine în detrimentul lui.

– Nu era o întrecere, Grey, zise ea iritată. El se lupta pentru viața lui. Voiam să-l ajuți, nu să-l împiedici. Atâta tot.

– Mi-am dat seama în cele din urmă.

Ea se uită la pământ.

– Voiam să ai încredere în mine.

– Știu. Și am. De asta am venit înapoi, ca să încerc să-l salvez.

O luă de mână în vreme ce mergeau. Părea o declarație a intențiilor lui, precum cea pe care i-o făcuse lui Joshua, pentru că oricine putea să vină și să-i vadă împreună. Se părea că nu-i păsa.

Dar asta nu rezolva totul. Nici pe jumătate.

– Bănuiesc că voiai să te aleg pe tine în detrimentul lui Joshua pentru că ai simțit că mama ta a ales restul familiei și pe tatăl tău vitreg în detrimentul tău.

– Ceva de genul ăsta. Când ea se încruntă la răspunsul lui evaziv, el adăugă: Ai zis că mama a făcut ce a putut ea mai bine și că eu dau vina pe ea. Aveai dreptate. Dădeam vina pe ea. Dar nu ar fi trebuit.

Ea îi ridică mâna înmănușată la buze pentru a o săruta.

– Pentru *ce* o învinuiești pe mama ta? Ce s-a întâmplat între tine și mătușa și unchiul tău?

Avea să îi răspund, în sfârșit, și la această întrebare. Se încruntă, de parcă încerca să-și dea seama cum și de unde să înceapă.

Apoi inspiră adânc.

– Ar trebui să îți explic mai întâi câteva lucruri despre întoarcerea mea în Anglia. Când unchiul Eustace a venit să mă ia din Prusia, eram destul de entuziasmat că plec cu el. Știam că eram moștenitorul unei proprietăți mari și că tatăl meu adevărat fusese un om important. Dar mama și tatăl meu vitreg mă tratau cum toți părinții decenți își tratează copii – la fel ca pe toți ceilalți, nici mai bine, nici mai rău. Toți cinci ne luptam pentru atenția lor, cum fac copiii. Dar când cineva din afară încerca să-l rănească pe vreunul din noi, ne coalizam cu toții împotriva acelei persoane.

– O familie obișnuită.

– Și una fericită, deși eu eram prea mic să-mi dau seama ce norocos eram până când nu mi-am pierdut familia. Îi scăpă un oftat tremurat. Oricum, la început, mătușa și unchiul meu au fost amabili. Îmi făceau pe plac, deși mereu am simțit un soi de falsitate în asta. Vocea lui deveni mai aspră. Am aflat de ce în ziua în care unchiul Eustace a adus niște hârtii și mi-a cerut să le semnez și să le parafez.

Ei i se tăie respirația. Își putea imagina cu ușurință consecințele drastice la care ar fi dus asta.

– Se aștepta ca eu să fac cum îmi ceruse el. Și când i-am zis că am nevoie de câteva zile să le citesc, a crezut că doar mă prefăceam că știu ce fac. El clătină din cap. Dar tatăl meu vitreg nu crescuse un prost. Deși nu cunoșteam majoritatea termenilor financiari din documente, unchiul meu avea o bibliotecă frumoasă, așa că m-am folosit de ea până când am înțeles ce scria în documente.

– Slavă Domnului! șopti ea.

– Chiar slavă Domnului! Pentru că încerca să mă facă să semnez că dau câteva proprietăți ce puteau fi înstrăinate. Să i le dau direct lui.

Ea rămase cu gura căscată.

– Ar fi putut să facă așa ceva?

– Dacă nu mi-aș fi dat seama? Probabil. Era tutorele meu. Dacă aș fi fost un băiat mai puțin inteligent, până ce aș fi ajuns la majorat,

aș fi uitat că am semnat acele hârtii. El ar fi administrat deja proprietățile de ceva ani, poate că le-ar fi vândut, iar eu aș fi crezut că au fost mereu ale lui.

– Deci nu ai semnat acele hârtii.

– Nu. Rămase cu privirea ațintită înainte, vocea devenindu-i monotonă. Și așa a început o luptă a voințelor între noi. A încerca să mă măgulească. Nu m-a impresionat. A încercat să mă biciuiască. Asta m-a făcut și mai încăpățânat. A încercat să mă înfometeze. Am refuzat să cedez, chiar dacă uneori dura zile întregi. În cuvintele lui se simțea furia. Al naibii nenorocit știa că la vârsta aia unui băiat îi este mereu foame, așa că ascunderea mâncării era metoda lui preferată. Era *sigur* că voi ceda. Scrâșni din dinți. Iar eu eram hotărât să nu o fac.

– Oh, Grey, zise ea, cu inima frângându-i-se pentru copilul din el, obligat să ducă o luptă care nu pornise din pricina lui. Cât a durat?

– Cu întreruperi, trei ani, până când am plecat la școală. Din fericire, adevăratul meu tată a avut bunul-simț să stipuleze la ce școală să merg când împlineam 13 ani. Când ea blestemă, el adăugă: Dar până atunci... Unchiul meu era amabil cu mine, pentru a mă ademeni să las garda jos, bănuiesc. Apoi începea o metodă nouă prin care încerca să mă oblige.

– Este îngrozitor! strigă ea. Abia se putea gândi la Grey copil fiind, trecând de la o copilărie fericită la una de o asemenea cruzime. De ce nu ai spus nimănui? De ce nu ai cerut ajutor cuiva?

– Cum? Cui să cer? Îi zâmbi trist. Controla întreaga casă. Examina fiecare scrisoare pe care o scriam înainte de a fi pusă la poștă. Nu știam pe nimeni în Anglia și nu aveam alt tutore. Nesăbuitul meu tată nu s-a gândit niciodată să desemneze o echipă de mandatari, cum ar fi trebuit să facă, pentru că a presupus că mama va fi mereu în Anglia să aibă grijă de mine. Dar bănuiesc că adevăratul meu tată nu se aștepta să moară de malarie la 40 de ani, când eu încă eram un bebeluș.

Ea îl luă de braț.

– Știi ce este ironic? Acum câteva ore, am aflat că proprietățile pe care se lupta să le câștige ar fi fost probabil aceleași pe care le-aș fi pierdut dacă mama ar fi încălcat testamentul și m-ar fi ținut lângă ea. Prin faptul că l-am înfruntat, am făcut să merite sacrificiul mamei.

– Dar nu a meritat pentru tine, înțeleg.

Simți cum i se încordează brațul. Era greu pentru el să-și expună sentimentele în fața ei. În fața oricui probabil. Părea să fie un bărbat foarte retras.

– Sincer, nu mai știu. Lupta cu unchiul meu m-a făcut mai puternic, dar dorul de familie a fost aproape insuportabil. Așa că m-am îndepărtat de ei pentru că mă durea prea mult să mă gândesc la tot ce pierdusem.

Ea voia să plângă; voia să-și verse furia pe îngrozitorul lui unchi. Nu era drept!

– Nu-mi pot imagina să trec prin așa ceva și să rămân fermă. Cred că ai avut o voință de fier.

– Și tu la fel, să înduri tratamentul rău al propriului unchi fără să spui nimănui ce se petrecea. Amândoi avem propriile secrete și motivele noastre să le păstrăm.

– Poate, dar măcar chinul *meu* a început abia după ce am împlinit 16 ani. Tu erai așa de mic! Cum ai rezistat?

– Mă crezi sau nu, Vanessa m-a ajutat. Era doar un bebeluș, dar știam cum erau bebelușii. Până la urmă, mama mea născuse patru, unul după altul, după nașterea mea. Așa că acasă la unchiul meu obișnuiam să mă strecor în odaia copilului ca să vorbesc cu Vanessa și să-i ascult gânguritul. Mi se părea... familiar. Aproape că mă puteam preface că eram acasă. Bănuiesc că doicii îi era milă de mine, pentru că nu a spus nimănui și îmi tolera vizitele.

Beatrice ignoră junghiul de gelozie din inima ei.

– De asta ai vrut să o protejezi pe Vanessa să nu fie rănită de acel anunț.

El încuviință din cap.

– Și de asta eu și ea nu ne putem căsători niciodată. În multe privințe, îmi este soră, la fel ca Gwyn. Mai mult, de fapt, din moment ce pe Gwyn am cunoscut-o la șase ani, iar pe Vanessa o știu de când era mică.

– Dar mătușii tale nu i-a păsat că nici unul dintre voi nu voia să se căsătorească cu celălalt.

– Nu. Din moment ce unchiul meu nu a reușit niciodată să obțină toate proprietățile pe care le voiau de la mine, următoarea soluție era să mă însoare cu Vanessa, iar ea să devină ducesă cu acces la toată averea ducatului.

Beatrice se uită la el.

–Cum ai rezolvat situația fără să faci să pară că te-ai răzgândit în privința căsătoriei cu Vanessa?

–Înainte să-ți spun asta, trebuie să te întreb ceva. Se opri în mijlocul drumului pentru a privi în jur. Și aici pare un loc excelent pentru a o face.

Ea îi urmă privirea spre bușteanul imens unde se sărutaseră prima dată și îi crescu pulsul.

El îi luă mâinile.

–Precedentele mele cereri în căsătorie au lăsat mult de dorit, așa că voi încerca din nou. Tonul lui deveni solemn. Draga mea Beatrice, nu pot trăi fără tine. Sunt îndrăgostit de tine. Te rog să-mi faci onoarea de a deveni mireasa mea.

Ar fi putut să jure că îi stătuse inima.

–Mă... mă iubești?

Ochii lui sclipeau.

–Mai mult decât viața, draga mea. Mi-a fost teamă să iubesc atât de mult timp, încât nu am recunoscut sentimentul decât când am fost copleșit de el. Apoi m-am panicat un pic. A iubi pe cineva înseamnă să riști să-ți fie frântă inima. Și mie mereu mi-a fost teamă de inima frântă mai mult ca orice.

–Ai motive, bănuiesc, ținând cont de felul în care te-au tratat mizerabilii tăi unchi. Îi acoperi mâna cu ale ele. Dar fără riscuri nu există răsplată. Cu siguranță, un bărbat cu ochiul tău perspicace pentru afaceri poate să vadă asta.

–Mi-a luat o vreme, dar acum văd. Te văd pe *tine* mai bine ca niciodată.

Ea nu mai respiră de teamă că acest moment putea dispărea.

–Și ce vezi?

–Singura femeie care îmi este egală și la vorbă, și la fapte. Singura femeie care înțelege cum este să-ți pierzi familia la o vârstă fragedă și care totuși a reușit să nu fie distrusă de asta. Și, evident, singura femeie cu care vreau să împart patul. O sărută pe buze. Atâta vreme cât vom trăi amândoi.

Acel jurământ era suficient să o determine să-l tragă din nou spre ea pentru un sărut mai apăsat și lung.

Apoi el se desprinse pentru a întreba, pe tonul lui obișnuit:

–Deci? Care e răspunsul, obrăznicătură?

Ticălosul era așa de sigur pe el! Avea să-l dezvețe de asta. Atingându-și bărbia cu un deget, zise timid:

– Nu știu. Nu am debutat încă. S-ar putea să găsesc un soț mai bun acolo.

– Nu, rosti el ferm. Nu voi permite.

– Debutul? Sau să-mi găsesc un soț mai bun?

Ochii lui sclipeau.

– Poți să ai toate debuturile pe care le vrei. Dar mi-ai acceptat cererea în căsătorie o dată și te voi face să-ți respecți cuvântul.

– Ăsta nu-i un argument foarte convingător, îl tachină ea.

– Poate că nu. Dar ăsta este.

O sărută din nou, doar că de data asta o luă pe sus și o duse la trunchiul vechi de stejar unde se sărutaseră prima dată.

– Excelență! strigă ea dezaprobator. Aveți de gând să mă tăvăliți?

– Dacă nu mă tăvălești tu prima, zise el răgușit. Nu mă deranjează dacă preferi așa.

– Femeile nu pot tăvăli.

Nu puteau, nu-i așa?

– Ba sigur că pot.

Așezând-o pe trunchiul căzut, se aplecă și o trase spre el.

– Grey! strigă ea scandalizată, când își dădu seama că el chiar luase în serios tăvălitul. Una este sărutatul în public, dar să facem *asta*... Dacă vine cineva?

– Când ai văzut tu vreodată pe cineva venind pe drumul ăsta? Îi dădu pelerina pe umeri până ce rămase la vedere doar funda din față. Sheridan și polițistul sigur vor veni într-o trăsură.

– Norocul nostru... Grey!

El îi ridică fustele, iar mâinile îi alunecară în sus pentru a-i prinde fundul gol.

– Da?

Ea se foi un pic.

– Ești foarte obraznic să mă tăvălești afară.

– Prostii. Tu mă vei tăvăli pe *mine*. Și eu am să te las.

Rânjind, își desfăcu haina cu o mână în vreme ce cealaltă i se strecura între picioare pentru a o dezmierda discret și mult prea scurt.

– Ține astea, zise el, dându-i fustele adunate.

Și ea făcu întocmai. Se aștepta să se simtă rușinată și dureros de expusă cu fundul pe jumătate gol, dar privirea lui o excita.

Încă uitându-se la coapsele și la părțile ei intime expuse, el întinse haina pe dos pe trunchiul copacului. În vreme ce ea stătea tremurând de nerăbdare, el își desfăcu pantalonii și lenjeria și le trase mai jos de șolduri ca să stea pe marginea hainei, permițând mădularului să se avânte în aer.

De data asta, ea se uită bine la mădularul imprudent avântat spre ea, de parcă o invita să-l învăluie. Să-l *călărească*. Oh, deci la *asta* se referise când zisese să-l tăvălească ea!

Când privirea îi zbură spre a lui, îl descoperi chipul cu o sclipire perversă în ochi, simțind un fior fierbinte. El puse un picior între picioarele ei, apoi se folosi de genunchi pentru a o deschide. Când ea își dădu seama ce urmărea, își desfăcu picioarele de bunăvoie.

El se întinse spre fundul ei ca să o tragă peste el. Genunchii ei ajunseră pe haina lui deschisă, și ea se afla deasupra mădularului erect. Dând drumul la fuste pentru a se prinde de umerii lui pentru echilibru, el îi băgă mâna între coapse și zise:

– Călărește-mă, iubirea mea!

Încântată de ideea de a prelua controlul, îl lăsă să o ghideze până când alunecă în jos pe el.

– Cum dorește Excelența Sa.

– Ah, dulcea mea Beatrice, *exact* asta... doresc.

O așeză mai confortabil pe el, până când ea simți cum o umple cu corpul și cu sufletul lui. Era cea mai glorioasă senzație să-l aibă sub ea, așteptând să preia controlul. Nimeni nu o lăsase să conducă nimic, iar acest duce arogant îi lăsa ei controlul. Ce senzație amețitoare!

– Sunt nebună după tine, șopti ea urcând și coborând peste el din nou. Complet nebună!

– Deci mă iubești măcar un pic? murmură el.

Ea auzi vaga nesiguranță din vocea lui și se retrase pentru a-l privi. În acel moment, își dădu seama cât de mult îl răniseră abandonul mamei lui și tratamentul schimbător al mătușii și al unchiului său, făcându-l să creadă că nu putea fi iubit. Aceasta era temerea lui – dacă săpai suficient de adânc să o găsești.

Inima ei sângeră pentru el.

– Mai mult, zise ea sincer. Te iubesc până când moartea ne va despărți și chiar și după aceea.

– Și te vei căsători cu mine.

O rostise ca un ordin, dar putea să-i facă pe plac.

– Da, zise ea. Da.

Capitolul 25

În acel moment, Grey simțea cum se mișca aerul dintre ei. Ea îl iubea. Beatrice – acum cu adevărat Beatrice a *lui* – îl iubea. Bucuria se trezi în el ca o ceață de parfum, înconjurându-l într-o bogăție de sentimente, cu greu purtându-și propria fericire.

Ea îi zâmbea și îl călărea ca o zeiță glorioasă, iar el se gândi că putea muri de fericire chiar acolo, în brațele ei.

– Acum am ce îmi doresc, murmură el. Dar tu ce îți dorești, iubire? Cum pot să-ți sporesc plăcerea?

Îmbujorarea ei îl aduse în pragul de a termina, dar se luptă să nu o facă.

– Ai putea să mă atingi acolo jos, cum ai făcut-o înainte. După ce rosti sugrumată cuvintele, adăugă repede: Numai dacă vrei.

Ar fi râs dacă nu s-ar fi chinuit să nu termine.

– Așa? reuși el să zică în timp ce îi atingea micul mugur dulce.

– Oh, da! respiră ea. Te pricepi... foarte bine la asta.

Cu un sentiment de satisfacție, el sărută ce parte expusă din corpul ei putea atinge – bărbia, gâtul, curbura minunată a claviculei. Se prăbuși în parfumul apei ei de trandafiri atât de delicat, de feminin pentru o femeie pe care Sheridan o descrisese ca pe un băiețoi. Grey își dorea să îndrăznească să-i dea hainele jos ca să-i poată dezmierda sânii obraznici, dar nici el nu voia să tenteze soarta prea tare.

După o clipă, nici nu mai conta să o vadă complet goală. Se zvârcolea deasupra lui cu capul aruncat pe spate și ochii închiși, înnebunindu-l, iar el încerca să reziste chemării abisului. Exact când credea că nu avea să mai reziste, ea căzu peste el și strigă:

– Oh, vai, Cerule!

Termină și el. Cum să nu o facă? Senzația cu ea acaparându-l era extaz pur. În vreme ce își vărsa sămânța în ea ca un individ nesăbuit, ea murmură:

– Ești al meu acum, Grey. *Al meu.*

Nota posesivă din vocea ei îl încântă.

– Și tu la fel, zise el, cu mădularul tremurând și corpul alert la fiecare zvâcnire a ei. A mea pentru totdeauna. Când ea se prăbuși peste el, clar satisfăcută, el îi adulmecă gâtul. Și să nu uiți asta.

Chiar și pe jumătate îmbrăcată și căzută peste el, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Și era a lui, doar a lui.

Le luă câteva momente până ce își reveniră amândoi. El observă că se lăsa seara și că pădurea devenea mai tăcută, în așteptarea nopții. Trebuiau să plece. Dar detesta să facă asta.

– Hm, șopti ea. A fost minunat.

El chicoti.

– Ești foarte ușor de mulțumit.

Ea se retrase pentru a-l privi întrebătoare.

– Vrei să spui că prestația ta în pat este inferioară altor bărbați?

– Și dacă este? Tot te-ai căsători cu mine?

Ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui.

– M-aș mărita cu tine dacă ai fi complet incompetent la capitolul ăsta. Ceea ce, apropo, nu este cazul. Îl sărută pe nas. Mă faci fericită. Mă înțelegi. Nu am nevoie de altceva, Grey.

Asta făcu să-i plutească inima – o senzație necunoscută pentru el.

– Atunci poate că ar trebui să-mi spui pe numele de botez.

– Fletcher? Prefer Grey. Ți se potrivește mai bine.

El clipi.

– Îmi știi numele de botez?

– Sigur că îl știu, prostuțele. Uneori, mama ta îți zice așa. Și apoi, este scris în titlul tău complet când apare în ziarele de scandal. Ea adoptă un ton pompos. „Fletcher Pryde, duce de Greycourt, a fost văzut cu dansatoarea de la operă... cum-o-fi-chemând-o. Părea evident că erau chiar intimi."

El își dădu ochii peste cap.

– Nu fi absurdă. *Niciodată* nu mi-au asociat numele cu o dansatoare de la operă.

– Ești sigur? Ea se lovi ușor pe bărbie. Aș fi putut să jur că așa a fost.

– Destul! O sărută repede. Mă tachinezi din nou. Ceea ce, apropo, nimeni altcineva, în afară de cei din familia mea, nu îndrăznește să facă.

– Doar pentru că tuturor celorlalți le este frică de tine.

– Cu excepția ta, iubirea mea.

– Și de aceea mă placi.

El râse.

– E adevărat. Apoi deveni serios. Dar oricât îmi place...

– Știu. Ea oftă. Trebuie să mergem la conacul Armitage, în caz că Sheridan este acolo.

– Exact.

Ea se ridică din poala lui și își aranjă hainele.

– Îmi vei spune vreodată cum ai rezolvat problema cu Vanessa?

– Oh, da! Se ridică și își închise nasturii. Am uitat. Îi povesti ce le ceruse celor de la *Times* să tipărească precum o erată. Este de ajuns?

Un zâmbet frumos apăru pe chipul ei.

– Pare *perfect*. Numai tu puteai veni cu o soluție splendidă.

Complimentul îi plăcu ridicol de mult.

– Mă bucur că ești fericită. Nu eram sigur că vei fi.

– *A fost* cam arogant din partea ta să presupui că voi accepta propunerea ta înainte să o fac, zise ea, deși tonul ei de tachinare îl făcu să se simtă ușurat.

– Știu. De ce crezi că nu ți-am spus până când n-am fost sigur pe tine?

– Bănuiesc că voi trece cu vederea de data asta. Se vedea că ea încerca să nu zâmbească. Atât timp cât nu o faci din nou.

– Măcar atât pot promite. Deși trebuie să spun că Vanessa a fost foarte fericită când a auzit ce soluția am, mai ales că i-am promis mamei ei că dublez zestrea Vanessei.

Ea se încruntă.

– Deci o răsplătești pe mătușa ta că s-a purtat așa de josnic?

– Nu. Mă asigur că Vanessa nu este afectată de comportamentul rău al mamei sale.

– Oh, da, asta pare înțelept.

Se uită la ea. Doar Beatrice putea să vadă asta ca pe o ieșire practică, fără să fie geloasă sau părtinitoare. Se părea că îl iubea pentru istețimea și înțelepciunea lui. Pentru profunzimea sentimentelor. Pentru caracterul lui.

Ținând cont de faptul că îl refuzase când crezuse că îi punea caracterul la îndoială, știa că îl iubea pe el, nu ducatul lui. Pentru el, asta însemna mai mult decât putea să spună.

– Te iubesc. Știi asta?

Ea își înclină capul.

– Încep să cred.

Încercă să o ia în brațe, dar ea nu-l lăsă.

– Trebuie să mergem. Să-l convingem pe Sheridan că Joshua este nevinovat.

– Corect. O privi insistent. Fratele tău va fi mereu o problemă pentru noi?

– Sfinte Dumnezeule, sper că nu! Îi zâmbi obraznic când porni. Mă rog ca sora ta să-l facă să nu mai fie o problemă.

– Continuă să te rogi, mormăi el, urmând-o. Pentru că va fi nevoie de un miracol pentru asta.

Poate că nu-și cunoștea sora bine, dar bănuia că ea nu s-ar fi îndrăgostit ușor de unul ca Joshua Wolfe, indiferent de cât de mult flirta cu el.

Nu le luă mult să ajungă la conac după ce nu mai pierdură timpul. Dar, spre disperarea lui Grey, Sheridan și polițistul erau deja acolo.

– Unde este Joshua? întrebă Sheridan fără nici o introducere. M-am dus la casa văduvei și nu era acolo.

Ignorându-l pe polițist, care stătea serios și îi privea, Grey ridică din umeri.

– Nu era acolo nici când am ajuns eu. Beatrice a zis că Joshua a plecat la Leicester cu treabă, așa că am adus-o aici. Bănuiesc că tot acolo este.

– Dacă minți ca să-l protejezi... începu Sheridan.

Mama lor intră în încăpere.

– Ai grijă, fiule! Te înșeli în legătură cu vărul tău. Și a-ți acuza fratele nu te ajută în această situație.

Sheridan o privi cu răceală.

– Nu te băga, mamă! Poate că ai uitat, dar Joshua l-a chemat pe tata la casa văduvei chiar în noaptea în care a murit.

– Îmi pare rău, fiule, dar te înșeli, insistă ea. Joshua nu a chemat pe nimeni. Cel puțin eu nu cred că a făcut-o.

Asta îi puse pe gânduri pe toți.

– Ce vrei să spui? întrebă Grey.

Ea scoase o hârtie și un registru de contabilitate.

– *Acesta* este biletul pe care se presupune că Joshua i l-a trimis lui Maurice. Grey, când mi-ai vorbit mai devreme despre asta, m-am

gândit că poate încă îl am, așa că am căutat prin sertarele cufărului și am găsit biletul unde îl băgasem în noaptea aia. Apoi l-am comparat cu ce scrisese Joshua în registrul de cheltuieli. Scrisul nu este același, cel puțin pentru mine.

– Dă-mi voie să văd. Sheridan privi la semnătura de pe bilet și apoi semnătura cunoscută a lui Joshua. La dracu'! înjură el printre dinți.

Îi dădu polițistului biletul și registrul.

După o privire superficială, sergentul ridică privirea pentru a se uita la Sheridan.

– Iertați-mă, Excelență, dar sunt de acord cu mama dumneavoastră. Sigur nu este același scris.

– Poate că Joshua a pus pe altcineva să scrie pentru el, zise Sheridan.

– Pe cine? întrebă Grey. Servitoarea care probabil nici nu știe să citească? Beatrice, al cărei scris poate fi comparat cu ușurință cu biletul? Și această persoană nu i-ar fi raportat imediat în clipa în care tata ar fi apărut mort în râu?

Sheridan își trecu mâna peste chip.

– Ai dreptate. Nici măcar eu nu pot să accept o idee așa de exagerată.

Când Beatrice se simți ușurată, Grey îi cuprinse talia. În sfârșit, Sheridan își dădu seama că greșise în privința lui Wolfe. Poate că fratele lui Beatrice era un nemernic arțăgos, dar nu omorâse pe nimeni. Grey era sigur de asta.

Deci Grey avusese dreptate să aibă încredere în Beatrice și în fratele ei.

– Ți-am zis, îi șopti ea la ureche.

– Așa este. O trase mai aproape. Și ai avut dreptate.

Îl lăsă pe Grey să o țină un moment, apoi se desprinse de el pentru a se uita la polițist.

– Domnule, cred că ar trebui să știți că fratele meu era cu mine în noaptea morții unchiului Maurice. Nu ar fi putut comite crima nici dacă voia.

Sergentul încuviință din cap.

– Voi lua asta în considerare. Se întoarse spre Sheridan. Excelență? Sunteți mulțumit că vărul dumneavoastră nu este implicat în moartea tatălui dumneavoastră?

Sheridan expiră.

– Bănuiesc că da.

Apoi intră însuși Wolfe.

– Sunt aici să-mi susțin nevinovăția. Își încrucișă brațele la piept. Nu am omorât pe nimeni și cu siguranță nu pe unchiul Maurice.

Grey clătină din cap. Era evident că Wolfe hotărâse să nu-i urmeze sfatul. Nu că ar mai fi contat acum.

Deși părea să conteze pentru Sheridan, pentru că el mijì ochii spre Grey.

– Mi-ai zis că nu l-ai văzut. De unde știe de bănuielile mele?

Înainte ca Grey să apuce să răspundă, Wolfe zise:

– Am auzit că ai întrebat de mine prin oraș, că ai vorbit cu omul care a construit podul și ai adus polițistul aici pentru a aresta pe cineva pentru crimă. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama pe cine voiai să acuzi.

Când Sheridan se uită pieziș la Wolfe din cauza afirmației bizare, Grey interveni:

– Nu-l asculta! I-am zis să plece. Încuviință din cap spre Wolfe, viitorul său cumnat. Mulțumesc că încerci să ajuți, Wolfe, dar nu vreau să atârne asupra capului tău nici cea mai mică suspiciune. Nu este drept față de tine. Apoi Grey zâmbi către fratele său. Știam că era nevinovat, așa că l-am ajutat. Nu eram sigur că ai fi ascultat de rațiune când venea vorba de alibiul lui.

Sheridan își încrucișă brațele la piept.

– Eu tot cred că tata a fost omorât. Nu de Joshua, ci de altcineva.

– Înțeleg, zise polițistul. Dacă-mi puteți da vreo dovadă, eu voi cerceta bucuros.

– Evident, se poate porni de la bilet, interveni Grey.

– Adevărat. Polițistul privi spre oamenii adunați acolo. Are vreunul dintre voi idee cine ar fi putut falsifica biletul care îl chema pe fostul duce de Armitage la casa văduvei?

Nimeni nu oferi nici o sugestie.

– Prea bine, zise polițistul. Dacă vreunul din voi descoperă ceva, dați-mi de veste! Între timp, voi investiga mai în detaliu.

Sheridan se încruntă.

– Mulțumesc, domnule. Apreciem eforturile dumneavoastră.

Chiar când plecă polițistul, intră Gwyn.

– A sosit ziarul *Times*. Este un anunț curios în el. Îi zâmbi lui Beatrice. Se pare că ziarul a greșit când a anunțat că Vanessa Pryde este logodnica lui Grey. *Tu* ești adevărata logodnică a lui Grey.

Beatrice se lumină la față.

– Dă-mi să văd!

– Ah, zise Gwyn, ținând ziarul la distanță de ea. Mai întâi, spune-mi dacă știai despre asta când discutam despre comportamentul îngrozitor al lui Grey față de tine.

– Las-o în pace, surioară! Grey îi smulse ziarul din mână și i-l dădu lui Beatrice. Încă nu era sigură de mine, așa că a fost precaută. Și nu o învinovățesc pentru asta.

Mai ales că el era responsabil de precauția ei.

Beatrice citi cu nerăbdare anunțul, apoi îi înmână ziarul lui Wolfe.

– Vezi? Ți-am zis că voia să se însoare cu mine.

Wolfe privi ziarul, apoi pe Grey.

– Deci nu mințeai.

– Credeai că mint? întrebă el. Asta nu sună prea bine pentru viitorul nostru de cumnați.

– Oh, taci, Grey, zise Gwyn, bătându-l peste brat cu evantaiul ei. Ai o reputație. La ce te așteptai?

– O reputație *nemeritată*, zise dârză Beatrice. Să nu crezi altceva.

Când Gwyn o privi uimită pe Beatrice, Sheridan râse.

– Oh, cu siguranță este la degetul tău mic, frate!

– Crede-mă, nimeni nu o are pe Beatrice la degetul mic, rosti Grey. Tocmai de asta m-am îndrăgostit de ea.

La auzul cuvântului *îndrăgostit*, Gwyn păru șocată, iar Sheridan se simți stânjenit, dar mama lor îi zâmbi lui Grey.

– Asta cu siguranță este ceva ce trebuie sărbătorit. Haideți să mergem în salonul de zi! Voi trimite după șampanie și vom închina pentru porumbei.

Când Beatrice roși și zâmbi, arătând deja ca o mireasă, Grey simți cum îi bătea inima mai repede.

– Venim și noi imediat, zise el. Dați-ne câteva clipe.

Din fericire, familia lui plecă fără ei. Apoi el o trase pe Beatrice în garderobă, unde puteau fi mai intimi.

– Mulțumesc că m-ai văzut așa cum sunt, murmură el. Nu-i vei convinge niciodată pe ceilalți, dar atât timp cât tu crezi, pentru mine este suficient.

Ea clătină din cap.

– Trebuie să ai încredere în ei pentru că au recunoscut adevărul. Da, probabil că ascultă un pic cam mult bârfele despre tine, dar cu timpul își vor da seama că sunt false. Și vor fi chiar acolo, susținându-te când bârfele vor fi nedrepte. Pentru că te iubesc. Poate că nu te înțeleg sau nu știu cum să te trateze, dar te iubesc sincer. Ești parte din familie la fel ca oricine altcineva.

Cu inima în gât, el se uită la ea.

– Ești minunată, știi asta?

– Da, zise ea ușor. Apoi redeveni serioasă. Dar tu, Excelență, ești mai mult decât minunat. Pentru că ai văzut bunătatea din mine și ai ignorat restul. Pentru asta, și eu te voi iubi mereu.

Simțind cum îi bătea inima nebunește, el o sărută. Găsise, în sfârșit, o femeie care nu doar că îl cunoștea bine, dar îl accepta pentru ceea ce era – un bărbat cu defecte și temeri, dar capabil să iubească.

După un moment îndelungat în care se desfătă cu moliciunea gurii și tandrețea inimii ei, el se retrase și făcu o grimasă.

– Asta înseamnă că, până la urmă, nu vei avea un debut și o vânătoare de un soț mai bun?

– Nu fi prostuț, îl tachină ea. Poate că s-au terminat zilele mele ca protejată a mamei tale, dar asta înseamnă doar că acum trebuie să demonstrez cât de bine mi-am învățat lecțiile. Deci tot am nevoie de un debut, ceea ce înseamnă că nu ne putem căsători cel puțin șapte luni, când începe sezonul.

– Pe naiba nu putem! Nu aștept șapte luni să mă însor cu tine, draga mea.

– Șase atunci? zise ea, reprimându-și zâmbetul.

– Trei, când se termină perioada de doliu.

Ea îl privi batjocoritor.

– Deci ai de gând să-mi negi debutul, nu-i așa?

– Deloc. Rânji. Va trebui să fii prezentată la curte ca noua mea ducesă. Se apropie și îi șopti: Și când ești ducesă, iubirea mea, important este că obții orice vrei – exact ca soțul tău. Împreună vom fi scandaloasa familie Greycourt.

Ea zâmbi.

– Oh, îmi place ideea! Înseamnă că nu trebuie să respect toate regulile acelea?

El deveni serios.

– Cu excepția uneia: trebuie să continui să mă iubești.

Ea flutură indiferent din mână.

– Asta e ușor. Pentru că te voi iubi mereu.

Epilog

Desigur, lucrurile ieșiră cum vru Grey când fu vorba de nunta lor. Exact la trei luni de la moartea unchiului Maurice, el și Beatrice se căsătoreau.

Nu că asta ar fi deranjat-o pe Beatrice. Cu așa de multe rude în jur, ea și Grey nu avuseseră deloc șansa să fie singuri, iar cele trei luni li se păruseră trei *ani*. Mai ales că el fusese obligat să petreacă timp pe moșiile lui fără ea, aranjând ca ei doi să poată pleca în călătorie de nuntă în Lake Country. Tot ce mai trebuia să facă ea acum era să îndure interminabila masă de la nuntă. Apoi îl putea avea pe Grey doar pentru ea.

El și familia lui îi respectaseră dorințele – să se căsătorească la conacul Armitage. Era singura cale ca mătușa ei, Gwyn și verii ei să participe, din moment ce toți încă erau în doliu. Din fericire, nimănui nu i se păru ciudat că un bărbat precum Grey se căsătorea încă fiind în doliu, mai ales că persoana care murise fusese tatăl lui vitreg, nu tatăl natural.

Grey veni pe la spatele ei.

– Când putem să plecăm în mod onorabil? murmură el.

Ea râse.

– Pe *mine* mă întrebi? Habar n-am ce regulă este asta. Mama ta a fost prea ocupată cu planificarea ca să-mi dea lecții despre cum să mă port la nuntă.

Sheridan se apropie de ei însoțit de un străin.

– Heywood nu a ajuns aici la timp pentru ceremonie, dar măcar a ajuns la timp pentru micul dejun nupțial.

– Heywood? Nu te-aș fi recunoscut niciodată! zise Grey. Dumnezeule, habar nu aveam că vii!

Cuprinse bărbatul într-o îmbrățișare de urs, iar Beatrice rămase în spate, bucurându-se la vederea spiritului de camaraderie din familie.

Heywood semăna un pic cu Sheridan, dar mai mult cu tatăl lui – avea ochii căprui ai lui Maurice și fruntea înaltă. Și judecând după singurul portret pe care îl aveau cu Maurice tânăr, Heywood avea părul șaten al tatălui său, dar cu șuvițe blonde după perioada petrecută în Peninsulă. Era la fel de înalt ca Grey, lucru de care își dădu seama când cei doi bărbați se desprinseră din îmbrățișare.

Era un lucru important faptul că Grey renunțase la resentimentele față de părinți. Relația lui cu familia devenise mai relaxată. Chiar Sheridan spusese într-o seară că Grey era mai mult versiunea adultă a băiatului de zece ani decât tipul înfricoșător care venise să-i viziteze la conacul Armitage.

Răspunsul ei fusese că nimeni nu se deranjase să vadă în interiorul lui. Dacă ar fi făcut-o, ar fi descoperit același băiat ghemuit într-un colț, cum îl descoperise ea, deși îi luase ceva timp să-l scoată la iveală.

Grey se retrase și își bătu fratele pe umăr.

– Beatrice, pot să ți-l prezint pe colonelul Lord Heywood Wolfe din Regimentul 10 de husari, care este vărul tău și fratele meu vitreg?

– Și fratele meu mai mic, interveni Sheridan.

Heywood clătină din cap.

– Sheridan mereu insistă să spună asta deoarece crede că mă enervează. Ce nu-și dă seama este că doar arată că sunt mai tânăr decât el. Rânji la Sheridan. Corect, bătrâne?

– Cu un an, mormăi Sheridan. Nu se pune.

– Dacă zici tu. Heywood făcu o plecăciune în fața ei. Este o plăcere să o cunosc pe femeia suficient de curajoasă să se căsătorească cu Grey.

– Nu știu cine ți-a spus că aș fi o mare spaimă pentru femei, zise Grey.

– Sheridan, răspunse Heywood, făcându-i cu ochiul lui Beatrice.

– Eu n-am zis așa ceva, scandalagiu ce ești! răspunse Sheridan. Acum îmi aduc aminte de ce eram așa de fericit că ai plecat.

Heywood făcu un semn spre inimă.

– Asta-i o lovitură grea, ținând cont de faptul că mi-am luat permisie să te ajut cu grămada asta de vechituri.

– *Nu* de asta ai venit acasă, și o știi și tu. Ești aici doar pentru că...

– Băieți, băieți, zise Beatrice abținându-se să zâmbească. Ați putea aștepta măcar până când se termină micul dejun și apoi să vă luați la bătaie? Gwyn și mama voastră v-ar spânzura de... urechi dacă le-ați distruge ornamentele pe care le-au ales cu atâta grijă.

– Este posibil ca Gwyn să-i spânzure de ceva aflat mai jos, zise Grey.

Beatrice ridică privirea spre el.

– Voiam să zic asta, dar nu eram sigură cât de serios erai cu ducesa ta, care poate spune ce gândește.

– Cu ăștia? Grey luă un pahar de punci de la un lacheu în trecere. Trebuie să zici ce gândești dacă vrei să concurezi cu unul ca Heywood.

– Nu-l asculta, zise Heywood. Sunt ofițer și un gentleman.

Nerăbdător, Sheridan îi privea flecărind și profită de ocazie pentru a interveni.

– Știu că ești nerăbdător să pleci, Grey, dar trebuie să discut în privat cu tine ceva urgent.

Grey ridică dintr-o sprânceană.

– Nici o șansă! Ultima dată când ai vrut să vorbești în privat cu mine în mijlocul unui eveniment social, îl acuzai pe fratele lui Beatrice de crimă. Deci cred că refuz. Până la urmă, este ziua nunții mele.

– Cu toate astea, trebuie să vorbesc cu tine.

– Orice vrei să-mi zici, poate fi spus în fața lui Beatrice. Și sigur poți avea încredere și în Heywood.

Sheridan o privi pe Beatrice și oftă.

– Prea bine. Este vorba despre biletul care îl convoca pe tata la casa văduvei. Nu sunt sigur, dar cred că i-a fost dat tatei de un lacheu care lucra aici. A plecat în ziua morții tatei. Inițial, am crezut că a plecat pentru că a văzut mesajul de pe perete – că personalul va fi din nou redus.

– Dar ar fi fost nechibzuit să plece din moment ce nu ar fi vrut și fără o referință dacă ar fi putut primi una, zise Beatrice.

Sheridan se întoarse spre ea.

– Corect. Inteligent din partea ta să observi asta.

– Soția mea este în general inteligentă, zise Grey.

Oh, îi plăcea cum suna – *soție*. Nici partea cu *inteligentă* nu era deloc rea.

– Dar acum am îndoieli legate de lacheu, continuă Sheridan.

– Și eu, zise Heywood. Când Grey se uită ciudat la el, ridică din umeri. Când am ajuns aici, Sheridan mi-a povestit pe scurt despre bănuielile lui și ce s-a întâmplat.

– Nu voiam să discut despre asta tocmai azi, zise sec Grey, dar Wolfe a zis ceva în ziua în care a venit sergentul care m-a pus pe gânduri. A subliniat că, dacă cineva avea un motiv, aceea era mama, din moment ce ea a avut trei soți care i-au murit, lăsându-i proprietăți și alte bunuri.

Când frații lui se încruntară, el zise repede.

– Nu vă faceți griji, l-am pus la punct, dar într-un fel avea dreptate. Trei soți morți, iar doi dintre ei așa de repede încât între morțile lor abia au trecut trei ani? Doi relativ tineri și sănătoși? Poate că este vorba de cineva care încearcă să-i omoare pe soții mamei. Este ciudat, nu credeți?

Discutase despre asta cu ea, dar, de fiecare dată când o făcea, o străbătea un fior.

Heywood pufni.

– E absurd. Tatăl nostru a murit când era în vârstă, iar el și mama au fost căsătoriți aproape treizeci de ani.

– În Prusia, zise Grey. Dar doar câteva luni aici.

– Ce legătură are asta? întrebă Sheridan.

– Primele două morți au avut loc aici, în Anglia, continuă Grey. Dar, după ce s-a căsătorit cu tata, au plecat în Prusia. Cei câțiva englezi de acolo ies în evidență, deci ar fi fost mai dificil de ascuns asasinarea tatei. Și poate că ucigașul nu-și permitea să-i urmeze acolo. Sau aveau o familie pe care nu o putea părăsi. Dar tata s-a întors după ce unchiul Armie a suferit un accident, căzând de pe cal. Apoi s-a înecat la câteva luni în ceea ce noi am hotărât deja că *nu* a fost un accident.

– Da, dar tatăl *tău* a murit de friguri, sublinie Sheridan.

Grey bău niște punci.

– De care se presupune că s-a molipsit de la fiul lui. Adică eu. Cu toate astea, eu nu am murit din cauza asta. Nu ți se pare ciudat?

– Ce vrei să spui? întrebă Heywood. Că tatăl tău a fost otrăvit?

– Nu știu. Cred că merită să cercetăm. Grey se uită la Beatrice. La un moment dat, am bănuit că unchiul Armie putea fi și el omorât, deși nu avem dovezi pentru această teorie.

– Sfinte Dumnezeule, zise Sheridan. Asta este... Sunt uluit! Treizeci de ani în care cineva i-a omorât sistematic pe toți soții mamei și pe unchiul Armie – mi se pare incredibil! Chiar te-ai gândit la asta. Deși poate vezi legături unde nu există.

– Se poate. Grey goli paharul. Oricum, dacă tot ai deschis subiectul legat de asasinarea tatei, m-am gândit să menționez și asta. Dar nu vom rezolva problema în după-amiaza asta fiindcă eu vreau să-mi duc soția într-un loc privat, după cum poate ați ghicit.

– Atunci ai face bine să o iei la fugă repede, zise Sheridan. Vine Joshua. Și ținând cont de faptul că încă îmi poartă pică, cred că mă voi duce să vorbesc cu Vanessa.

– Este cea frumoasă, cu bucle negre? întrebă Heywood. Cred că vin și eu.

– Dumnezeule, mormăi Grey, începe. Acum, că Vanessa este liberă să se mărite cu cine vrea, peținorii vor face coadă să o curteze, mai ales că este din nou moștenitoare, mulțumită mie.

– O moștenitoare? zise Heywood. Și mai bine.

El și Sheridan plecară certându-se în șoaptă. Beatrice luă paharul lui Grey și îl puse pe o tavă în apropiere, sperând că puteau pleca pe furiș.

Dar Joshua nu le dădu ocazia, venind direct la ei.

– Eu... voiam să vă felicit pe amândoi. Greycourt, voiam să-ți mulțumesc din nou că nu i-ai lăsat să mă trimită la spânzurătoare.

– Joshua! zise ea. Cu siguranță ai putea să nu fii așa de direct.

Fratele ei schimbă o privire cu Grey.

– Vezi ce ai făcut? Acum este snoabă după lecțiile ei de debut.

Grey ridică mâinile.

– Nu da vina pe mine pentru asta. Dă vina pe mama.

– Și pe Lady Gwyn, zise Joshua încruntat.

Beatrice își mușcă limba pentru a nu spune că mai devreme, când Gwyn dansase, se uitase lacom la ea. Dar el ar fi negat asta.

Joshua se trase de lavalieră, simțindu-se inconfortabil.

– Voiam să-ți spun că apreciez ce ai făcut când ai cumpărat casa văduvei de la Sheridan. Cel puțin nu trebuie să-mi fac griji că mă vei da afară oricând.

– Nu te va da afară deloc, interveni Beatrice. Doar dacă nu cumva vrea să-l necăjesc eu pentru asta.

– Și nu vreau, crede-mă! zise Grey.

– Păi, spuse Joshua, îmi va lua ceva, dar cumva îți voi da banii înapoi.

– Nu trebuie să-mi dai banii înapoi, ripostă Grey. Ești fratele meu acum. Și dacă vrei o poziție mai bună pe una din moșiile mele, sunt sigur că putem găsi una care s-ar potrivi unui bărbat cu calitățile tale.

Beatrice l-ar fi sărutat pentru asta, dar Joshua se îndreptă mândru.

– Nu am nevoie de milă, Excelență. Sunt mulțumit cu poziția mea aici.

– Dar Joshua... începu Beatrice.

Grey o strânse de mână pentru a o face să tacă.

– Înțeleg. Dacă te răzgândești, dă-mi de știre. După ce fratele ei încuviință din cap, apoi plecă șchiopătând și se îndreptă spre ușă, Grey murmură: E vorba de mândria lui. Crede că este tot ce are.

– Eu tot zic că ar trebui să-ți accepte oferta.

Grey se strâmbă la ea.

– Dar atunci ar trebui să plece de lângă Gwyn.

Asta o înveseli.

– Adevărat. La asta nu mă gândisem.

– Oh, uită-te acolo! Făcu semn din cap spre partea cealaltă a încăperii. Sheridan pare foarte furios. Thorn tocmai a invitat-o pe Vanessa la dans, iar ea a acceptat.

Beatrice îl privi pieziș.

– Nu îl poate refuza. Îți amintești? Asta a fost una dintre lecțiile mele – nu refuzi ducii când vor să danseze cu tine la baluri. Din câte îmi amintesc, mi-ai trâmbițat foarte bine lecția asta.

– Cum altfel mă puteam asigura că nu m-ai refuza niciodată când te-aș invita la dans?

Ea se lovi cu evantaiul peste bărbie.

– Ce diabolic din partea ta! Ar trebui să te cert pentru asta.

El o privi destul de lasciv.

– Să-ți spun ceva. Tu mă certi pe mine, și eu pe tine. Coborî privirea cu subînțeles spre o anumită parte a corpului ei, care reacționă imediat la sugestia lui. Apoi vocea lui deveni răgușită. Ce zici de *asta*, ducesă?

Ea se ridică pentru a-l săruta pe obraz, apoi șopti:

– Cred că, în sfârșit, ne-am dat seama care e momentul potrivit în care mireasa și mirele pot pleca de la dejunul nunții lor.

Ochii lui sclipeau, plini de iubire și de dorință.

– Și care este momentul?

– Acum, iubirea mea. *Acum.*

Apoi, vicleni ca doi copii care se furișează, se strecurară pe ușă.